

செந்தமிழ்வேதியர் சிந்தைதெளிந்து சிறந்துமகிழ்ந்திடு நாள்  
 சீருலகாரியர்செய்தருள் நற்கலைதேசு பொலிந்திடு நாள்  
 மந்தமதிப்புவி மானிடர்தங்களை வானிலுயர்த்திடு நாள்  
 மாசறுஞானியர் சேரெதிராசர்தம் வாழ்வுமுனைத்திடுநாள்  
 கந்தமலர்ப்பொழில் சூழ்குருகாதிபர்கலைகள் விளங்கிடு நாள்  
 காரமர்மேனி யரங்கநகர்க்கிறை கண்கள்களித்திடு நாள்  
 அந்தமில்சீர் மணவாளமுனிப்பர னவதாரம்செய்திடு நாள்  
 அழகுதிகழ்ந்திடும் ஐப்பசியில் திருமூலம்அதெனு நாளே.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீமதே ரம்யஜாமாத்ருமுநீந்தராய மஹாத்மநே.

ஸ்ரீரங்கவாஸினே பூயாத் நித்யஸ்ரீர் நித்யமங்களம்.

ஸ்ரீ:

நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுக்கு ஆழ்வார்  
 பாடல் குறிப்பு

சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் நார்பதுக்குப்  
 பாடல் குறிப்பு

1 திருவரங்கம்பெரியகோயிலில். ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் ஆண்டாளும் பாடிய தலம் இது. பொய்கையார்\* ஒன்று மறந்தறியேன் (6), பூதத்தார்\*மனத்துள்ளான் வேங்கடத் தான் (28), \*பயின்ற தரங்கம் (46), \*தமருள்ளம் தஞ்சை (70), \*திறம்பிற்றினி யறிந்தேன் (88), பேயார் — \* விண்ண கரம் வெஃகா (62), திருமழிசைப் பிரான் (நான்முகனில்) \* பாலில் கிடந்ததுவும் (3), \* அவனென்னையாளி (30), \*நாகத்தனைக் குடந்தை (36), \* ஆள்பார்த் துழிதருவாய் (60). (திருச்சந்த விருத்தத்தில்) \*அரங்கனே தரங்கநீர் (21), \* கொண்டை கொண்ட (49), \* வெண்டிரைக் கருங் கடல் (50), \* சரங்களைத் துரந்து (51), \* பொற்றையுற்ற (52), \* மோடியோடிலச்சை (53), \* இலைத்தலை (54), \* மன்னுமா மலர்க்கிழத்தி (55), \* சுரும்பரங்கு (93), \*பொன்னிகுழரங்கமேய (119). நம்மாழ்வார்—(திருவிருத்தத் தில்) \* தண்ணந்துழாய் வளை.....திருவரங்கா\* (28), (திருவாய்மொழி) \* கங்குலும்பகலும் பதிகம் 7—2. குல சேகராழ்வார்—பெருமாள் திருமொழி 1, 2, 3, பதிகங்கள். 8—10. \* தேவரையும்சுரரையும்.....அரங்க நகர் துயின்றவனே. பெரியாழ்வார்—2—7—2 \*கருவுடை மேகங் .....திருவரங்கத்தே கிடந்தாய் \* 2—7—8. \* சீமாலிகன்...அணியரங்கத்தே கிடந்தாய் \* 2—9—4 \*கொண்டல் வண்ண...கோயிற் பிள்ளாய் \* 2—9—11. \*வண்டுகளித் ...தென்னரங்கன். \* 3-3-2 \* கன்னி நன்மா ...காவிரித் தென்னரங்கம். 4—8 \* மாதவத்தோன் முதல் முன்று பதிகங்கள். ஆண்டாள்—நா—தி. 4—1. \* தெள்ளி யார்.....பள்ளிகொள்ளுமிடத்து. \* 11. \* தாமுக்கும் பதிகம் தொண்டரடிப்பொடிகள். திருமாலை 45, திருப்பள்ளி யெழுச்சி 10. திருப்பாணாழ்வார் \* அமலனாதிபிரான் 10.



## திருமங்கையாழ்வார் (திருவரங்கம்)

பெரிய திருமொழி 1—8—2 \* பள்ளியாவது.....அரங்கம், 3—7—6 \* என் துணையென்று.....அரங்கத்துறையு மின் துணைவன் \* 5—4. \* உந்திமேல் நான்முகனை \* முதலாக ஐந்து பதிகங்கள். 6—6—9. \* தாராளன் தண்ணரங்க வாளன். \* 7—3—4 \* உரங்களாலியன்ற.....அரங்கமாளி. 8—2—7 \* தரங்க நீர்...ஊரரங்கமே யென்பது. 9—9—2 \* புனைவளர்...அரங்க நகருள் முனைவனை \* 11—3—7 \* கண்ணன் மனத்..அரங்கமும் பாடோமே, \* 11—8—8 \* அணியார்...அரங்கநகர்ப்பா. திருக்குறுந்தாண்டகம். (7) \* இம்மையை...வியன் திருவரங்கமேய. \* (12) \* ஆவியை யரங்கமலை \* (13) இரும்பன்னுண்ட நீரும்...அரங்கமா கோயில். \* (19) \* பிண்டியார்...அரங்கம். \* சிறிய திருமடல் \* ஆராமஞ் சூழ்ந்த வரங்கம். \* பெரிய திருமடல்- \* மன்னுமரங்கத் தெம்மாமணியை \* திரு நெடுந்தாண்டகம் (10) \* பொன்னுனைய-குடபாலானுய \* (11) \* பட்டு டுக்கும்...எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கேயென்னும் \* (12) \* நெஞ்சருகி...அணியரங்கமாடுதுமோ \* (14) \* முளைக்கதிரை...அரங்கமேய வந்தணை \* (18) \* கார்வண்ணம்...எம்பெருமான் திருவரங்கம் \* (19) \* முற்றூராவன.....அணியரங்கமாடுதுமோ \* (23) \* உள்ளருஞ்சிந்தை.....சேலுகளுந் திருவரங்கம் நம்முள். (24) \* இருகையில் சங்கிலை...புனலரங்கமுரென்று. \* (25). \* மின்னிலங்கு திருவுருவும்...புனலரங்கமுரென்று. \* \* \* \*

2. உறையூர். (ஒருவர் பாடல்) திருமங்கை, பெ-தி. 9—2—5 \* கோழியுங் கூடலும் \* கோழி—உறையூர்.

3. திருத் தஞ்சை. (இருவர் பாடல்) பூதத்தாழ்வார் 70. \* தமருள்ளம் தஞ்சை. \* திருமங்கை, பெ-தி. 1—1—6. \* தஞ்சை மாமணிக் கோயிலே வணங்கி \* 2—5—3 \* உடம்புருவின்...தடம் பருகு கருமுகிலைத் தஞ்சைக் கோயில் \* 7—3—9 \* என் செய்கேன்...தஞ்சையாளியை. \*

4. அன்பில். (ஒருவர் பாடல்) திருமழிசை. நான்மு. 36. \* நாகத்தனை....பேரன்பில். \*

5. கரம்பனூர். (உத்தமர் கோயில்) (ஒருவர் பாடல்.) திருமங்கை, பெ-தி. 5—6—2 \* பேராணை...கரம்பனூருத்தமனை. \*

6. திருவெள்ளறை. (இருவர் பாடல்). பெரியாழ்வார் திருமொழி 1—5—8 \* உன்னையு மொக்கலையில் வெள்ளறையாய் \* 2 8 \* இந்திரனோடு பிரமன்-பதிகம். திருமங்கையாழ்வார்

பெ-தி. 5-3. \* வென்றிமாமழு-பதிகம். 10—1—4 \* துளக்க மில் சுடரை...வெள்ளறைக் காண்டுமே. \* சிறிய மடல்— \* பேராமருதிறுத்தான் வெள்ளறையே \* பெரிய மடல் \* வெள்ளறையுள் கல்லறைமேல் பொன்னை \*

7. புள்ளம்பூதங்குடி. (ஒருவர் பாடல்) திருமங்கை. பெ-தி. 5—1. \* அறிவதரியான்-10.

8 திருப்பேர் நகர். (அப்பக் குடத்தான்) நால்வர் பாடல் திருமழிசை நான்மு. 36. \* நாகத்தனை...பேர்அன்பில் \* நம்மாழ்வார். திருவாய் 10—8. \* திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேன்—பதிகம். பெரியாழ்வார் திருமொழி 2—5—1. \* பின்னை மணானைப் பேரில் கிடந்தானை \* 2—6—2 \* கொங்குங்குட..பேரும் \* 2-9-4. \* கொண்டல் வண்ண... திருப்பேர்க் கிடந்த திருநாரண \*

## திருமங்கையாழ்வார் (திருப்பேர்நகர்)

பெரிய திருமொழி 1—5—4 \* ஊரான் குடந்தை...வற்றுவருபுளல் சூழ்பேரான் \* 5—6—2 \* பேராணைக் குறுங்குடி. 5—9. \* கையிலங்காழிசங்கன்—பதிகம். 7—6—9. \* பேராணைக் குடந்தை \* 10—1—4 \* துளக்கமில்...பேரில் வணங்கிப் போய் \* 10—1—10 \* பெற்றமாளியைப் பேரில் மணானை. \* திருக்குறுந். (17) \* பேசினார்...பேருளான் பெருமை பேசி. \* (19) \* பிண்டியார்...கச்சிபேர் மல்லை \* சிறிய மடல், \* மதிள் கச்சியூரகமே பேரகமே. \* பெரிய மடல் \* பேரில் பிறப்பிலியை \* திருநெடுந் (8) \* நீரகத்தாய்...காவிரியின் தென்பால் மன்னு பேரகத்தாய் \* (9) \* வங்கத்தால்...பேராய் \* (19) \* முற்றூர...பேர்பாடி. \*

9. ஆதனூர். (ஒருவர் பாடல்) திருமங்கை. பெரியமடல். \* ஆதனூராண்டளக்குமையனை. \*

10. திருவழுந்தூர். (ஒருவர் பாடல்) திருமங்கை. பெ-தி. 7—5. \* தந்தை காவில் பெருவிலங்கு முதலாக நான்கு பதிகங்கள் \* 10—1—7, \* கூந்தலார்...அழுந்தையில் கண்டு. \* சிறிய மடல் \* சேறை திருவழுந்தூர் \* பெரிய மடல். \* அள்ளல் வாயன்ன மிரைதேரமுந்தூ ரெழுஞ் சுடரை. \* திருநெடுந் (15) \* கல்லுயர்ந்த...அணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வம் மான். \* (26) \* தேமருவுபொழில்.....அணியழுந்தூர் நின்றனுக்கு. \*



11. சிறுபுலியூர். (ஒருவர் பாடல்) திருமங்கை. பெ-தி. 7—9. \*கள்ளம் மனம்விள்ளும் 10.
12. திருச்சேறை. (ஒருவர் பாடல்) திருமங்கை. பெ-தி. 7—4. \*கண்ணோர வெங்குருதி=பதிகம். 10—1—6. \*வானையா ரமுதம்...சேறையில் கண்டுபோய்.\* சிறிய மடல். \*சேறை திருவழுந்தார்\* பெரிய மடல் \*மன்னிய தண் சேறை\*
13. தலைச்சங்கநாண்மதியம். (ஒருவர் பாடல்) திருமங்கை. பெ-தி 8—9—9. \*கண்ணார் கண்ணபுரம்.....தலைச்சங்க மேற் றிசையுள் விண்ணோர் நாண் மதியை\* பெரிய திருமடல் \*நன்னீர்த் தலைச்சங்க நாண் மதியை\*
14. திருக்குடந்தை. (ஒருவர் பாடல்) பூதத்தார்—70. \*தமருள் ளம்.....மதிள் குடந்தை யென்பரே.\* (97) \*எங்கள் பெருமான் ..... குடமூக்கில் \*பேயார். (30) \*சேர்ந்த திருமால் கடல் குடந்தை.\* (62) \*விண்ணகரம் வெஃகா..... மண்ணகத்த தென் குடந்தை\* திருமழிசை. நான்மு. 36. \*நாகத்தனைக் குடந்தை. \*திருச்சந்த 56 பாசரம் முதல் 61 வரை வரிசையாக 6 பாசரங்கள். நம்மாழ்வார். திருவாய். 5-8. \*ஆராவமுதே—பதிகம். 8—2—6. \*தொல்லையஞ் சோதி.....குடந்தை மாமலர்க்கண் வளர்கின்ற மாலை. 10—9—7. \*மடந்தையர் வாழ்த்தலும்—...குடந்தையெங் கோவலன் \* பெரியாழ்வார். திருமொழி 2—6—2. \*கொங் குங் குடந்தையும் \* 2-6-6 \* ஆலத்திலையான்....குடந்தைக் கிடந்தாற்கு. \* 2-7-7 \* குடங்கொடுத்து.....குடந்தைக் கிடந்த வெங்கோவே \* ஆண்டாள் நா-தி. 13—2. \*பாலா லிலையில்.....குடந்தைக் கிடந்த குடமாடி.\*

### திருமங்கை ஆழ்வார்

பெரிய திருமொழி. 1-1-2. \*ஆவியே யமுதே.....குடந் தையே தொழுது.\* 1-1-7. \*இற்பிறப்பறியீர்.....குடந்தையே தொழுமின். 1-5-4. \*ஊரான் குடந்தையுத்தமன் \* 2-4-1 \*அன்றாயர் குலக்..... திருவாலி குடந்தை \* 3-6-5. \*வாளாய கண் பணிப்ப.....தண் குடந்தை நகராளா \* 3-6-8, \*குயிலா லும் வளர்பொழில் சூழ்தண் குடந்தை \* 5-5-7. \*வாராளு மிளங் கொங்கை.....தண் குடந்தை நகராளன் \* 6-8-9 \*பொங்கேறு நீள் சோதி.....குடந்தைக் கிடந்தானை \* 6-10-1 \*கிடந்த நம்பி குடந்தை மேவி \* 7—3—3 \*வந்த நாள் வந்து.....குடந்தைத் தலைக் கோவினை. 7—6—9 \*பேரா மனைக் குடந்தைப் பெருமானை \* 8—9—5 \*வத்தாயென் னத்தே.....குடந்தை கிடந்து கந்த மைந்தா \* 9—2—2

- \*தோடவிழ் நீலம்.....குடந்தைக் கிடந்த \* 10—1—6 \*வானை வாமுதம்.....குடந்தைச் சென்று காண்டுமே \* 10—10—8 \*இயகே போதுங்கொலோ.....குடந்தைக் கிடந்த மால் \* 11—3—4 \*அறியோமேயென்று.....வியன் குடந்தை \* 11—6—9 \*அண்டத்தின் முகமுந்த.....தண் குடந்தை நகர் பாடி. \* திருக்குறுங். (6) \*மூவரில் முதல்வனாய்..... குடந்தை மேய \* (14) \*காவியை வென்ற.....சூழ்புனற் குடந்தை யானை \* திருவெழுக்கற்றிருக்கைப் பிரபந்தம், சிறிய திருமடலில் \*காரார் குடந்தை \* பெரிய மடல். \*பூங்குடந் தைப் போர்விடையை.\* திருநெடுந். (17) \*பொங்கார்மெல்... தண் குடந்தை நகரும் பாடி \* (19) \*முற்றாராவன.....தண் குடந்தை.....பொற்றாமரைக் கயம் \* (29) \*அன்றாயர்..... தண் குடந்தைக் கிடந்த மாலை. \*
15. திருக்கண்டியூர். (ஒருவர் பாடல்) திருமங்கை, \* திருக்குறற் (10) பிண்டியார்...உலகமேத்துங் கண்டியூர்.\*
16. திருவிண்ணகர். (ஒருவர் பாடல்) பேயார். (61) \*பண் டெல்லாம் வேங்கடம்...விண்ணகர்.\* (62) விண்ணகரம் வெஃகா \* நம்மாழ்வார். திருவாய்மொழி. 6—3. \*நல்குர லும் செல்வம்—பதிகம். திருமங்கையாழ்வார். பெ.தி. 6-1. \*வண்டுணு நறுமலர் முதல் மூன்று பதிகங்கள். 10—1—8 \*பத்தராவியை.....விண்ணகர்க் காண்டுமே.\* சிறிய மடல். \*காரார் மணிநிறக் கண்ணனார் விண்ணகரம் \* பெரிய மடல். \*மின்னிடையான் நாயகனை விண்ணகருள் பொன் மலையை \* திருநெடுந். (29) \*அன்றாயர்...விண்ணகரம் மருவி நாளும் நின்றானை \*
17. திருக்கண்ணபுரம். (ஐவர் பாடல்) நம்மாழ்வார். திருவாய் மொழி 9-10. \*மாலை நண்ணி \* பதிகம். குலசேகரர் பெருமான் திருமொழி (8) \*மன்னு புகழ்ப் பதிகம் பெரியாழ் வார். திருமொழி. 1-5-8. \*உன்னையு மொக்கலையில்... கண்ணபுரத்தமுதே ஆண்டாள். நாச்சியார் திருமொழி (4—2). \*காட்டில் வேங்கடம் கண்ணபுர நகர் \* திருமங்கை யாழ்வார். பெரிய திருமொழி எட்டாம் பத்து பூர்த்தியாக பத்து பதிகங்கள். சிறிய திருமடல்—\*சீரார் கணபுரம்.\* பெரிய திருமடல் — \*கணபுரத்துப் பொன்மலை போல் நின்றவன் தன் \* நான் வணங்குங் கண்ணனைக் கண்ண புரத்தானை. திருநெடுந்தாண்டகம். (10) \*குணபாலமத யானை \* (16) \*கன்றுமேய்த் தினிதுகந்த காளாய்!..... கணபுரத் தென்கணியே \* (27) \*செங்கால மடநாராய்..... திருக்கண்ணபுரம் புக்கு \*



18. திருவாலி திருநகரி, (இருவர் பாடல்) குலசேகராழ்வார். பெருமாள் திருமொழி (8-7). \* ஆலினிலைப் பால்களும்..... ஆலினகர்க் கதிபதியே \* திருமங்கையாழ்வார். பெரிய திருமொழி (2-4-1). \* அன்றாயர் குலக்கொடியோடு..... புனல் நறையூர் திருவாலி குடந்தை. \* (3-5) \* வந்துனதடியேன் முதலாக மூன்று பதிகங்கள். (4-9-2) \* சிந்தை தன்னுள்.... அந்தணலிமாலே \* (6-8-2) \* முன்னீரை முன்னுள்..... தென்னாலிமேய. (8-9-6) \* எஞ்சாவெந் நரகத்து..... வயலாலி மைந்தனையே \* (8-9-8) \* சுற்றார் பற்றறுக்கும்.... வற்ற நீர்வயல்கூழ் வயலாலியம்மானே \* (10-1-3) \* வேலை யாலிலை..... மாலையாலியில் \* (11-7-3) \* தூயானைத் தூய..... தென்னாலி மேயானை. \* (11-8-6) \* படை நின்ற... வயலாலி மணளா \* சிறிய திருமடல். \* பேராலி தண்கால் \* பெரிய திருமடல் \* மாமலர் மேலன்னத் துயிலு மணி நீர் வயலாலி. திருநெடுந்தாண்டகம். (12) \* நெஞ்சருகி... வம்பார் பூவயலாலிமைந்தா. \* (22) \* நைவளமொன்றிராயா... இதுவன்றே எழிலாலி. \*
19. திருநாகை (ஒருவர்பாடல்) திருமங்கை பெ-தி. 9-2. \* பொன்னிவர்—பதிகம்..
20. திருநறையூர். (ஒருவர் பாடல்) திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழி. 2-4-1 \* அன்றாயர்..... நன்றாய புனல் நறையூர். \* (4-9-2) \* சிந்தை தன்னுள்..... நறையூர் நின்ற நம்பி. \* 6-3-3 \* மானேய் நோக்கு நல்லார்... திருநறையூர்த் தேனே. \* (இனி பதிகங்கள் 10) 6-4 \* கண்ணுஞ் சுழன்று முதல் 7-3. \* சினவிற செங்கண் \* அளவாக, (7-7-4) \* பரனே பஞ்சவன்..... நரனே நாரணனே திரு நறையூர் நம்பி. \* (8-2-2) \* நீணிலா முற்றத்து..... நன்று நன்று நறையூர்க்கே. \* (10-1-5) \* சுடலையில்... நறையூர்க்கண்டு. \* சிறிய திருமடல். \* நறையூர் திருப்புவியு. பெரிய திருமடல். \* மன்னுமறையோர் திருநறையூர் மாமலைபோல். \* தென்னறையூர் மன்னுமணி மாடக்கோயில். \* திருநெடுந்தாண்டகம். (16) கன்று மேய்த்து..... பெரி பொழில் சூழ்திருநறையூர் தின்றாய் \* (17) \* பொங்கார்மெல்..... நறையூரும் பாடுவாள் நவில்கின்றாளே. \*
21. நந்திபுரவிண்ணகரம். (ஒருவர் பாடல்) திருமங்கை பெ. தி. (5-10) \* தீற்று நிலம் 10.
22. திருவிந்தனூர் (ஒருவர்பாடல்) திருமங். பெ. தி. (4-9) \* நும்மைத் தொழுதோம் 10, பெரிய திருமடல் \* இந்தனூர்ந்தணனை. \*

23. தில்லைத்திருச்சீத்திரகூடம். (இருவர் பாடல்) குலசேகரரழ்வார். பெருமாள் திருமொழி (10) \* அங்கணெடுமதிள்-பதிகம். திருமங்கையாழ்வார். பெ. தி. 3-2 \* ஊன்வாட வுண்ணுது-பதிகம். 3-3. \* வாடமருதிடை-பதிகம். பெரிய திருமடல்.... \* தென்தில்லைச் சித்திரகூடத் தென்செல்வனை. \*
24. காழிச்சீராம விண்ணகரம். (ஒருவர் பாடல்) திருமங்கை. பெ. தி. 3-4. \* ஒரு குறள் 10.
25. கூடலூர். (ஒருவர்பாடல்) திருமங்கை. 5-2. \* தாந்தம் பெருமை—பதிகம்.
26. திருக்கண்ணங்குடி. (ஒருவர்பாடல்) திருமங்கை பெ. தி. 9-1. \* வங்கமாமுந்நீர்—பதிகம்.
27. திருக்கண்ணமங்கை. (ஒருவர் பாடல்) திருமங்கை பெ. தி. 7-6-5. \* கஞ்சனைக் காய்ந்தானைக் கண்ணமங்கையுள் நின்ருளை. \* (7-10) \* பெரும்புறக் கடலை-பதிகம். 10-1-1. \* ஒரு நல் சுற்றம்.... கண்ணமங்கையுள் காண்டுமே. 11-6-7, \* மண்ணும் விண்ணும்... கண்ணுளன் கண்ணமங்கை நகராளன் \* சிறிய திருமடல் \* ஆராம்கூழ்.. கணமங்கை \* பெரியமடல் \* கணமங்கைக் கற்பகத்தை. \*
28. கபிஸ்தலம். (ஒருவர் பாடல்) திருமழிசை. நான்முகன். 50. \* கூற்றமும் சாரா... ஆற்றங்கரை கிடக்கும் கண்ணன் \*
29. திருவெள்ளியங்குடி. (ஒருவர் பாடல்) திருமங்கை பெ. தி. 4-10. \* ஆய்ச்சியரழைப்ப 10.

(திருநாங்கூர்த் திருப்பதிகள் பதினொன்று)

(திருமங்கையாழ்வாரொருவரே பாடினர்—ஒவ்வொரு பதிகம்)

30. மணிமாடக்கோயில். பெரிய திருமொழி 3-8. நந்தா விளக்கே, \* பெரிய திருமடலில் \* நாங்கூரில் மன்னுமணி மாடக்கோயில் மணளனை. \*
31. வைகுந்த விண்ணகரம். 3-9. \* சலங்கொண்ட \*
32. அரமேய விண்ணகரம். 3-10, \* திருமடந்தை \*
33. திருத்தேவனாத்தொகை. 4-1. \* போதலர்ந்த \*
34. வண்புருடோத்தமம். 4-2. \* கம்பமாகடல் \*
35. செம்பொன் செய்கோயில். 4-3. \* பேரணிந்து \*
36. திருத்தெற்றியம்பலம். 4-4. \* மாற்றரசர் \*



37. திருமணிக்கூடம். 4—5. \*தூம்புடைப்பனை\*  
 38. காவளம்பாடி. 4—6. \*தாவளந்துலகம்\*  
 39. திருவெள்ளக்குளம். 4—7. \*கண்ணார்கடல்போல்\*  
 40. பார்த்தன்பள்ளி. 4—8. \*கவளயானை கொம்பொசித்த\*.

சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் நூற்பதிலும் ஆழ்வார்பாடல் குறிப்பு முற்றிற்று.

### பாண்டிநாட்டுத்திருப்பதிகள் பதினெட்டுக்கும் பாடல் குறிப்பு

41. திருமாலிருஞ்சோலை (ஐவர்பாடல்.) பூதத்தாழ்வார்  
 48. \*உணர்ந்தாய் மறை நான்கும்...மாலிருஞ்சோலைமலை,  
 \* 54. \* வெற்பென்றிருஞ்சோலை. \* நம்மாழ்வார். திருவாய்  
 2—10. \* கிளரொளியிளமை - பதிகம். 3—1. \* முடிச்சோதியாய்-  
 பதிகம். (இப்பதிகத்தில் திருமாலிருஞ்சோலை யென்கிற சொல்  
 இல்லையாயினும் இப்பதிகத்திற்கான நூற்றந்தாதி பாசுரத்தில்,  
 \* அடிவாரந்தன்னிலழகர் வடிவழகைப் பற்றி...முற்று மனுப  
 வித்தான் முன் \* என்று மணவாளமாணிக்கவாசகருளிச் செய்திருப்  
 பதும் அதற்கு மூலமாக முன்னே ரருளிச் செய்திருப்பது  
 முணர்க.) 10—7. \* செஞ்சொற்கவிகாள் - பதிகம். 10—8—1. \* திரு  
 மாலிருஞ் சோலைமலையென்றேன் \* 10—8—6 \* திருப்பேர்நகரான்  
 திருமாலிருஞ் \* பெரியாழ்வார், திருமொ. 1—5—8 \* உன்னையு  
 மொக்கலையில்...சோலைமலைக்கரசே \* 3—4—5. \* சுற்றிநின்ற  
 யர்...மாலிருஞ்சோலை யெம்மாயற்கு \* 4—2. \* அலம்மா  
 வெருட்டா-பதிகம் 4—3. \* உருப்பிணி நங்கைதன்னை - பதிகம்.  
 5—3. \* துக்கச் சுழலையை - பதிகம். ஆண்டான். நா - தி. 4—1.  
 \* தெள்ளியார் பலர்...மாலிருஞ்சோலை மணாளார். \* 9. \* சிற  
 துரச் செம்பொடி - பதிகம்.

திருமங்கையாழ்வார், பெ - தி. 1—8—5. \* வண்கையான்  
 இருஞ்சோலைமேவிய வெம்பிரான். 2—7—7) \* உளங்கனிற்  
 ...மாலிருஞ்சோலைமாயனே \* 4—9—2. \* சிந்தைதன்னுள்  
 ...சோலை மழகளிறே. \* 7—3—6. \* எட்டனைப்... திருமா  
 லிருஞ்சோலையங்கட்டியை. \* 7—9—7 \* சேயோங்குதன் திரு  
 மாலிருஞ் \* 9—2—8. \* மஞ்சயர் மாமதிதீண்ட நீண்ட  
 மாலிருஞ் \* 9—8 \* முந்துறவுரைக்கேன் பதிகம். 9—9.  
 \* மூவரில் முன் பதிகம். 10—1—8. \* பத்தராவியை—மாலி  
 ருஞ்சோலையைத் தொழுது \* 11—2—8. \* மஞ்சறு மாலிருஞ்  
 \* 11—7—9. \* தேனொடு வண்டாலுந்திருமாலிருஞ் \* திருக்

குறந். \* பாயிரும்பரவை - மாயிருஞ்சோலை மேய. சிறியமடல்  
 \* சீராரும் மாலிருஞ்சோலை. \* பெரியமடல் \* தென்னனுயர்  
 பொருப்பும் \* மன்னனை மாலிருஞ் \* திருநெடுந். 10. \* பொன்  
 னையு—தென்னையு \*

42. திருக்கோட்டியூர் (ஐவர்பாடல்.) பூதத்தார். 46.  
 \* பயின்றதரங்கம் திருக்கோட்டி. \* 87. இன்னுவறிகின்...திருக்  
 கோட்டியெந்தை திறம். \* பேயார். 62. \* விண்ணகரம்...தென்  
 கோட்டி. \* திருமழிசை. நான்மு. 34. \* குறிப்பெனக்குக்  
 கோட்டியூர் \* பெரியாழ்வார். திருப்பல். 11. \* அல்வழக்  
 கொன்று மில்லாவணி கோட்டி \* திருமொ. 1—1—1. \* வண்  
 ணமா...கோட்டியூர். 1—1—10. \* செந்நெ...கோட்டியூர்.  
 2—6—2. \* கொங்குங்குடந்தையங் கோட்டி \* 4—4 \* நாவகாரியம்  
 பதிகம். திருமங்கை. பெ. தி 7—1—3 \* தாரேன்...திருக்  
 கோட்டியூரே. 9—10. எங்களம்மிறை பதிகம். 10—1—9  
 \* கம்பமா...கோட்டியூர்க்கண்டு. \* பெரியமடல். \* கோட்டியூ  
 ரன்ன வருவினரியை.\*

43. திருமெய்யம். (ஐவர்பாடல்.) திருமங்கை. பெ. தி.  
 2—5—8. \* பெண்ணாகி...மெய்யமென்னும் \* 3—6—9. \* நிலை  
 யாளாநின்...திருமெய்யமலையாளா \* 5—5—2. \* கலையாளா...  
 மெய்யமலையாளன் \* 6—8—7. \* கட்டேறு நீள்...மெய்யம  
 மந்த \* 8—2—3. \* அருவிசோர்...மெய்யம் வினனி. 9—2—3.  
 வேயிருஞ்...மெய்யமணாளர். \* 10—1—5. \* சுடலையில்...மெய்  
 யத்துள்ளே. \* 11—7—5. \* மையார்கடலும் மெய்யமலையானே.  
 \* திருக்குறந். 19. \* பிண்டியார்...அரங்கம் மெய்யம் \* பெரிய  
 மடல் \* திருமெய்யத்தின்னமுத வெள்ளத்தை \*

44. திருப்பல்லாணி. (ஐவர்பாடல்.) திருமங்கை 9—3.  
 தன்னை தைவிக்கி லென் - பதிகம். 9—4 \* காவாரமடல் பதிகம்,  
 பெரியமடல். \* புல்லாணித் தென்னன் \*

45. திருத்தண்கால். (ஐவர்பாடல்.) பூதத்தார். 70,  
 \* தமருள்ளம்—தண்கால் \* பெ. தி. 5—6—2. \* பேராணை...திருத்  
 தண்காலாராணை. \* சிறியமடல் \* பேராலிதண்கால். \* பெரிய  
 மடல் \* தண்கால் திறல்வலியை. \* திருநெடுந். 17. \* பொங்  
 கார்—ஆங்கேதண்காலும்.\*

46. திருமோகூர். (ஐவர்பாடல்.) நம்மாழ்வார். திருவாய்.  
 10—1. \* தாள தாமரை பதிகம். திருமங்கை. சிறியமடல்.  
 \* சீராரும்மாலிருஞ்சோலை திருமோகூர்.\*



47. திருக்கூடல் [தென்மதுரை.] (ஒருவர் பாடல்.) திருமங்கை. பெ. தி. 9-2-5 \* கோழியுங் கூடலும். \*

48. ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர். (ஒருவர்பாடல்) பெரியாழ்வார் 2-2-6, \* மின்னணைய — இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூர். \* ஆண்டாள். நா. தி. 5-5. \* மென்னடையன்னம். வில்லிபுத்தூர் நுறைவான்றன். \*

49. திருக்குருகூர். (ஒருவர்பாடல்.) நம்மாழ். திருவாய் 4-10. \* ஒன்றுந்தேவு பதிகம்.

50. தொலைவில்லிமங்கலம். (ஒருவர்பாடல்.) நம்மாழ். 6-5 \* துவளில் பதிகம்.

51. சீரிவரமங்கை (ஒருவர் பாடல்.) திருவாய் 5-7. \* நோற்றேநோன்பு பதிகம்.

52. தென்திருப்பேரேயில், (ஒருவர்பாடல்.) திருவாய். 7-3. \* வெள்ளைச்சரிபதிகம்.

53. ஸ்ரீ வைகுண்டம். (ஒருவர்பாடல்) திருவாய் 9-2-4. புனிங்குடிக்கிடந்து ... வைகுந்தத்துள் நின்று \* 9-2-8. \* எங்கன்கண் ... திருவைகுந்தத்துள்ளாய் \*

54. திருப்புனிங்குடி (ஒருவர்பாடல்.) திருவாய் 8-3-5. \* கொடியார்மாட ... புனிங்குடியும். \* 9-2. \* பண்டைநாளாலே பதிகம்.

55. வரகுணமங்கை. (ஒருவர்பாடல்.) திருவாய் 9-2-1. புனிங்—வரகுணமங்கையிருந்து.

56. திருக்குளந்தை. (பெருங்குளம்) (ஒருவர்பாடல்.) திருவாய். 8-2-4. \* கூடச்சென்றேன் ... மாடக் கொடிமதிள் தென்குளந்தை. \*

57. திருக்குறுங்குடி. (நால்வர்பாடல்.) திருமழிசை. திருச்சந். 62. \* கரண்டமாடு ... குறுங்குடி நெடுந்தகாய் \* நம்மாழ்வார். திருவாய். 1—10—9. \* நம்பியைத் தென்குறுங்குடி. \* 3—9—2. \* உளனாகவே... குறுங்குடி மெய்ம்மெயே. \* 5—5. \* எங்ஙனையோபதிகம். பெரியாழ்வார். 1—5—8. \* உன்னையும்... மன்னு குறுங்குடியாய். \* திருமங்கை. பெ. தி. 1—6—8. \* ஏவினார்... குறுங்குடி நெடுங் \* 5—6. 2. \* பேராணைக் குறுங்குடி. \* 6—3—3. \* மானேய்நோக்கு நல்லார் ... கோணைகுறுங்குடியுள் \* 9—5. \* தவளவிளம் பதிகம். 9—6. \* அக்கும்புலி பதிகம். பெரியமடல்— \* தென்னன்குறுங்குடியுள் \* திருநெடுந். 14. முளைக்கதிரைக் குறுங்குடியுள் முகிலை \*

58. திருக்கோளூர். (ஒருவர்பாடல்.) திருவாய். 6—7. உண்ணுஞ்சோறுபதிகம். 8—3—5. \* கொடியார்மாடக் கோளூரகத்தும். \*

பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகளின் பாடல் குறிப்பு முற்றிற்று.

### மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளுக்குப் பாடல் குறிப்பு.

59. திருவனந்தபுரம் (ஒருவர்பாடல்.) நம்மாழ்வார். திருவாய்மொழி. 10-2. \* கெடுமிடர் பதிகம்.

60. திருவண்பரிசாரம். (ஒருவர்பாடல்.) நம். திருவாய் 8-3, 7 \* வருவார் செல்வார் வண்பரிசாரத்திருந்த. \* இப்பதிக முழுதும் இத்திருப்பதி விஷயமென்பது ஆசார்ய ஹ்ருதயாகாரர் திருவுள்ளம்.

61. திருக்காட்கரை. (ஒருவர்பாடல்.) நம் திருவாய் 9-6 \* உருகுமால் பதிகம்.

62. திருமுழிக்களம் (ஒருவர் பாடல்.) நம்மாழ். திருவாய் 9-7. \* எங்கானலகங்கழி-பதிகம். திருமங்கை. பெ. தி. 7 1-6. \* பனியேய்ப்பரங்..... திருமுழிக்களத்து விளக்கே. \* பெரியமடல். \* முழிக்களத்து விளக்கினை (வளத்தினை) \* திருநெடுந் 10 \* பொன்னொய்... திருமுழிக்களத்தானாய் முதலானாயே \*

63. திருப்புலியூர். (ஒருவர் பாடல்.) நம். திருவாய் 8-9 \* கருமாணிக்கமலை 10. திருமங்கை சிறிய மடல். \* பேராலி... திருப்புலியூர்.\*

64. திருச்செங்குன்றார்த்திருச்சிற்றூறு. (ஒருவர்பாடல்.) நம். திருவாய் 8-4. \* வார்கடா வருவி. பதிகம்.

65. திருநாவாய். (ஒருவர்பாடல்), நம்மாழ். திருவாய். 9-8. \* அறுக்கும் வினை பதிகம். திருமங்கை. பெ. தி. 6-8-3 \* தூவாய ... நாவாயுளானை \* 10-1-9. \* கம்பமாகளிறு... காண்டும் நாவாயுளே \*

66. திருவல்லவாழ். (ஒருவர் பாடல்.) நம். திருவாய். 5-9 \* மானேய் நோக்கு பதிகம். திருமங்கை. பெ. தி. 9-7. \* தந்தை நாய்மக்களே-பதிகம். பெரிய மடல். \* வல்லவாழ்ப்பின்னை மனாளனை \*



67. திருவண்வண்ணர். (ஒருவர் பாடல்) நம். திருவாய் 6-1. \* வைகல் பூங்கழிவாய்-பதிகம்.

68. திருவாட்டாறு. (ஒருவர் பாடல்) நம். திருவாய். 10-6. \* அருள்பெறுவார்-பதிகம்.

69. திருவித்துவக்கோடு: (ஒருவர் பாடல்) குலசேகரர். பெரு-தி. 5. \* தருதுயரம் 10.

70. திருக்கடித்தானம். (ஒருவர் பாடல்.) நம். திருவாய் 8-6. \* எல்லியுங் காலை 10.

71. திருவாறன்விளை. (ஒருவர் பாடல்.) நம் திருவாய். 7-10 \* இன்பம் பயக்க-பதிகம்.

மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளுக்குப் பாடல் குறிப்பு முற்றிற்று.

### நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டுக்கும் பாடல் குறிப்பு

72. திருவயிந்திரபுரம். (ஒருவர் பாடல்) திருமங்கை. பெ. தி 3-1 \* இருந்தண்மாநிலம் பதிகம்.

73. திருக்கோவலூர். (ஒருவர் பாடல்.) பொய்கை 77. \* வேங்கடமும்.....நீள்கோவல் \* 86. \* நீயுந் திருமகளும்.....காமருபூங்கோவல் \* பூதத்தார். 70. \* தமருள்ளம் தஞ்சை...மாமல்கோவல். \* திருமங்கை. பெ. தி. 2-4-1. \* அன்றாயர்...தடந்திகழ் கோவல்நகர். \* 2-10. \* மஞ்சாடு வரையேழும் பதிகம். 5-6-7. \* சிந்தனையை...கொந்தனைந்த பொழிற் கோவல் \* 7-3-2. \* தாய் நினைந்த.. மதிட்கோவலிடைகழி யாயனை \* 7-10-4. \* பேய்முலைத்தலை...மாயனை மதிட்கோவலிடைகழி \* சிறியமடல். \* சீரார் திருவேங்கடமே திருக்கோவலாரே. \* பெரியமடல் \* கோவலூர் மன்னுமிடைகழி. \* திருநெடுந். 6. \* அலம்புரிந்த...பொன்விளைக்கும் பொய்கை வேலிப் பூங்கோவலூர். \* 7. \* வற்புடைய...பூங்கோவலூர் தொழுதும். \* 17. \* பொங்கார்... தண்கோவலூர் பாடியாட \*

நடுநாட்டுத் திருப்பதிப் பாடல் குறிப்பு முற்றிற்று.

### தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகளுக்கு ஆழ்வார்பாடல் குறிப்பு.

74. திருக்கச்சியத்திகிரி. (இருவர் பாடல்.) பூதத்தாழ்வார் (95) \* என்னெஞ்சமே யான்—உலகேத்து மாழியா னத்தி யூரான். \* (96) \* அத்தியூரான் புள்ளையூர்வான். \* திருமங்கை. பெ. தி. 2-9-3. \* உரந்தரு...வரந்தரு மாமணிவண்ண னிடம். \* (விசேஷக் குறிப்பு.) காஞ்சி என்னும் வடமொழிப் பெயர்க்குத் திரிபான கச்சியென்னுஞ் சொல் நான்முகக்கடவு ளாராதித்த இடமான அத்திகிரியையே சொல்லக்கடவதாலால் கச்சியென வருமிடங்களிலெல்லாம் இத்தலத்திற்கு மங்களா சாஸனமாகவே கொள்ளத்தகும்.

75. அட்டபுகரம். (இருவர் பாடல்.) பேயார். 99. \* தொட்டபடை—அட்டபுகரத்தான் \* திருமங்கை. பெ. தி 1-8-5. \* வண்லகையா னவுணர்க்கு...எண்கையான். \* 2-8. \* திரிபுர மூன்று-பதிகம். பெரியமடல். \* அட்டபுகரத் தம்மானேற்றை.

76. திருத்தண்கா. (ஒருவர் பாடல்.) திருமங்கை. பெ. தி. 10-1-2. \* பொன்னை மாமணியை...யாஞ்சென்று காண்டும் தண்காவிலே. \* திருநெடுந் (14.) \* முளைக்கதிரை.. விளக் கொளியை மரதகத்தைத் திருத்தண்காவில். \*

77. வேளுக்கை. (இருவர் பாடல்.) பேயார். 26. \* சிறந்த வென்...வேளுக்கைப்பாடியுமே \* (34) \* அன்றிவ்வுலகம்...வேளுக்கை நீணகர்வாய். \* (62). \* விண்ணகரம் வெஃகா...மாமாட வேளுக்கை \* திருமங்கை. பெரியமடல் \* மன்னுமதிட் கச்சி வேளுக்கையாளரியை.

78. பாடகம். (ஒருவர் பாடல்.) பூதத்தார். 64. \* உற்று வணங்கி...பூம்பாடகத்து எிருந்தானே. \* பேயார். 30. \* சேர்ந்த திருமால்...வாய்ந்தமறை பாடகம். \* 64. \* இசைந்த வரவழும் கச்சியிருந்து. \* திருமழிசை. திருச்சந். 63. \* நன்றிருந்து...குன்றிருந்த மாடநீடு பாடகத்தும். \* 64. நின்றதெந்நதை... இருந்ததெந்நதை பாடகத்து. \* நம்மாழ். திருவாய். 5-10-6. \* நின்றவாறும் இருந்தவாறும். \* திருமங்கை. பெ. தி. 6-10-4. \* கல்லார்மதிள்...கச்சிநகருள் நச்சிப்பாடகத்துள். \* திருநெடுந். 10. \* கல்லுயர்ந்த கச்சிமேய களிறு. \*

79. நீரகம். (ஒருவர் பாடல்.) திருமங்கை. திருநெடுந். 11. நீரகத்தாய்.

80. நிலாத்திங்கள் துண்டம். (ஒருவர் பாடல்.) திருமங்கை. திருநெடுந். 8. நீரகத்தாய்...நிலாத்திங்கள் துண்டத்தாய்.



81. ஊரகம். (நால்வர் பாடல்.) பேயார். 64. \* இசைந்த வரவமும்...கச்சி நின்றது \* திருமழிசை. திருச்சந். 63. \*நன்றிருந்து...ஊரகத்து நின்று \*நம். திருவாய். 5—10—6. நின்றவாறும். திருமங்கை. பெ. தி. 1—5—4. \* ஊரான். \* சிறியமடல். \* மதின்கச்சி யூரகமே. \* பெரியமடல். \* ஊரகத்து ளன்னவனை. \* திருநெடுந். 8. நீரகத்தாய்...கச்சியூரகத்தாய். \* 13. \* கல்லெடுத்து...கச்சியூரகத்தாய். \*

82. திருவெஃகா. (ஐவர் பாடல்) பொய்கை. 77. \* வேங்கடமும்...வெஃகாவும் \* பேயார். 26. சிறந்தவென்...வெஃகாவும். \* 34. \* அன்றிவ்வுலகம் கிடந்தானே. \* 62. \* விண்ணகரம் வெஃகா, \* 64. \* இசைந்த வரவமும்...கச்சிவெஃகாவில். \* 76. \* பொருப்பிடையே...விருப்புடைய வெஃகாவே. \* திருமழிசை. திருச்சந். 63. \* நன்றிருந்து...வெஃகணக்கிடந்தது. \* 64. நின்றதெந்தை...வெஃகணக்கிடந்தது. \* நான்முகன். 36. \* நாகத்தனை...வெஃகா \* நம். திருவி. 26. நானிலம்...கண்ணன் வெஃகாவுது. \* திருவாய் 5—10—6 \* நின்றவாறும்...கிடந்த வாறும் \* திருமங்கை. பெ. தி. 2—6—5. \* பிச்சச்சிறு கச்சிக் கிடந்தவன். \* 10—1—7. \* கூந்தலார். \* சென்று காண்டும் வெஃகாவுளே. \* சிறியமடல். \* பேராமருது...வெஃகாவே. \* பெரியமடல் \* வெஃகாவிலுன்னிய யோகத்துறக்கத்தை \* திருநெடுந் 8. \* நீரகத்தாய்...வெஃகாவுள்ளாய். \* 9. \* வங்கத்தால்...மதின்கச்சியூராய். \* 13. \* கல்லெடுத்து வெஃகாவில் துயில மர்ந்த \* 14 \* முளைக்கதிரை...வெஃகாவில் திருமலை.

83. காரகம். (ஒருவர் பாடல்.) திருமங்கை. திருநெடுந். 8 \* நீரகத்தாய்...

84. கார்வானம் (ஒருவர் பாடல்.) திருமங். திருநெ. 3 \* நீரகத்.. கார்வானத் துள்ளாய். \*

85. கள்வனார். (ஒருவர் பாடல்) திருமங். திருநெ. 8. \* நீரகத்...கள்வா. \*

86. பவளவண்ணம். (ஒருவர் பாடல்) தி. மங் திருநெ. 9 \* வங்கத்தால்...பவளவண்ணா. \*

87. பரமேச்சுர விண்ணகரம். (ஒருவர் பாடல்.) திருமங் பெ. தி. 2—9. \* சொல்லுவன் - பதிகம்.

88. திருப்புக்குழி. (ஒருவர் பாடல்.) திருமங். பெ. தி. 2—7—8. \* அலங்கெழு...புக்குழிபாடும். \* பெரிய மடல். \* புக்குழியெம் போரேற்றை. \*

89. திருநின்றலூர். (ஒருவர் பாடல்) திருமங். பெ. தி. 2—5—2. \* பூண்டவத்தம்...நின்றலூர் நித்திலத்தை \* 7—10—5 \* ஏற்றினை யிமயத்துள் நின்றலூர் நின்ற நித்திலத் தொத்தினை. \*

90. திருவெவ்வுள். (இருவர் பாடல்.) திருமழிசை. நான்மு. 36. \* நாகத்தனை...திருவெவ்வுள் \* திருமங். பெ. தி. 2—2. \* காயையாடை - பதிகம். பெரியமடல். \* என்னுடைய வின்னமுதை யெவ்வுள் பெருமலையை. \*

91. திருநீர்மலை. (இருவர் பாடல்.) பூதத்தார். 46. \* பயின்ற தரங்கம்...அணி நீர்மலையே. \* திருமங். பெ. தி. 2—4. \* அருளார்-பதிகம். 2—7—8. \* அலங்கெழு...போதுமோ நீர்மலைக்கு \* 5—2—8. \* கலைவாம்...திருநீர்மலை வாழெந்தை. \* 6—8—4. \* ஓடாவரியாய்...திருநீர்மலையானே. \* 7—1—7. \* கதியேலில்லை...திருநீர்மலை நித்திலத்தொத்தே. \* 8—2—3. \* அருவிசோர்...நீர்மலையென்று. \* 9—2—8. \* மஞ்சயர் மாமதி தீண்ட...நீர்மலையார்கொல். \* 10—1—1. \* ஒருநல்...நீர்மலையின்றுபோய். \* சிறியமடல். \* ஏரார்பொழில்...நீர்மலை \* பெரியமடல். \* நீர்மலைமேல் \* திருநெடுந். 18. \* கார்வண்ணம்...நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கே. \*

92. திருவிடவெந்தை. (ஒருவர் பாடல்.) திருமங். பெ. தி. 1—8—4. \* பார்த்தற்காயன்று இடவெந்தை மேவிய வெம்பிரான். \* 2—7. \* திவளம்வெண்மதி - பதிகம். சிறியமடல். \* ஏரார்பொழில் சூழிடவெந்தை. \* பெரியமடல். \* என்மனத்து மாலையிட வெந்தையீசனை. \*

93. திருக்கடன்மலை. (இருவர் பாடல்.) பூதத்தார். 70. \* தமருள்ளம் தஞ்சை...மாமலை \* திருமங். பெ. தி. 2—5. \* பாராயதுண்டு - பதிகம். 2—6. \* நண்ணுதவான் - பதிகம். 3—5—8. \* சங்குதங்கு தடங்கடல் கடன்மலையென்று கிடந்தாய். \* 7—1—4. \* புள்வாய் பிளத்த...கடன்மலைக்கிடந்த கரும்பே. \* திருக்குறு. 19. \* பிண்டியார்...மலையென்று மண்டினார். \* சிறியமடல். \* காரார் குடந்தை கடிகைகடன்மலை \* பெரியமடல். \* மன்னுங்கடன்மலை மாயவனை. \* திருநெடு. 9. \* வங்கத்தால் மாமணி வந்துந்து முந்நீர் மலையாய். \*

94. திருவல்லிக்கேணி. (மூவர் பாடல்.) பேயார். 16. \* வந்துதைத்த...திருவல்லிக்கேணியான்சென்று. \* திருமழிசை. நான்மு. 35. \* தாளாலுலகம்...மாமலிை மாவல்லிக்கேணியான். \* திருமங்கை. பெ. தி. 2—3. \* விற்பெரு விழவும்-பதிகம்.

95. திருக்கடிகை. (இருவர் பாடல்.) பேயார். 61. \* பண்டெல்லாம்...வண்பூங்கடிகை. \* திருமங். பெ. தி.



8—9—4. \* மிக்காணை...தக்காணைக் கடிகை. \* 8—9—4. \* கண்ணார் கண்ணபுரம் கடிகை. \* சிறியமடல். \* காரார் குடந்தை கடிகை. \*

வடநாட்டுத் திருப்பதிகள் பன்னிரண்டுக்கும் ஆழ்வார்பாடல் குறிப்பு (மிகச் சுருக்கமாக)

96. திருவேங்கடம். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ரொருவர் நீங்கலாக மற்ற ஒன்பது ஆழ்வார்களாலும் ஆண்டாளாலும் பாடப்பெற்றது. பதிகம் பாடினவர்கள் நம்மாழ்வார் (இரண்டு பதிகங்கள்), குலசேகராழ்வார்-ஒரு பதிகம் திருமங்கை நான்கு.

97. சிங்கவேழகுன்றம் (ஒருவர் பாடல்.) திருமங்கை - பதிகம். பெ. தி. 1-7. அங்கண் ஞாலமஞ்ச.

98. அயோத்தி. (இருவர்பாடல்.) பெரியாழ்வார், குலசேகராழ்வார்.

99. நைமிசாரணியம். (ஒருவர் பாடல்) திருமங்கை; பதிகம். 1. வாணிலாமுறுவல்.

100. சாளக்கிராமம். (இருவர்பாடல்.) பெரியாழ்வார் - துணுக்கை திருமங்கை 10. \* கலையுங்கரியும்.

101. வதரியாச்சிரமம். (இருவர்பாடல்) பெரியாழ்வார் - துணுக்கை திருமங்கை. 20. \* முற்றமுத்து \* ஏனமுனிகி.

102. கண்டமென்னுங்கடிகை. (ஒருவர்பாடல்.) பெரியாழ்வார் 10. தங்கையை.

103. பிரதி. (ஒருவர்பாடல்) திருமங்கை. பதிகம் 1. வாலி மாவலம்.

104. வடமதுரை. (ஒருவர்பாடல்) நம்மாழ்வார், பெரியாழ்வார், ஆண்டாள்.

105. துவாரகை (இருவர்பாடல்) பெரியாழ்வார், ஆண்டாள்.

106. திருவாய்ப்பாடி. ஆண்டாள்.

107. திருப்பாற்கடல். பெரியாழ்வார், \* தனிக்கடலை தனிச்சுடரே.

108. திருநாடு

“

”

வடநாட்டுத் திருப்பதிகளின் பாடல் குறிப்புச் சுருக்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்  
எழுதிய

நாற்றெட்டுத் திருப்பதிப்பாடல் குறிப்பு முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

## திவ்யப்பிரபந்த பகவத் கதாம்ருதம்

நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தங்களில் எடுத்தாளப்பட்ட  
பகவத் கதைகளின் விவரணம்

(ஸ்ரீ காஞ்சி. அண்ணங்கராசாரியர் எழுதியது.)

எம்பெருமானுக்குள்ள திருநாமங்கள் பலவற்றினுள் “பிறப்பிலி” என்பதும் ஒரு திருநாமம். பிறவாதவன் என்பது அதன் பொருள். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை “உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா!” என விளிக்கின்றார்கள் ஆழ்வார்கள். “பலபிறப்பாய் ஒளிவரு முழுநலம்” என்கிறார்கள். “பிறந்தவாறும்! வளர்த்தவாறும்!!” என்று மோஹிக்கிறார்கள். பிறப்பிலியான பெருமான் பல அவதாரங்களெடுக்கிறுனென்றால் இஃது ஒன்றே டொன்று முரண்படுமன்றே என்ன வேண்டா; நம்மைப்போல கருமமடியாகப் பிறவாதவன்; (ஆயினும்) அநுக்ரஹமடியாகப் பல அவதாரங்கள் செய்தருள்பவன் என்பவாதலால் பொருந்தும். ‘பரித்ராணய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம். தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே’ [சிஷ்டர்களை வாழ்விக்கும் பொருட்டும், துஷ்டர்களை ஒழிக்கும் பொருட்டும் தருமநெறிகளை நிலை நிறுத்தும் பொருட்டும் அவ்வக் காலங்களில் நான் அவதரிக்கிறேன்] என்று கீதையில் எம்பெருமான் தானே சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்துள்ளான்.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய திருவவதாரங்களையும் அவ்வவதார சேஷ்டிதங்களையும் உள்ளபடி அநுஸந்திக்கு மவர்கள் பிறப்பிலிகளாகப் பெறுவார்களென்பதை எம்பெருமான்



தானே (பகவத்கீதையில்) அருளிச்செய்து வைத்தான் ; “ ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்வத :—தயக்தவா தேஹம் புநர் ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜந ! ” என்றது காண்க.

எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களுக்கும் அவதார சேஷ்டி தங்களுக்கும் எல்லையில்லை; அவை ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதா திகளான இதிஹாஸங்களிலும் அஷ்டாதச புராணங்களிலும் மற்றும் பலவற்றிலும் மிகவிரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் முக்கியமாகவும் ஸாரமாகவுமுள்ள சில அவதார சேஷ்டி தங்களை நம் ஆழ்வார்கள் உகந்தருளித் தமது திவ்வியப்பிரபந்தங்களில் வாய்வெருவியிருக்கின்றார்கள். அந்த பகவத் கதைகளை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு நாடோறும் ஸ்மரித்துவருவது ஒவ்வொருவர்க்கும் அவசியமாதலால், வடமொழி யிதிஹாஸ புராண வுதவிகொண்டு அவ்வரலாறுகளை விரித்துரைப்போமிங்கு.

### 1. மதஸ்யாவதார வரலாறு

ஒரு பிரமகல்பமுடிவில் பிரமசம்பந்தமான நைமித்திகப்ரளயம் உண்டாயிற்று ; அப்பொழுது பூமி முதலிய உலகங்கள் கடலாற் சூழப்பட்டு மூழ்கும் ஸமயத்தில் நித்திரை தெளிந்தெழுந்து அந்த ஜலத்தில் படுக்க யத்தனித்த பிரமனது முகத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பின நான்கு வேதங்களையும் ஹயக்ரீவனென்னுமோர் தானவன் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய் விட்டான் ; அப்போது வேதங்கள் தொலைந்தது கண்டு திருமால் ஓர் சிறிய மீன்வடிவு கொண்டார் ; அக்காலத்தில் தவத்தின் பெருமையினால் ஜீவித்து, கிருதமாலா நதியின் கரையில் திருமலை நோக்கித் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த ஸத்யவ்ரதனென்னு மோர் ராஜர்ஷி ஜலபானம் பண்ணிக்கொண்டு பிழைத்திருந்தார் ; அவர் ஜலதர்ப்பணஞ் செய்கையில் அவரது இரண்டு கைகளுக்குள் ஒரு சிறிய மீன் அகப்பட்டுக்கொண்டது ; அதனை அவர் ஜலத்தில் விட்டார் ; அப்போது அந்த மீன் ‘ ஓ தாயாளுவான ராஜரிஷியே ! என்னை இப்படி ஜலத்தில் விட்டீரே, என் இனத்தார் என்னை விழுங்கி விடுவார்களே ;

என்னை நீர் காப்பாற்றியருளவேணும் ’ என்ன ; அவர் அதனைத் தன் கமண்டல தீர்த்தத்தில் எடுத்துவிட்டார் ; அதனுட் புகுந்த அந்த மீன் ஓரிரவுக்குள் கமண்டலத்துக்குள் நிரம்பி மறுநாள் காலை யில் ‘ ஓ தயாளுவே நான் எப்படி உம்முடைய கலசத்துக்குள் கஷ்டப்பட்டு வஸிப்பது ? என்மீது சிறிது அருள்புரியலாகாதா ? ’ என்றது ; உடனே அவர் அதைக் கமண்டலத்தினின்றும் எடுத்துத் தன்னிடத்திலுள்ள சந்தன ஜலத்தில் புக விட்டார் ; உடனே மூன்றடிப் பிரமாணம் வளர்ந்த அந்த மீன் ‘ என்னை இப்படி கஷ்டப்படுமாறு விட்டுவைப்பது உமக்குத் தருமமா ? ’ என்றது ; அன்புசூர்ந்த அவர் உடனே அதை எடுத்து ஓர் குளத்தினுள் விட்டார் ; அங்கும் மிக வளர்ந்த அந்த மீன் ‘ நான் சுகமாக வஸிக்க இடம்பெருமல் வருந்துவது உமது திருவுள்ளத்திற்கு உகப்போ ? ’ என்றது ; உடனே அவர் அதை யெடுத்து ஏரியில் விட்டார் ; அக்கணமே அந்த ஏரி நிரம்ப வளர்ந்த அந்த மீன் ‘ ஸ்வாமிந் ! என்னையிப்படி அலைய விடுவது நியாயமா ? ’ என்றது ; அதைக்கேட்டுக் கருணை கூர்ந்த அவர் அதனை யெடுத்துக் கடலில் விட்டார் ; அப்பால் அந்த ஸத்யவ்ரதர் அம் மீனிடத்துப் பெரு மையல்கொண்டு அதனை நோக்கி ‘ ஓ மதஸ்யராஜனே ! உன்னுடைய வரலாற்றைத் தெரிந்துகொள்ள மிக்க ஆவலுள்ளவனாயிருக்கிறேன் ; நூறுயோஜனை நீளமும் அதற்குத் தக்க பருமனும் வாய்ந்துள்ள நீ யார் ? உனது தத்துவத்தை வெளியிடவேணும் ’ என்று கைகூப்பிப் பிரார்த்திக்க, அந்த மதஸ்ய ராஜன் ‘ ஓமஹாநுபாவரே ! இன்று முதல் ஏழு நாட்களுக்குள் இந்த மூன்று உலகங்களும் மூழ்கிவிடப் போகின்றன ; அந்தப் பெருநீரில் ஒரு விசாலமான ஓடம் வரப்போகிறது ; அந்தப் படகில் ஸப்தரிஷிகளும் நீரும் எல்லா ஓஷதிகளும் ஸமஸ்த பிராணிகளும் ஏறி மனதிற்கு வருத்தமொன்று மின்றி உலாவக்கடவீர்கள் ; இப்படி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்குமளவில் ஓர் பெருங்காற்று அடிக்கப் போகிறது ; அதனால் அந்த ஓடமானது பெருநீரில் அலையப் போகின்றது ; அப்பொழுது எனது சிரஸ்ஸில் முளைத்துள்ள பெரியதொரு கொம்பில் பெரியதொரு ஸர்ப்பத்தினால் அந்த மூடத்தைக் கட்டிவிடும் ; பிறகு நான் அந்தப் படகுடன் உம்மையும் எல்லாப் பிராணிகளையும் ரிஷிகளையும் சுமந்துகொண்டு



அந்தப் பேரிருள் நீங்கும் வரையில் நான் கடலில் ஸஞ்சரிக்கப் போகிறேன் ; அப்போது எனது பெருமையை நீர் உணர்வீர் என்று உரைத்துவிட்டு மறைந்திடவே, ஆச்சரியமடைந்த அந்த ஸத்யவிரதர் பகவானுலே குறிக்கப்பட்ட அக்காலத்தை எதிர்பார்த்திருக்கையில் ஸப்த மேகங்களினுடைய ஆரவாரத்தால் கடல் கிளரத் தொடங்கிற்று ; பகவான் குறித்த தினத்தில் ஒரு பெரிய ஓடம் அந்தக் கடலில் வரக்கண்டு மகிழ்ந்து எல்லாக் கொடி செடி பீஜங்களையும் அந்தப் படகிலேற்றித் தாமும் ஏறினர் ; ஏறி ஸப்த ரிஷிகளுந் தாமுமாய்ப் பகவானைச் சிந்தனை செய்து கொண்டிருக்கையில், பெரிய கொம்புள்ள மத்ஸ்யரூபங் கொண்ட பகவான் காணப்பட்டார் ; லக்ஷம் யோஜனை நீளமும் பதினாயிரம் யோஜனை பருமனும் ஒற்றைக்கொம்பும் ஸுவர்ண வர்ணமும் ஸகலலோக மநோஹர ரூபமும் வாய்ந்தவராகக் காணப்பட்டனர் ; உடனே அந்த ஸத்யவிரதர் ஒருபெரிய நாகத்தைக்கொண்டு அந்த மத்ஸ்ய பகவானது கொம்பிலே அப் படகைக் கட்டிவிட, அப்பெருமான் அதனை வஹித்துக்கொண்டு அண்டகடாஹத்தளவும் செல்லத் துள்ளி விளையாடி, முன்பு அசுரர் கவர்ந்து சென்றவேதங்களையும் மீட்டுக்கொணர்ந்தருளி, ஆக இவ்வண்ணம் பிரளயாபத்தில் நின்றுப் பிரஜைகளைக் காத்தருளியதும் வேதங்களை உபகரித்தருளினதும் மத்ஸ்யாவதார வரலாறும்.

இவ் வரலாறு பெரிய திருமொழியில் (6—6—2) “ கொழுங்கயலாய் நெடு வெள்ளங்கொண்டகாலம் குலவரையின் மீதோடி அண்டத்தப்பால், எழுந்தினிது விளையாடுமீசனெந்தை ” என்றும், (8—8—1) “ வாநோரளவும் முது முந்தீர் வளர்ந்த காலம் வலியுருவின் மீனாய்வந்து வியந்துய்யக்கொண்ட தண்டா மரைக் கண்ணன் ” என்றுமுள்ள பாசுரங்களில் சிறிது விரிவாக அநுஸந்திக்கப் பட்டுள்ளது.

முன் ஒரு கல்பத்தின் அந்தத்தில் பிரமதேவன் துயிலுகையில் அவன் முகங்களினின்று வெளிப்பட்டுப் புருஷரூபத்துடன் உலாவிக்கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் மஹாபலசாலியாய் நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து பெருவரங்கள் பெற்றவனான சோமகனென்னும் அசுரன் கவர்ந்துகொண்டு பிரளய வெள்ளத்

தினுள் மறைந்துசெல்ல, அதனையுணர்ந்து திருமால் ஒரு பெரு மீனாய்த் திருவவதரித்து அப்பெருங் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனைத் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு அவன் கவர்ந்து சென்ற வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து அவற்றைப் பிரமனுக்குக் கொடுத்தருளினன் என்ற வரலாறுமுண்டு. இவ்வசுரன் பெயர் சோமகனென்றலும் ஹயக்ரீவ னென்றலும் உண்டு. (1)

## 2. ஹம்ஸாவதார வரலாறு

முன்னொரு காலத்தில், மதுகை பரென்ற அசுரர்கள் பிரமதேவனிடத்திலிருந்து வேதங்களை அபஹரித்துக்கொண்டு கடலில் முழுகிமறைந்துவிட ஞான வொளியைத்தரும் பெரு விளக்கான வேதங்கள் ஒழிந்தமைபற்றி உலகமெங்கும் பேரிருள் மூடி நலியாநிற்க, பிரமன் முதலியோரனைவரும் கண் கெட்டவர்போல யாதொன்றும் செய்யவறியாமல் திகைத்து வருந்துவது கண்டு திருவுள்ளமிரங்கித் திருமால் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரர்களைத் தேடிக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து ஹம்ஸரூபியாய்ப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளினன். இவ்வரலாறு சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுமுண்டு. (2)

## 3. கூர்மாவதார வரலாறு

முன்னொரு காலத்தில், இவ்வண்டகோளத்திற்கு அப் புறத்திலுள்ள விஷ்ணுலோகத்துக்குச் சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒரு பூமலை ப்ரஸாதிக்கப்பெற்ற ஒரு வித்யாதரமகள், மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன் கைவீணையில் தரித்துக்கொண்டு பிரமலோக வழியாய் மீண்டு வருகையில் துர்வாஸமஹாமுநி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித் துதிக்க, அவ் விஞ்சைமங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள் ; அதன் பெருமையையுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம்முனிவன் ஆனந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனி வந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக்கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கைநீட்டிக் கொடுக்க, அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்தயானையின் பிடரியின்மேல் வைத்த



வளவில் அம்மதயானை அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்திழுத்துக் கீழேறிந்து காலால் மிதித்துத் துளைத்தது; அதுகண்டு முனிவன் கடுங்கோபங் கொண்டு இந்திரனை நோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச்செருக்குற்ற உன்னுடைய ஐசுவர்யங்களெல்லாம் கடலில் ஒளிந்துவிடக் கடவன' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர். பிறகு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர்களையும் துணைக்கொண்டு மந்தர மலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிருகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையலானார். அப்பொழுது மந்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமை வடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழேசென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமல் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனன். இப்படி ஸ்ரீமத் நாராயணன் அக்கடலினிடையே மஹாகூர்மமாய் மந்தரபர்வதத்திற்கு ஆதாரமாய் எழுந்தருளியிருக்க, வாஸுகியின் வாலேப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப் பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இரு திறத்தாரும் அதனை வலியப்பிடித்து இழுத்துக் கடைய வல்ல வலிமையில்லாதவராய் நிற்க, அதுநோக்கி அத்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத் தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலேயும், வேறொரு திருமேனியைத் தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்திலேயும் நின்று வாஸுகியின் வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக் கடைந்தனன். அப்பால் அந்த ஸ்ரீமஹா விஷ்ணு தந்வந்தரி யென்னும் தேவருபத்தைத்தரித்து அம்ருத பூர்ணமான கமண்டலத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அந்தக்ஷீர ஸமுத்தரத்திலிருந்து தோன்றினன். அப்பொழுது அசுரர்கள் தந்வந்தரியின் கையிலிருந்த அம்ருதகலசத்தை பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக்கொள்ள அந்த எம்பெருமான் ஜகந் மோகனமான ஒரு பெண் வடிவத்தைத் தரித்து அசுரர்களை மயக்கி வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு அமரர்களுடைய கோஷ்டிக்கு மாத்திரம் ப்ரஸாதித்தனன்.

... (3)

#### 4. வராஹாவதார வரலாறு

ஹிரண்யகசிபுவின் உடன் பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னுங் கொடிய அசுரன் தன் வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கச் சென்ற போது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹாவராஹரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வுசுரனை நாடிக் கண்டு பொருது கோட்டினுற் குத்திக் கொன்று பாதாளலோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினுற் குத்தி அங்கு நின்று எடுத்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்பதாம். இப்பொழுது நடக்கிற சவேத வராஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமத்நாராயணன் ஏகார்கணவமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்க நினைத்து மஹாவராஹரூபியாகிக் கோட்டு நுனியாற் பூமியை எடுத்து வந்தனனென்ற வரலாறும் உண்டு.

... (4)

#### 5. நரஸிம்ஹாவதார வரலாறு

ஹிரண்யகசிபு என்பவன் தேவர் மனிதர் முதலிய எவ்வுயிர்களாலும் பகலிலும் இரவிலும் வானத்திலும் பூமியிலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்கு மரணமுண்டாகாதபடி வரம்பெற்றான். இவன் தேவர் முதலிய யாவருக்கும் பலபல கொடுமைகளைப் புரிந்து அனைவரும் தன்னையே கடவுளாக வணங்கும்படி செய்து வருகையில், அவன் மகனான ப்ரஹ்லாதாழ்வான் இளமை தொடங்கி மஹாவிஷ்ணு பக்தனாய்த் தந்தையின் கட்டளைப்படி முதலில் அவன் பெயரைச் சொல்லிக் கல்விக்காமல் நாராயணநாமம் சொல்லிவரவே கடுங்கோபங் கொண்ட இரணியன் ப்ரஹ்லாதனைத் தன் வழிப்படுத்துவதற்குப் பலவாறு முயன்றபின் அங்ஙனம் வழிப்படாத அவனைக் கொல்வதற்கு என்னவுபாயஞ் செய்தும் அவன் பகவானுடைய அனுக்ரஹ பலத்தினால் ஒரு கோடுமின்றியிருக்க ஒரு நாள் ஸாயங்காலத்திலே அந்த ஹிரண்யன் தன் புத்திரனை நோக்கி 'நீ சொல்லும் நாராயணனென்பான் எங்கேயுள்ளான்? காட்டு' என்ன, 'தூணிலுமுள்ளான் துரும்பிலுமுள்ளான், எங்குமுள்ளான்'



என்று உறுதியாய்ச் சொல்ல, உடனே இரணியன் “இங்கு உளனோ?” என்று சொல்லி எதிரில் நின்ற தூணைப்புடைக்க உடனே அதிலிருந்து திருமால் மதுஷ்ய ரூபமும் சிங்கவடிவுங் கலந்த நரசிங்க மூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து வாசற்படியில் தன் மடியிற் வைத்துக்கொண்டு தன் திருக்கையில் நகங்களால் அவன் மார்பைப் பிளந்து அழித்திட்டு பிரஹ்மாதனுக்கு அருள் செய்தானென்பது பிரஸித்தம். “அளந்திட்ட தூணை அவன் தட்ட ஆங்கே, வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்கவருவாய், உளந்தொட்டிரணிய னெண்மார் வகலம், பிளந்திட்ட கைகள்” என்றும், ‘எங்குமுள்ள கண்ணன்ற மகனைக் காய்ந்து, இங்கில்லையாலென் றிரண்யன் தூண்புடைப்ப, அங்கப்பொழுதே அவன் வீயத் தோன்றிய என் சிங்கப்பிரான் பெருமை ஆராயுஞ் சீர்மைத்தே” என்றும் ஆழ்வார்கள் ஈடுபடுவார்கள்.

#### (நரஸிம்ஹாவதார விசேஷங்கள்)

வேறேயொரு தூணிலிருந்து நரசிங்கமூர்த்தி தோன்றினால் முன்னமே ஒரு நரசிங்கத்தை உள்ளே வைத்து நாட்டிய தூண் அது என்று சொல்லிவிடக் கூடுமாயினாலே அந்த வார்த்தைக்கு இடமில்லாதபடி அந்த இரணியன் தானே தனது உயரம் பருமனுக்குப் பொருந்தப்பார்த்து அளந்து நாட்டிய அவன் வாசல் தூணிலிருந்தே திருமால் நரசிங்க மாய்த் தோன்றினென்பதும், வேறு யாரேனும் கையால் தட்ட அத்தட்டியவிடத்திலிருந்து தோன்றினால், ‘அவர்தம் கையில் நரசிங்கத்தை அடக்கிக்கொண்டுவந்து தூணிலே பாய்ச்சினார்’ என்று சொல்லிவிடக்கூடுமாயினாலே அவ்வார்த்தைக்கு அவகாசமில்லாதபடி அவ்விரணியன் தானே தன்கையால் தட்டினவளவில் திருமால் தோன்றினென்பதும், —அவன் ஓரிடத்தில் தட்ட மற்றோரிடத்திலிருந்து நரசிங்கம் தோன்றினால் ‘எங்குமுள்ள’ என்று ப்ரஹ்மாதன் செய்த பிரதிஜ்ஞை தவறி ‘நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லை’ என்று இரணியன் செய்த பிரதிஜ்ஞை நிலைநிற்குமாயினாலே அதற்கு இடமில்லாதபடி அவன் தட்டின இடத்திலிருந்தே திருமால் தோன்றினென்பதும், —அவன் தட்டின பிறகு சிறிதுபோது கழித்து

நரசிங்கம் தோன்றினால் ‘நான் தட்டினபொழுது திருமால் அங்கில்லை’ என்று அவன் சொல்லி திருமால் எங்கும் எப் பொழுதும் எல்லாப் பொருள்களிலும் உள்ளும் புறமும் வியாபித் திருக்கிற உண்மை நிலையை மறுக்கக்கூடுமாயினாலே அதற்கு இடமறும்படி கர்ப்பம் கருமுதிர்ந்தல் ப்ரஸவித்தல் முதலியனவும் குழந்தையாய் ஜனித்தல் பிறகு நாளடைவில் வளர்தல் என் பனவுமில்லாமல் அவ்வெதிரியினும் பருத்து வளர்ந்த வடிவையுடைய வனாய் அப்பொழுதே தோன்றினென்பதும், —அங்ஙன் தோன்றியவிடத்தும் ஹிரண்யன் ஜயசீலனாகவும் நரஸிம்மன் பராஜிதனாகவும் நேர்ந்தால் ‘எங்குமுள்ள’ என்ற உண்மை நிலைத்தாலும் பரத்வம்ஸித்தி யாமற்போய்விடுதல் பற்றி அதைவிடத் தோன்றாமலிருப்பதே நலமென்னும்படியிருக்குமாதலால் அங்ஙனமாகாதபடி அக் கொடியவனைத் தவருது அழித்தனென்பதும், —தேவர் மனிதர் விலங்குகள் தாவரம் என்னும் நால்வகைப் பிறப்புக்களிலுள்ளவற்றில் ஒவ்வொன்றினாலும் தனித்தனி சாகாதபடியும், ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டிக்கு உட்பட்ட எந்த பிராணியினாலும் சாகாதபடியும், ப்ரஹ்மருத்ராதிகளிடத்திற் பெற்றவரம் பழுதுபடாமெக்காக நரங்கலந்தசிங்கமாய் ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியினுட்படாமல் தன்னைத்தானே தோற்றுவித்துக்கொண்டு தோன்றினென்பதும், —அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களொன்றினாலும் சாகாதபடியும் ஈரமுள்ளதனாலும் ஈரமில்லாததனாலும் இறவாதபடியும் பெற்றவரம் வீண்போகாமே நகங்களினால் கீண்டு கொன்றனென்பதும், பகலிலுமிரவிலுஞ் சாகாதபடி பெற்றவரம் பொய் படாதபடி அப்பகலிரவுகளின் ஸந்தியாகிய மாலைப்பொழுதிலே கொன்றனென்பதும், பூமியிலும் வானத்திலும் சாகாதபடி பெற்றவரம் மெய்யாம்படி தன் மடியிற் வைத்துக் கொள்ளுனென்பதும், —வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் இறவாதிருக்கும்படி பெற்ற வரத்திற்கு விரோதமின்றி வாசற்படியிற் வைத்துக்கொண்டு கொன்றனென்பதும் இவைபோல்வன பல விசேஷங்கள் இவ்வவதாரத் திலே அருமையாக நோக்கத்தக்க விஷயங்களாம். “சுராசுரர் முனிவர் நரர்களையில் பாரில் சுடர்வானில் பகலிரவில் உள்புறம் பில், பெருபடையில் தான் சாகா விரண்யன்றனைப் பிரகலாதன் தர்க்கித்துண்டென்ற தூணில், நரஹரியாய்ப் பொழுதுபுகு



நேரந்தன்னில் வாடியுதித்துயர் வாசற்படிமீதேறி, இரணியனைத் தொடைமிசைவைத்துகிரினாலே இருபிளவாக்கிளையரியே எம்பிரானே ” என்றார் பின்னோரும். .... (5)

### 6, 7. வாமந, த்ரிவிக்ரமாவதரர வரலாறு

ப்ரஹ்லாதன் தனக்கு வயது சென்றபிறகு தன்னுடைய பகவத்தியானத்திற்கு இடையூறாயிருக்கிற ராஜ்யபரிபாலனத்தைத் தனது பொளத்திரனாகிய பலியினிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தான் தவஞ்செய்யப் போவதாகக் கருதி அந்த மாவலியை ஒருநாள் ஏகாந்தத்தில் அழைத்து ‘நான் வெகுகாலம் அரசாண்டுவந்தேன் ; என் காலத்தில் ஒருவரும் அதர்மம் செய்யாதபடி நோக்கி வந்தேன் ; பூரி விஷ்ணுவே முழுமுதற் கடவுள் என்கிற ஸித்தாந்தத்தை நான் உலகிற் பரவச்செய்து அனைவர்களையும் விஷ்ணுபக்தர்களாக்கி வந்தேன். இப்போது நான் கிழவனாய் விட்டபடியால் விதிப்படி தவஞ்செய்யப் போகின்றேன் ; விஷ்ணுத்வேஷியாய் மாண்டுபோன உன் தந்தையை [விரோசனனை]ப் போலல்லாமல் நீ பரமவிஷ்ணு பக்தனாயிருந்து ராஜ்யமாளக்கடவை’ என்று நன்மதிக்கிறப் பட்டங்கட்டித் தான் இமயமலையேறித் தவஞ்செய்யச்சென்றான்.

பிறகு மாவலி அப்படியே சிலநாள் அரசாண்டுவந்து ஒரு நாள் மந்திரிகளை அழைத்து ‘நான் சிலநன்மைகளை யடையத் தவஞ்செய்யச் செல்ல விரும்புகிறேன் ; நான் மீண்டும் வருமளவும் இந்தராஜ்ஜியத்தில் விஷ்ணுபக்தி வழுவாதபடி நோக்கி வாருங்கள்’ என்று கட்டளையிட்டுத் தான் இமயமலையருகில் போய் நான்முகக் கடவுளை நோக்கித் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் பிரமன் பிரஸந்நனாய் வந்து காட்சி தந்து ‘வரம் வேண்டிக்கொள்’ என்ன, ‘ஸ்வாமிந் ! எனக்கு என் பாட்டனாருபதேசித்த விஷ்ணுபக்தியும் தரும சிந்தையும் எப்போதும் வழுவாதிருக்க வேணும்’ என்றும் மூவுலகத்தையும் நான் வென்று வாழவேணும்’ என்றும் இவை முதலான சில வரங்களை வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்ட மாவலி தனது ரரஜதாலியாகிய சோணிதபுரத்திற்கு வந்து சுக்கிராசாரியர் முதலிய ஆப்தர்களிடம் தான் பெற்ற வரங்களைச் சொல்லி அவர்களுடன் கூட மகிழ்ச்சியடைந்து ராஜ்யத்தைச் செலுத்திக்கொண்டுவந்து

பலபல யாகங்களையும் மற்றும் பலவிதமான தான தருமங்களையும் செய்துகொண்டு சுக்கிராசாரியரையும் ப்ரஸந்நராக்கி, தான் ஸகலலோகங்களையும் வெல்லத்தக்க வீறுடையனும்படி அவரிடத்திலும் ஆசீர்வாதம் பெற்று அதனால் செருக்குற்று ஒருவரையும் மதியாமல் திரிந்து கொண்டிருந்தான்.

சிலநாள் கழிந்தபின் ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் வென்று ஆளவேண்டும் மெனக் கருதி சுக்கிராசாரியரை யழைத்து ‘நீர் ப்ருஹஸ்பதியிடஞ்சென்று நான் சொன்னதாகச் சொல்லும் ; அதாவது—ஓ ப்ருஹஸ்பதீ ! உமக்கு இந்திரனைப்போல் நானுமொருசிஷ்யனே ; எங்கள் குலத்தில் ஹிரண்யகசிபு ஆண்டு வந்த ஸ்வர்க்கலோகத்தைப் பின்பு ஒருவரும் ஆளத்தக்க பலசாலிகளாகப் பிறவாமையால் இந்திரன் பிடித்துக் கொண்டான் ; இப்போது அதனை ஆளுகைக்கு எனக்கு வல்லமையுண்டு ; ஆகையால் இப்போது அதை எனக்கு விட்டுவிடவேண்டியது ; இல்லையாகில் போர் செய்யவேண்டியது ; இதற்கு இந்திரன் என்ன சொல்லுகிறானோ அதை உணர்ந்து சொல்லும்’ என்று சொல்லியனுப்பினான். சுக்கிரனால் இது கேட்ட ப்ருஹஸ்பதியும் இந்திரனோடு ஆலோசித்து ஒரு மாதத்திற்குள் விடையளிப்பதாகச் சொல்லி சுக்கிரனை அனுப்பி விட்டார். பிறகு இந்திரன் ஒன்றுந்தோன்றாமல் ப்ருஹஸ்பதியையுங் கூட்டிக்கொண்டு பிரமனிடஞ் சென்று செய்தியைச் சொல்ல, அதுகேட்ட நான்முகன் ‘வரங் கொடுப்பதற்கு மாத்திரமே எனக்கு அதிகாரமுளது ; கொடுத்த வரத்தினால் கெடுதி நேரிடுங்காலத்தில் வேறொரு உபாயத்தினால் அதை மாற்ற எனக்கு வல்லமை இல்லை’ என்ன, பிறகு சிவனிடஞ் சென்று முறையிட, அச்சிவபிரானும் ‘பிரமன் தந்த வரத்தை நான் அழிக்க வல்லேனல்லேன் ; விஷ்ணுவிடஞ் சென்று முறையிடுதல் நன்று’ என்று. சொல்லிவிட, அவர்கள் விஷ்ணு பக்தலில் வந்து சொல்லிக்கொள்ள, அதற்கு விஷ்ணு ‘ஓ ப்ருஹஸ்பதே ! மாவலி எனக்குச் சிறந்த பக்தன் மிக்க தருமசிந்தை யுள்ளவன், திடீரென்று அவனை நான் ஒன்றுஞ் செய்யலாகாது ; தக்க உபாயத்தை நீங்களே ஆராய்ந்து சிறிது காலங்கழியுங்கள்’ என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தார்.



முன்பு சுக்கிரனிடம் ப்ருஹஸ்பதி சொல்லியிருந்த ஒரு மாத அவதி கடந்துவிட, ஸ்வர்க்கலோகத்தினின்றும் ஒரு ஸமாசாரமும் வரக்காணாமையால் மாவலி தன் படைகளை யெடுத்து விட்டு ஜயபேரி முழங்கப் புறப்பட்டு இந்திரனோடு போர் புரிவதென்று ஸ்வர்க்குள் சென்று அங்கு ஒருவரையுங் காணாமல் அங்குள்ள சிங்காசனத்தின்மீது தான் ஏறி வீற்றிருந்து இந்திரனைப் போல் மூன்று உலகங்களையும் ஆண்டுவந்தான். அப்போது மூன்று உலகங்களிலுமுள்ள ஸகல பிராணிகளும் விஷ்ணுபக்தராயினர். தரும் குறைவற நடைபெற்று வந்தது. ஒருநாள் ப்ருஹஸ்பதி மாவலியிடம் வந்து அரசனே! நீர் சுக்கிரனை வைத்துக் கொண்டு அரசுபுரியும்; நான் தவஞ் செய்யப் போகிறேன்' என்ன, அதற்கு மாவலி இந்திரனாக வருபவர்கட்கெல்லாம் உம்மைப் புரோகிதராக ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணு நியமித்திருக்கிறாராகையால் விவ்விடம் விட்டு நீர்போகலாகாது' என்ன, அதற்கு அவர் 'நூறு அச்வமேதயாகஞ் செய்து எவனொருவன் இந்திர பட்டத்திற்கு வருகிறானோ அவனுக்கு நான் புரோஹிதனும்படி விஷ்ணுநியமனமேயன்றி, கிரமமாக இருந்த இந்திரனை அச்சமுறுத்தித் துரத்திவிட்டு இந்த ஸ்தானத்திற்கு அநீதியாக வந்திருக்கிற உமக்கு நான் புரோஹிதனாகமாட்டேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டுக் கச்யபருடைய ஆச்ரமத்திற்கு வந்து அவருடைய தரும பத்தினியாகிய அதிதி தேவியிடத்தில் இந்திரனுடைய துக்கச் செய்திகளை யுரைக்க, அவள் கேட்டு மனம் பொருமல் அழுது கொண்டு தன் புத்திரனாகிய இந்திரனுக்கு நன்மைகள் உண்டாகும்படி விஷ்ணுவிடம் பிரார்த்திக்கவிரும்பி பகவானைத் துதித்துக் கொண்டிருக்கையில் ப்ரஸ்நநரான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு அதிதியின் முன்னே வந்து ஸேவைஸாதித்து அவளுடைய கோரிக்கையை அறிந்துக்கொண்டு 'அம்மா! நான் உனக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்து இந்திரனுடைய துயரத்தைப் போக்குகிறேன்' என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்து மறைந்துவிட்டார்.

பிறகு சிறிது காலங்கழிந்தபின் அதிதி கர்ப்பந்தரித்து வாமனைப் பெற்றனள். கச்யபர் அப்புதல்வனுக்கு ப்ராஹ்மண ஸம்ஸ்காரங்களை யெல்லாம் கிரமமாகச் செய்வித்தார்.

வாமனனும் தபஸ்வியாக இருந்து வந்தான். அக் காலத்தில் மாவலி நர்மநாநதியின் கரையில் வைஷ்ணவயாகஞ் செய்ய முயன்று யாகத்தை நடத்திக்கொண்டிருக்கையில் இவ்வாமனன் 'இந்திரனுக்கு நாம் உதவி செய்ய இதுவே தக்க சமயம்' என்றெண்ணி அங்கிருந்து புறப்பட்டு மாவலியின் யாகசாலைக்குச் சென்றார். பரமவிலக்ஷணமான திருக்கோலத்தைக் கண்ட மாவலி பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு வாமனை உபசார பூர்வமாக ஆஸனத்தில் இருத்தி, வந்த காரியத்தை விநயத்துடன் விசாரிக்க, வாமனன் 'ஓ மன்னவனே! நான் தவஞ்செய்ய விரும்புகிறேன்; பிறருடைய நிலத்திலிருந்து தவஞ்செய்தால் பயனில்லை யாகையால் எனக்கு அறுதியாக என் காலால் மூவடி மண் தரவேண்டும்' என்ன, அது கொடுப்பதற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்ரமனாக ஆகாயத்தை அளாவி வளர்ந்து ஓரடியால் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து மூன்றாமடிக்காக அவன் இசைவின்படியே அவன் முடியிற் காலை வைத்து அவனைப் பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கினன். ... .. (7)

#### 8. சுக்கிரன்கண்ணைத் துரும்பால் கிளறியது

வாமநமூர்த்தியின் வடிவழகாலும் மழலைச் சொல்லாலும் மனமகிழ்ந்த மஹாபலி மூவடிமண்ணைக் கொடுக்க யத்தித்த வளவிலே, சுக்ராசார்யன் எம்பெருமானது வடிவையும் வந்த வகையையும் பேச்சையும் ஊன்றிப் பார்த்து 'இவன் ஸர்வேச்வரன், தேவகாரியம் செய்யும்பொருட்டு உன் செல்வத்தை யெல்லாம் பறித்துப்போக வந்தான்; ஆகையால் நீ இவனுக் கொன்றும் தரத்தகாது' என்று தாநத்தைத் தடுக்க, அவன் அதை ஆதரியாமல் தாரைவார்த்து தத்தம் செய்யப்புக, ஐலபாத்ரத்தின் [திருக்காவிரி] த்வாரத்திலே அந்த சுக்ரன் புகுந்து கொண்டு நீர் விழ்வொட்டாமல் தடுக்க, ஸ்ரீவிஷ்ணு த்வாரம் சோதிப்பவன்போல, தன்னுடைய திருக்கையிலணிந்த நர்ப்ப பவித்திரத்தின் நுனியால் அவன் கண்ணைக் குத்திக் கலக்க, அவனும் கண்கெட்டு அங்குநின்றும் வெளிப்பட, பின்பு மாவலியினிடத்தில் நீரேற்றுப் பெற்றனன். ... .. (8)



## 9. நமஸ்கரியை வானிற் சுழற்றியது

வாமநமூர்த்தி மஹாபலியிடத்தினின்றும் தானம் வாங்கின வுடனே திரிவிக்கரமனாய் மூன்றடிமண்ணை யளக்கப்புக, அதைக் கண்ட மஹாபலிபுத்திரனான நமஸ்கரி யென்பவன் ஓடிவந்து 'இது என்ன அநியாயம்! என்று சொல்லி வளருகின்ற திருவடியைத் தகைய, ஸ்ரீவிஷ்ணு 'நீ ஏன் தகைகிறாய்? நான் தானம் பெற்றதை அளந்து கொள்ள வேண்டாவோ' என்ன; நமஸ்கரி 'நீ செய்கிறது கபடமன்றோ' என்ன; ஸ்ரீ விஷ்ணு 'உன்னுடைய தகப்பன் எனக்கு தாரை வார்த்து தத்தம் பண்ணினது பொய்யோ? என்ன; நமஸ்கரி 'என்னுடைய பிதா உன்னுடைய மோசவகை தெரியாமல் உன் வஞ்சனத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டான்' என்ன; ஸ்ரீ விஷ்ணு 'நான் செய்வதை வஞ்சகமென்று எதனாற் சொல்லுகிறாய்?' என்ன; நமஸ்கரி 'நீ செய்வது வஞ்சனமன்றாகில் நீ முன்பு யாசித்த போதிருந்த வடிவத்தைக் கொண்டு அளந்து கொண்டு போ' என்ன, ஸ்ரீ விஷ்ணு 'சரீரமென்பது எப்போதும் ஒரே தன்மையாக இருக்கமாட்டாதே; விகாரப்படுந் தன்மையுடையது காண்; முன்னைய வடிவத்தைக் கொண்டு எப்படி அளக்க முடியும்?' என்ன, இப்படி ஸமாதானஞ் சொல்லவுங்கேளாமல் தான் பிடித்த திருவடியின் பிடியைவிடாமல் உறுதியாயிருந்த நமஸ்கரியை வளர்ந்த திருவடியினால் ஆகாயத்திலே கொண்டு போய்ச் சுழன்று விழும்படி செய்தருளினான். ... (9)

## 10. உலகளந்த திருவடியில் கங்கை பெருகியது

திருமால் உலகமளந்த காலத்தில் மேலே சத்தியலோகத்திற்சென்ற அப்பிரானது திருவடியைப் பிரமன் தன் கைக் கமண்டல தீர்த்தத்தாற் கழுவி விளக்க அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தமாகப் பெருகித் தேவலோகத்திலிருந்த ஆகாய கங்கா நதியை, ஸூர்யகுலத்துப் பகீரத சக்ரவர்த்தி கபிலமுனிவனதுகண்ணின் கோபத்தீக்கு இலக்காகி உடலெரிந்து சாம்பல்பாய் நற்கதியிழந்த தனது மூதாதையரான ஸகர புத்திரர் அறுபதினாயிரவரை நற்கதிபெறுவிக்கும் பொருட்டு நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து மேலுலகத்திலிருந்து கீழுலகத்துக்குக் கொணர்கையில், அவ

ளது வேண்டுகோளாற் சிவபிரான் அந்நதியை முடியின்மேல் ஏற்றுச் சிறிது சிறிதாகப் பூமியில் விட்டான். ... (10)

## 11. பரசுராமாவதார வரலாறு

உலகத்தில் எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமை இயற்றி வந்த கூடித்திரிய வம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ் செய்தற் பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்நிமுனிவரது மனைவியான ரேணுகையிடம் இராமனாய்த் திருவவதரித்துப் பரசு என்னுங் கோடாலிப்படையை ஆயுதமாகக் கொண்டு அதனாற் பரசுராமனென வழங்கப்பெற்று வருகையில் ஒருநாள் கார்த்தவீர்யாஜுநனும் அவனது குமாரர்களும் ஜமதக்நியின் ஆச்ரமத்தில் இளைப்பாறப் புகுந்த காலத்து அங்கே அம்முனிவனது ஹோமதேநுவானது வேண்டின வஸ்துக்களையெல்லாம் யதேஷ்டமாக அளித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட இவர்கள் அப்பசுவைக் கொள்ளைக் கொள்ளவிரும்பி அதனைக் கவர்ந்து அம்முனிவனையுங் கொன்றிட்டதுகாரணமாக (பரசுராமன்) அக்கார்த்தவீர்யார் ஜுநனையும் அவனது குமாரர்களையுங் கொன்று அதனாலேயே கூடித்திரியவம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங் கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான். இப்பரசுராமன் ஏழு சிர்ஞ்ஜீவிகளில் ஒருவன். இவனது வலிமையும் வெற்றியும் அற்புதமானது. சிவபிரானது கைலாசகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன் மிக வலியவனென்றும் அவனிலும் கார்த்தவீரியன் வலியவனென்றும் அவனிலும் பரசுராமன் வலியவனென்றும் இதிகாஸங்களால் விளங்கும். சிவனோ விஷத்தைபுண்டு கங்கையைத் தரித்து மேரு வில் வளைத்துத் திரிபுரமெரித்து மன்மதனை நீறுபடுத்தி யமனை யுதைத்து ஸம்ஹாரத் தொழில் நடத்தும் பேராற்றலையுடைய உக்ரமூர்த்தியாவான்; அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாசகிரியை இராவணன் ஒருகால் வேரோடு பெயர்த்தனன்; அங்ஙனம் மிகவலியவனாய் திக்விஜயஞ் செய்து திக்கஜங்களையும் வென்ற இராவணனைக் கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் கட்டிச் சிறையிலிட்டான்; அன்னவனைப் பரசுராமபிரான் தோள் துணித்துத்



தொலைத்திட்டனென்றால் இவனது ஆற்றல் பேச்சுக்கு நில மன்றே. எம்பெருமானது தசாவதாரங்களுள் ஆறாம் அவதாரமாயிருப்பவனான பரசுராமன் ஏழாவதவதாரமான தசரதராமன்மீது கோபித்தலும், இவ்விருவரும் ஒருவரோடொருவர் போர்செய்தலும், ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோ வெனின் ; துஷ்டர்களாய்த் கொழுத்துத் திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லும் பொருட்டுப் பரசுராமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷ்ணுசக்தி விசேஷமானது அக்காரியம் முடிந்தபின்பு அவ்விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமான தசரதராமனாற் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டதாகையால் பொருந்துமென்க. இதனால் ஆவேசாவதாரத்திற்காட்டிலும் அம்சாவதாரத்திற்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றவை ; அவை முக்கியம் அமுக்கியம் இருவகைப்படும். இவற்றில் முந்தியது சிறந்தது. பிந்தியது அதனிலும் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது ஸாக்ஷாவதாரம். அமுக்கியமானது ஆவேசாவதாரம். ஆவேசம் ஸ்வரூபாவேசமென்றும் சக்தியாவேசமென்றும் இருவகையதாம். ஸ்வரூபாவேசமாவது — சேதநருடைய சரீரங்களில் எம்பெருமான் தன்னுடைய ரூபத்துடன் ஆவேசித்து நிற்பது. பரசுராமன், பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள். சக்தியாவேசமாவது—சேதநர்பக்கல் காரிய காலத்திலே எம்பெருமான் சக்திமாத்திரத்தால் தோன்றி விளங்குதல். கார்த்தவீரயார்ஜுநன். அர்ஜுனன், வியாஸர் போல்வார் இத்திறத்தார். இவற்றில், சக்தியாவேசத்தைவிட ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மை நிலையை விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை முதலிய ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதைகளிலும் தத்வத்ரயத்திலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் பரக்கக் காணலாம். பரசுராமாவதாரம் ஸ்வரூபாவேசாவதாரம்.

முமுக்ஷுக்களுக்குப் பரசுராமாவதாரம் உபாஸதைக்கு உரியதன்றாகிலும் விரோதிகளைக் களைந்தொழித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் துதிப்பது மாத்திரமுண்டு. “ வென்றிமா மழு வேந்தி முன் மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்ற தேவா ” என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்வதும், “ மன்னடங்க

மழுவலங்கைக் கொண்ட விராமநம்பீ ” என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்வது, “ கோக்குல மன்னரை மூவெழுகால் ஒரு கூர்மழுவால், போக்கிய தேவனைப் போற்றும் புனிதன்— இராமாநுசன் ” என்று அமுதனார் (இராமாநுச நூற்றந்தாதி யில்) அருளிச்செய்வதும் விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றுத் துதித்த மாத்திரமே யென்க. ... (11)

## ஸ்ரீராமாவதார வைபவஸங்க்ரஹம்

### 12. ஸ்ரீராமாதிகளின் திருவவதாரம்

தசரத சக்ரவர்த்தி புத்ரகாமேஷ்டி செய்ய, அந்த யஜ்ஞ ஸமாப்தி ஸமயத்தில் அக்நி புருஷன் நான்முகனுடைய நியமநம் பெற்று ஸ்வர்ணபாத்திரத்தில் பாயஸத்தைப் பூரித் துக்கொண்டுவந்து யஜ்ஞகுண்டத்தில் கிளம்பித் தசரதனுக்கு அப்பாயஸத்தைக் கொடுத்தான். தசரதனும் அப்பாயஸத்தை மிக்க மனமகிழ்ச்சியுடன் வாங்கி இரண்டு பாகமாக்கி ஒரு பங்கைத் தன் ப்ரதாநமஹிஷியான கௌஸல்யைக்குக் கொடுத்து, இரண்டாவது பாகத்தை இரண்டாக்கி அதில் ஒன்றை ஸுமித்ரைக்குக் கொடுத்து மற்றொரு பாகத்தையும் இரண்டாக்கி அதில் ஒன்றைக் கைகேயிக்குக் கொடுத்து மிகுந்ததை மீண்டும் ஸுமித்ரைக்குக் கொடுத்துவிட்டு யஜ்ஞத்தை ஸாங்கமாகச் செய்து முடித்து அவப்ருத ஸநாநஞ் செய்து, ருத்விக்கு முதலியவர்களைக் கிரமப்படி ஸம்மானித்து விடை கொடுத்தான். அதுமுதல் கௌஸல்யை முதலானார் மூவரும் காப்பலக்ஷணங்களைத் தரித்து மிக்க புகரை யுடையவர்களாய் விளங்கிவந்தனர். அக்காலத்தில் பகவான் தான் தேவர்களுக்குக் கொடுத்திருந்த வரத்தைத் தலைக்கட்டுகைக்காகத் தான் கௌஸல்யையின் கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசித்தான். “ சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம் ” என்றபடி பகவானுக்கு அவ்வக்காலங்களுக்கு உரிய கைங்கரியங்களை நடத்திக்கொண்டு எப்பொழுதும் இணை பிரியாதிருக்கிற ஆதிசேஷன் ஸுமித்திரையின் கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசித்தான். எப்போதும் பகைவரை வென்றுகொண்டு பகவானது திருக்கைமீது பொலிந்து வாழ்கின்ற ஸுதர்சந



பாஞ்சஜந்யாழ்வார்கள் இருவரும் கைகேயியின் கர்ப்பத்தில் பிரவேசித்தனர்.

இப்படி பதினொரு திங்கள் கழிந்தபின்னர் பன்னிரண்டாவது திங்களாகிய சித்திரை மாதத்தில் சுக்லபக்ஷ நவமி கூடிய புநர்வஸு நக்ஷத்திரத்தில் கர்க்கட லக்ஷத்தில் பராத்பரனாகிய எம்பெருமான் (ஸ்ரீராமனாகி) ஸ்ரீகௌஸையாருக்குக் குமாரனாகத் திருவவதரித்தான். புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் கைகேயிதேவியினிடத்தில் பரதனும், ஆயிலியத்தில் ஸுமித்ரா தேவியிடத்தில் லக்ஷ்மணனும், மகத்தில் அந்த ஸுமித்ரா தேவியிடத்தில் சத்ருக்நனும் அவதரித்தனர். இப்புத்ர ஜந்மோத்ஸவத்தை மேலுலகத்தவர்களும் நிலவுலகத்தவர்களும் மிக்க சிறப்பாகக் கொண்டாடினர். பிறகு தசரதமகாராஜன் அப்புதல்வர்கட்குக் குலகுருவாகிய வஸிஷ்டரைக் கொண்டு விதிபூர்வமாக அவ்வக்காலங்களில் ஜாதகம் நாமகரணம் முதலிய வைதிகச் சடங்குகளை நடத்திவந்தான். அந்த ராஜ குமாரர்களும் சுக்லபக்ஷத்துச் சந்திரன்போல நாள்தோறும் கலைகளினால் நன்கு விளங்கினர். தாய்தந்தையரும் மற்றுமுள்ள ப்ரஜைகளும் ஆநந்தத்தின் எல்லையிலே நின்றனர். இக்குமாரர்கள் வேதங்களை ஸாங்கோபாங்கமாகக் கற்று தருர் வித்தையில் ஒப்புயர்வற்ற தேர்ச்சியைப் பெற்றனர். ... (12)

### 13. விச்வாமித்ர யாகஸம்ரக்ஷணம்

தாசரதிகள் இங்ஙனே வளர்ந்துவருங் காலத்தில், ஒருநாள் விச்வாமித்ர மஹர்ஷி தசரதனிடம் வந்து, தான் ஸங்கல்பித்திருக்கும் யாகத்தை இடையூறின்றி நிறைவேற்றுவதற்பொருட்டு இராமபிரானை இலக்குமணனோடு கூட்டித் தன்னுடன் அனுப்புமாறு கேட்டுக்கொண்டார்; அச்சொல்லைக் கேட்ட தசரதன் நஞ்சுதீற்றிய நாராசத்தினால் அடியுண்டவன் போல் மிக வருந்தி மறுமொழி கூறமாட்டாது மனமழிந்து நெடும்போது கழித்துத் தெளிந்து 'ஓ மஹர்ஷியே! நான் அறுபதினாயிரம் வருஷம் மலடிருந்து இப்பொழுதுதான் இவ்வருமந்த பிள்ளைகளைப் பெற்றேன்; அதுவுமன்றி இவர்கள் சிறுகுழந்தைகள்; யுத்தத்திற்கு உரியபருவமில்லை; வருத்தம் பொறுக்கில்லாத ஸுகுமாரர்கள்

இவர்களை அழைத்துக் கொண்டு போவதனால் உமக்கு யாதொரு பயனும் விளையாது. அந்த முரட்டு அசுரர்களோடு போர்செய்யவல்ல நான் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்து அவர்களைவென்று வேள்வியை நிறைவேற்றுவிக்கிறேன், என்னிடம் அருள் கூர்ந்து இச்சிறுவர்களை மறந்துவிடும்" என்று வெகு நயப்புடனே கேட்டுக் கொண்டான். பிறகு விச்வாமித்திரன் 'ஓ அரசனே! இவர்களுடைய வல்லமையை நான் அறிவேன்; என்னைப்போன்ற மற்றவர்களும் அறிவார்கள்; உனக்கு இவர்களுடைய மஹிமை தெரியாது. தெரிந்து கொள்ள வேணுமாகில் உன்னுடைய நன்மையையே நாடி நிற்கும் இந்த வஸிஷ்ட பகவானைக் கேள்' என்றார். இப்படி இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் வஸிஷ்ட பகவான் 'ஓ வேந்தனே! விச்வாமித்திரர் சொல்வது உண்மையே; அவர் உன் பிள்ளைகளுக்கு நன்மையே விளைவிக்க நினைத்து உன்னிடம் வந்து இவர்களை யாசிக்கிறார்; ஒரு குறையும் நேரிடாது; நன்மைகள் நன்குமிகும்; ஆகையால் இவருடன் பிள்ளைகளை அனுப்பிவிடு' என்று போதித்தனர். அதைக்கேட்டு அரசன் மனக்கவலை தீர்ந்து ராமலக்ஷ்மணர்களை அழைத்து விச்வாமித்திர மஹர்ஷியிடம் அர்ப்பணம் செய்துவிட, அம் மஹர்ஷி இருவரையும் கூட்டிக்கொண்டு போகையில் இவர்களுக்கு இளைப்பு, உண்டாகாமையென 'பலை அதிபலை' என்கிற இரண்டு வித்யைகளை உபதேசித்து அழைத்துக்கொண்டு போகும் வழியில் தாடகையென்ற ஓர் அரக்கி பெருங்கூச்ச லிட்டுக்கொண்டு ஓடிவந்து வழியைத் தகைந்து வெருட்டிக் கொண்டு எதிரே பயங்கரமான உருவங்கொண்டு மலைபோல் நின்று இவர்களைக் கொல்லக் கருதினள், மாமுனிவர் ஒரு ஊங்காரத்தினால் அவளைத் தகைந்து ஸ்ரீராமனை ஏவ, இராகவன் மஹர்ஷியின் நியமனத்தினால் ஸ்திரீ என்று பாராமல் அந் நொடியிலே வில்லை வளைத்து நாணேற்றி அம்புதொடுத்து அவ் வரக்கியின்மீது எய்து அவளை உயிர் தொலைத்திட்டான். பின்பு விச்வாமித்திரர் இராமபிரானுக்குச் சில அஸ்த்ரங்களை உபதேசித்துத் தனது ஸித்தாசிரமம் சேர்ந்து யாகஞ்செய்யத் தொடங்குகையில், அதனையறிந்த தாடகையின் பிள்ளைகளாகிய ஸுபாஹு, மாரீசன் என்ற இருவரும் சில துஷ்டர்களுடன்



வந்து யாகபூமியில் மாம்ஸம் முதலிய அசுத்த வஸ்த்துக்களை இறைக்கத் தொடங்கினர். அப்போது ராமலக்ஷ்மணரிருவரும் ஆடையை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு மிக்க பரபரப்புடன் ஆகாயத்தை நோக்கி வில்லை வளைத்து அம்புகளைப் பொழிந்து ஸுபாஹுவைக் கொன்று மாரீசனை ஓரம்பினால் கடலின் நடுவே தள்ளியழுத்தி மற்றவர்களைச் சிந்தபிந்தமாக அடித்து விழவிட்டு நிர்வித்தனமாக யாகத்தை நிறைவேற்றிவித்தனர். பிறகு விச்வாமித்திரர் அவபிரதம் நீராடிப் பூரணகாமராயினர். யாகத்திற்காக வந்திருந்த ரிஷிகளும் தத்தம் இருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தனர். ... (13)

#### 14. ஸீதா விவாஹம்

இராமபிரானுடைய அவதார ரஹஸ்யமறிந்த மஹாநுபாவ ராகிய விச்வாமித்திரர், எம்பெருமானை எக்காலும் இணைபிரியாத பூமுகளார் ஜநகமஹாராஜனுடைய யஜ்ஞவாதத்தில் அயோநிஜையாய் அவதரித்து வளர்ந்துவருகிற ஸீதா பிராட்டியை இராமனுக்கு விவாஹஞ் செய்துவைத்துக்ருதார்த்த ராகக் கருதி இருவரையுங் கூட்டிக்கொண்டு மிதிலா நகரத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஜநகனை நோக்கி 'நீர் கந்யாகுலமாக வைத்திருக்கிற வில்லை இராமனுக்குக் காட்டும்' என்ன, ஜநகன் சென்று ருத்ரனுடையதாகிய அவ்வில்லைப் பூஜித்து எடுத்துக்கொண்டுவந்து இராமன் முன்னே நிறுத்தி 'நான் யாகஞ்செய்கைக்காகப் பூமியை உழுங்காலத்தில் அந்தப் பூமியில் மிக்க அழகுவாய்ந்தவளாய் ஸகல லக்ஷணஸம்பந்தையாய்த் திருமகள் போன்றவளான ஒருமகள் கிடைத்தாள்; அவளை நான் வெகு ஆதரத்துடன் எடுத்துக்கொண்டு தந்து உயிரோடொப்ப வளர்த்து வருகிறேன். அவள் இப்போது விவாஹத் துக்கு உரிய வயது உடையவளாயினள். இவளுக்குத் தக்க வரனைக் காணாமல், இவ்வில்லை நானேற்றும் மஹாபுருஷனுக்குத் தாரைவார்த்துக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்தேன். இதைப் பலர் வந்து பார்த்து அசைக்கவும் முடியாமல் மீண்டு போயினர்' என்றுரைத்தான்.

அதைக் கேட்டு ஸ்ரீராகவன் எழுந்து முனிவருடைய ஆஜ்ஞையைப் பெற்றுக்கொண்டு அந்த வில்லையெடுத்து

அவலீலையாக நானேற்றும்போது அந்த வில் இராமனுடைய பலத்தைப் பொருமல் முறிந்து வீழ்ந்தது. அதனால் ஸ்ரீராகவனுடைய மஹிமையை ஒப்புயர்வற்றதாக ஜநகமஹாராஜன் அறிந்து இவரை மஹாபுருஷனென்று அறுதியிட்டு ஸீதா தேவியை இராமனுக்குக் கொடுத்து விவாஹம் செய்விப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, தனது கர்ப்பத்தில் உதித்த ஊர்மிளையை லக்ஷ்மணனுக்குக் கொடுப்பதாகவும் நிச்சயித்து, தசரத மஹாராஜனுக்கு மணவோலை எழுதிவிட்டு மிதிலாபுரியில் விவாஹ கோலங் கோடித்தான். தசரத சக்ரவர்த்தி திருமணப் பத்திரிகையைக்கண்டு மிக மகிழ்ந்து பரத சத்ருக்ந ரிடுவரையுங் கூட்டிக்கொண்டு புரோஹிதர் மந்திரிகள் முதலிய பரிவாரங்களுடன் பத்நீஸமேதையப் புறப்பட்டு மிதிலை சேர்ந்து ஜநகனால் பூஜிக்கப்பெற்று, மஹாராஜன் நேரில் மொழிந்த இராமனது வைபவத்தையும் ஸீதாதேவியின் மஹிமையையும் இவ்விருவர் கட்டும் விவாஹம் செய்விக்க முயன்றதையும் ஆனந்தமாகக் கேட்டு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைத் தழுவிக்கொண்டு உச்சிமோந்து ஜநகனை மிகவும் கொண்டாடி, குசத்வஜருடைய பெண்களாகிய மாண்டவி, ச்ருதகீர்த்தி என்பவர்களை பரதசத்ருக்நர்களுக்குக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்தபடியுங் கேட்டுப் பிள்ளைகள் நால்வர்க்கும் கோதாநவ்ரதத்தை ஸாங்கமாக நடத்தினபின் விவாஹமஹோத்ஸவம் இனிது நடைபெற்றது. ... (14)

#### 15. பரசுராம பங்கம்

பின்பு தசரதசக்ரவர்த்தி புத்திரர்கள் நால்வரையும் மணட்டுப் பெண்களுடன்கூட அழைத்துக்கொண்டு ஸபரிவாரமாகப் புறப்பட்டு அயோத்திக்கு மீண்டுவருங்கால் இச்செய்திகளை யெல்லாம் அறிந்த பரசுராமன் வெகு கோபத்துடன் எதிர்வந்து ஸ்ரீராமனை நோக்கி 'ஓ பாலகனே! நீ ஒரு சொத்தை வில்லை முறித்துத் தன்னைப் பலவாகை நினைத்துச் செருக்கியிருக்கிறாய்; அஃது ஒரு பொருளல்ல; நீ ஆண்பிள்ளையாகில் இவ்வில்லை முறி; பார்ப்போம், என்று தன் கையிலுள்ளதொரு வில்லைத் தந்தார்; அதை இராமன் அவலீலையாக வாங்கி நானேற்றி அம்பு தொடுத்துக் கோபத்துடன் 'ஓ பரசுராமா! உம்மை அந்தணனென்று பொறுத்தேன்; ஆகையால் உம்மைக்



கொல்லவில்லை ; இந்த அம்பு தொடுப்பு வீணாகப்போகாது ; இவ்வம்பு கொண்டு, நீர் தபோபலத்தினால் ஸம்பாதித்திருக்கும் லோகங்களையாவது அழித்துவிடுகிறேன் ; அல்லது உம்முடைய அந்தரிஷுத்தில் வாயுவேகமாய்ப் போகிற வழியையாவது அழித்துவிடுகிறேன் ; இவ்விரண்டில் உமக்கு எது இஷ்டம் ? என்று கேட்க, பரசுராமன் ' நீர் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுவே ; மற்றொருவனால் இது நானேற்ற முடியாது ; நான் இப் பூமியைக் காச்யபருக்குக் கொடுக்கும்போது அவர் என்னை இப் பூமியிலிருக்கக்கூடாதென்று சபதம்பண்ணி வாங்கிக் கொண்டா ராகையால் நான் இந்நிலத்தில் அடிவையாமலே மஹேந்திரத் திற்குப் போய்விடுகிறேன் ; இனி இவ்வம்பை என்னுடைய லோகங்களில் விட்டுவிடும் ' என்று வெகு தீநஸ்வரமாய்ச் சொல்ல, இராகவனும் அப்பாணத்தினால் அவருடைய லோகங் களை அழித்துவிட்டார். பின்பு பரசுராமன் ஒளிமழுங்கி மஹேந்திரத் திற்குப் போய்விட்டார். முன் மூவெழுகால் மன்னரைக் கொன்ற மழுவேந்திய பரசுராமனைக் கண்டு ' நம் பிள்ளைகளுக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ ! ' என்று திகிலடைந்து மூர்ச்சித் திருந்த தசரதன் பயந்தீர்ந்து மகிழ்ந்து யதாக்ரமமாக அயோத்தி எய்தி நெறிவழுவாது ராஜ்யநிர்வாஹம் செய்துகொண்டு வந்தான். திருக்குமாரர்கள் நால்வரும் தங்கள் தங்கள் மனைவிகளுடன்கூடி உல்லாஸமடைந்து இனிமையாக வாழ்ந்துவந்தனர்.

16, 17, இராமனுக்கு முடிசூட்ட முயற்சியும் கைகேயி வரம் வேண்டலும்

தசரதாத்மஜர்களுக்கு விவாஹமான பின்பு கேகயராஜ் னுடைய மகனாகிய ' யுதாஜித் ' என்பவன் தன்னுடைய மருமகனாகிய பரதனைத் தன் தேசத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனான். அந்தப் பரதனிடத்தில் மிக்க அன்புற்ற சத்ருக் நன் பரதனைவிட்டு நொடியளவும் பிரியமாட்டாத தன்மையனாகையாலே தானும் அவருடன் கூடவே பரிசர்யை பண்ணிக் கொண்டு கேகயதேசம் சென்றான். தசரதசக்ரவர்த்தி வயது முதிர்ந்தவனாகையால் ராஜ்ய பாரத்தை ஸ்ரீராமபிராஸிடம் ஒப்புவித்துத் தான் ஸுகமாகக் காலசேஷம் பண்ணிவரக் கருதி

மந்திரிகளையும் புரோஹிதர்களையும் ப்ரஜைகளையும். திரட்டித் தன்மனக்கருத்தை வெளியிட்டான். அதைக்கேட்டு அனைவரும் அளவற்ற ஆநந்தமடைந்து ' ஓ அரசரே ! நீர் எங்களை இது வரை வெகு ஒழுங்காகவே ஆண்டுவந்தபோதிலும் எங்கள் மனம் உம்முடைய பிள்ளைபக்கவிலேயே ஊன்றியழுந்திக் கிடக்கிறது. அவருடைய குணங்கள் எண்ணிறந்தவை ; எங்களுடைய பாக்கியத்தினால்தான் அவரை முடிசூட்ட உமக்குக் கருத்து உண்டாயிற்று. ஆநந்தம் ! பரமநந்தம் !!; விரைவில் தானே இக்கருத்தை நீர் நிறைவேற்றவேண்டும் ' என்று தங்கள் ஆசையை அறிவித்தனர். அரசன் அதைக் கேட்டுக் களித்து அடுத்த புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் இராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய நிர்ணயித்தான். கோஸலநாடு முழுதும் ஒரே ஆநந்தமயமாகக் கிடக்கிறது. விசித்திரமான நகராலங்காரங்கள் நடைபெறுகின்றன.

பிறகு கைகேயி மந்தரையின் கல்ஹச் சொற்களைக் கேட்டு மனங்கலங்கி இராமனுடைய திருவபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைக் கலைத்துவிடக்கருதி, அரசனே ! நீர் முன்பு ஒரு காலத்தில் சம்பராஸூரனோடு போர்புரியப்போனீர் ; அப்போது உம் முடைய தேரை நடத்தவல்ல பாகனில்லாமையால் நான் இருந்து உமக்கு வெற்றியுண்டாகும்படி தேரை நடத்தினேன். அதனால் நீர் அந்த சம்பராஸூரனை வென்று என்மீதும கிழ்ச்சி யுற்று ' உனக்கு இரண்டு வரம் தருகிறேன் ; உனக்கு இஷ்டமானதை வேண்டிக்கொள் ' என்று எனக்குச் சொன்னீர் ; அதற்கு நான் அவ்வரங்களை வேண்டும்போது மற்றொரு ஸமயம் பெற்றுக்கொள்வதாகச் சொல்லியிருக்கிறேனன்றோ ? அவ் விரண்டு வரங்களையும் இப்போது எனக்குத் தரவேணும் ; இராமனுக்கு இவ்வபிஷேகத்தைத் தவிர்த்துத் தபஸ்வி வேஷத் துடன் அவனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேனுமென்பது முதல் வரம் ; என் பிள்ளையாகிய பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய் விக்க வேனுமென்பது இரண்டாவது வரம்., ஸத்யம் தவறாத நீர் இதைத் தவறவொண்ணாது. தவறினால் நான் உயிரை விட்டிருக்கிறேன் ' என்றான். சக்கரவர்த்தி இக்கொடுஞ் சொல்லைக் கேட்டு இடிவிழுந்தவன்போல மூர்ச்சித்துக்கிடந்து சிறிதுநேரங் கழித்து ப்ரஜைகளுடைய கண்கள் சுழன்று



கண்ணீர்வழிந்து உடலம் விதிர்விதிர்த்து நாதத்தழதழத்து  
தினஸ்வரத்துடன் பலவும் பேசி, முடிவாக இராமபிரானைக்  
காட்டுக்குப் போக்க நேர்ந்தது. ... (17)

### 18. வனவாஸப் புறப்பாடும் குகனுக்கு அருள்செய்தலும்

பிராட்டியையும் இளையோனையுங் கூட்டிக்கொண்டு  
பூநீராமன் சக்கரவர்த்தியிடஞ் சென்று 'நாங்கள் மூவரும்  
வனவாஸம் போகிறோம்; விடைகொடுக்கவேணும்' என்று  
பாதங்களிற் பணிந்து கைகூப்பிப் பிரார்த்திக்க, கைகேயி  
இவர்களுக்குக் காய்கிழங்குகள் வெட்டி வைத்துக்கொள்ளக்  
களைக்கொட்டும் சிறிய கூடையும் உடுக்க மரவுரியும் கொண்டு  
வந்து வைத்தாள். அம்மரவுரியை அவர்கள் மூவரும்  
அணிந்துகொண்டு ஆபரணங்களையும் பீதாம்பரங்களையும்  
விட்டுவிட்டு நிற்கக்கண்டு அந்தப் புரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்  
லாம் கண்ணீர் விட்டுக் கூக்குரலோடு புலம்பினர். பின்பு  
சக்கரவர்த்தியினது கட்டளையின்படி ஸுமந்திரன் கொண்டு  
நிறுத்தின தேரின்மேலேறி இம்மூவரும் அயோத்தியை விட்டுத்  
தென்திசை நோக்கி நடந்தார்கள். தசரதன் பரிஜநங்களுடன்  
சிறிது தூரம் வந்து அத்தேரைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து  
தேர் கண்ணுக்கு மறைந்த வுடனே புலம்பிக்கொண்டு திரும்பி  
வந்து அரண்மனையை அடைந்தான். நகரத்து ஜனங்களெல்  
லாம் பூநீராகவனுடன் கூடவே காடுசெல்ல நிர்ணயித்து அத்  
தேரைப் பின்தொடர்ந்து சென்று, அன்றிரவு தேரை ஓரிடத்  
தில் நிறுத்த, அதைச்சுற்றி அனைவரும் படுத்துக்கொண்டு  
உறங்குகிற ஸமயத்தில் இராகவன் ஸுமந்திரனை ஏவித்  
தேரைப் புல்லுடிக்கிடந்த வழியல்லா வழியே நடத்திக்கொண்டு  
வெகு தூரஞ் சென்று சிருங்கிபோமென்ற ஊரை அடைந்தனர்.  
கூட வந்திருந்து வழியிடையே உறங்கிப்போன ஜனங்கள்  
காடையில் விழித்துக்கொண்டு தேரைக் காணாமல் சிறிதுதூரஞ்  
சென்று தேடித் தேர்போன வழியையும் அறியாதே 'இராம  
பிரான் நம்மை வஞ்சனை செய்து விட்டுப்போனார்' என்று  
சொல்லி வருந்திக்கொண்டு தத்தம் வீடேற வந்து சேர்ந்தனர்.  
பின்பு இராமனும் இளையவனும் மரப்பாலை விட்டுத் தலைமயிரைச்

சடையாகக் கட்டிக்கொண்டு அந்த சிருங்கிபேரபுரத்தில் நின்றும்  
புறப்பட்டுக் கங்கைக் கரையில் வந்து தேரை விட்டிழித்து  
ஸுமந்திரனுக்கு விடைகொடுத்துவிட்டு, அங்கிருந்த வேடர்  
தலைவனாகிய குஹனென் பவனுடன் நேசித்து அவன் கட்டின  
தெப்பத்திலேறிக் கங்கா நதியைத் தாண்டி, மறுநாள் பரத்வாஜ  
மஹாமுனிவருடைய ஆச்ரமத்துக்குச் சென்று அவரைப்  
பணிந்து, அம் மஹாமுனிவர் மிக ஆதரத்துடன் செய்த ஸத்  
காரங்களை ஏற்று அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு அம்முனிவர்  
காட்டிக்கொடுத்த வழியே சென்று, அதிவிசித்திரமாய்  
அதிமணியமாயிருந்துள்ள சித்ரகூட பர்வதத்தையடைந்து  
அம்மலைச்சாரலில் மூவரும் இனிமையாக வஸித்துக்கொண்  
டிருந்தனர். ... (18)

### 19. பரதன் இராமனை அழைத்துவரச் சென்று பாதுகைபெற்று மீளுதல்

ஸுமந்தரன் முதலிய மந்த்ரிகளும் வஸிஷ்டர் முதலிய  
ரிஷிகளும் சேர்ந்து பரதனை ஸபையில் வருவித்து, 'ஓ ராஜ  
குமாரனே! சக்ரவர்த்தி பரலோகமடைந்தார்; பூநீராமன்  
கானகமே மிக விரும்பிப் போயினான்; அரசனற்ற நாட்டில்  
நியாயம் நடவாது; மழை பெய்யாது; துர்ஜநங்கள் ஸாதுஜநங்  
களைப் பீடிப்பார்கள்—இவை முதலான பல தீங்குகள் விளையும்;  
ஆகையால் நீர் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளவேணும்;  
என்று சொன்னார்கள். பரதன் கர்ணகடோரமான அப்பேச்சைக்  
கேட்டு 'ஓ வஸிஷ்டமஹரிஷியே! நீர் எல்லாமறிந்திருந்து  
இங்ஙனம் சொல்லலாமா? இவ்வம்சத்தில் மூத்தாரிருக்க  
இளையார் முடிசூடுவ துண்டா? இதற்கு மேற்பட்ட அநீதி  
யுண்டோ? இதற்கு நான் இசைந்தேனாகில் என் மேற்பட்ட  
கள்ளன் உண்டோ? நன்று சொன்னீர்கள்? ...  
நடவாத காரியம்; நான் இப்போதே இராம  
யிருக்குமிடம் விடைகொண்டு அவரை வணங்  
கொண்டு வரப்போகிறேன்' என்று சொல்  
களையும் திரட்டிக்கொண்டு போவதற்காகவா  
படி கட்டளையிட்டு, தாய்மார்களையும்,  
ஸுமந்தராதிகளையும் மற்றுமுள்ள பரிஜ



கொண்டு சத்ருக்நனும் தானுமாய்ப் புறப்பட்டு ஸ்ரீராமன் சென்ற வழியைப் பிடித்துக்கொண்டு சென்று சித்திரகூட மலைச் சாரலில் சென்றுசேர்ந்து மிக்க பரபரப்புடன் இராமபிரானுடைய திருவடிவாரத்தில் வந்து வீழ்ந்து ப்ரலாபிக்க, இராமன் பரதனை எடுத்திணைத்துக் கொண்டு பரமப்ரீதியுடன் யோகக்ஷேமம் வினவி, சக்ரவர்த்தி பரலோகமடைந்ததைத் தெரிந்துகொண்டு மனம்வருந்தி மந்தாகிநிக்குப்போய் நீராடித் தர்ப்பணம் முதலிய மேற்காரியங்களை யெல்லாம் நடத்தி மீண்டும் தமது ஆச்ரமத் திற்கு வந்து சேர்ந்தவளவிலே, பரதன் பெருமானைத் திரு வயோத்திக்கு எழுந்தருளும்படி பிரார்த்தித்துத் தன் மாதா வாகிய கைகேயியும் இதற்கு இசைந்தமையைச் சொல்லி, மற்றும் பல நியாயங்களையும் எடுத்துரைத்து, அப்படி எழுந்தருளா விடில் தான் அங்கேயே ப்ராயோபவேசம் செய்வதாகவும் சொல்ல, அதற்கு இராமபிரான் பித்ருவாக்ய பரிபாலனத்தின் ஆவச்யகதையையும் அதனைத் தவறுவதால் விளையக்கூடிய பெருந் தீங்குகளையும் எடுத்துரைத்துப் பரதனுடைய வேண்டு கோளுக்காகத் தமது திருவடிநிலைகளைக் கொடுத்து 'இதைக் கொண்டு ராஜ்யம் செலுத்து' என்று நியமித்து விடைகொடுத்தார். பரதன் அப்பாதுகைகளைத் தன் முடிமீது தரித்துக் கொண்டு 'க்ருதார்த்தனேன், தந்யனானேன்' என்று ஸந் தோஷ ஸம்ப்ரமங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு தேரின்மேலேறிக் கூடவந்த பரிவாரங்களுடன் திரும்பி அயோத்தியுள்ளேபுகுதற்கு மனம் விரும்பாமல் அந்நகரத்தருகிலுள்ள நந்திக்ராமத்தில் ஸ்ரீராம பாதுகைகளுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துத் தான் தாபஸவேஷங் கொண்டு வாஸஞ் செய்துகொண்டு அப்பாது கைகளுக்குத் தான் மந்திரியாயிருந்து ராஜ்ய நிர்வாஹஞ் செய்துவந்தான்.

... (19)

## 20. காக விருத்தாந்தம்

சித்திரகூட மலைச்சாரலிலே பெருமானும் பிராட்டியும் ஏகாந்தமாக இருக்கிறபோது இந்திரன் மகனான ஜயந்தன் பிராட்டியினழகைக் கண்டு அவளை ஸ்பர்சிக்கவேண்டுமென்னுந் தீயகருத்தினனாயும் மாம்ஸார்த்தியாயும் தேவ வேஷத்தை

மறைத்துக் காக வேஷத்தைப் பூண்டுகொண்டு வந்து, பிராட்டியின் மடியிலே பெருமாள் பள்ளிகொண்டருளுகையில் பிராட்டியின் திருமார்பிற் குத்த, அவ்வளவிலே பெருமாள் உணர்ந்தருளி மிக்க கோபங்கொண்டு ஒரு தர்ப்பப் புல்லை யெடுத்து அதில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைப் பிரயோகித்து அதனை அந்தக் காகத்தின்மேல் மந்தகதியாகச் செலுத்த, அக்காகம் அந்த அஸ்த்ரத்திற்குத் தப்ப வழி தேடிப் பலவிடங் களிலும் ஓடிச் சென்று சேர்ந்த விடத்தும் ஒருவரும் ஏற்றுக் கொள்ளாமையாலே மீண்டும் பெருமானையே சரணமடைய, அப் பெருமாள் அருள் கொண்டு அக்காகத்துக்கு உயிரைக்கொடுத்து அந்த அஸ்த்ரம் வீண்படாமல் காகத்தின் ஒரு கண்ணை அறுத்தவளவோடு விடும்படி செய்தருளினன். (இந்த வரலாறு பிராட்டியினால் அனுமரனுக்கு ரஹஸ்யமான அடையாளமாய்ச் சொல்லப்படுவதாக ஸுந்தர காண்டத்திலுள்ளது). இதனைப் பிராட்டிக்கு அனுமான் அடையாளமாகச் சொல்லுவதாய்ப் பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (3—10—6ல்) உள்ளது. அங்கே நமது திவ்யார்த்த தீபிகை காண்க.

... (20)

## 21. விராதவதம்

ராமலக்ஷ்மணஸீதைகள் தண்டகாரணியம் சேர்ந்து பல மஹர்ஷிகளின் ஸத்காரங்களைப் பெற்று அவர்களிடம் நியமனம் வாங்கிக்கொண்டு அப்பால் ஓர் அரண்யத்திற் போகும்போது விராதனென்பானோர் அரக்கன் தன் சூலத்தில் பல மிருகங்களைக் குத்தியெடுத்துக் கொண்டுவந்து வழியில் இவர்களைப் பார்த்து விரைந்தோடி வந்து ஸீதையை எடுத்துத் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு 'இவளை நான் பசுஷித்துவிடுகிறேன்' என்று சொல்லித் தாசரதிகளைப் பலவிதமாக நிந்திக்க அவர்கள் அவன்மேல் அம்புகளை எறிய அவன் பிராட்டியை விட்டுவிட்டு இவர்களைக் கொல்லக் கருதி இவர்கள்மேல் சூலம் முதலிய பல ஆயுதங்களைப் போட்டுக்கொண்டு வந்து இவ்விருவரையும் தனது தோளின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு போகையில் இதைக் கண்டு பரிதபித்த பிராட்டியின் வருத்தம் தீருமாறு இருவரும் நங்கள் கத்தியை எடுத்து விராதனுடைய புஜங்களை வெட்டி விட்டார்கள். இராமபாணம் பட்ட மஹிமையினால் விராதன்



தனது பூர்வஜன்ம சரிதங்களை நினைத்துச் சொல்லிவிட்டு இவர்களுக்கு சரபங்க மாமுனிவருடைய ஆச்ரமத்திற்கு வழிகாட்டி விட்டுத் தான் சுவர்க்கமடைந்தான். இராமலக்ஷ்மணர்கள் அங்கு ஓர் பெரிய குழிவெட்டி விராதனுடைய அதில் தள்ளித் துறுத்திவிட்டுப் பிராட்டியுடன் கூடச் சரபங்காச்ரமஞ் சென்று பஞ்சவடியும் சேர்ந்தார்கள். ... (21)

## 22. சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கஞ் செய்தல்

பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது ஹேமந்த காலத்தில் சூர்ப்பணகை யென்றொரு அரக்கி அழகிய வடிவமெடுத்து வந்து இராகவனைக்கண்டு காமவிகாரமடைந்து தன்னை மனைவியாகக் கொள்ளுமாறு விரும்ப, இராகவன் 'எனக்கு ஒரு மனைவி இருக்கிறாள்; என் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனை அடைந்தாயாகில் ஸுகமடையலாம் என்று சொல்ல, அப்படியே அவள் லக்ஷ்மணனிடம் செல்ல, 'நான் ஒருவர்க்கு வேலைக் காரன்; என்னையடைந்தால் நீயும் வேலைக்காரியாவாய்; ஆகையால் அவரையே அடைவது உனக்கு நலம்' என்று லக்ஷ்மணன் சொல்ல, இப்படி அங்குமிங்குமாய்த் திரிந்து இஷ்டத்தைப் பெருமல், 'நம் இஷ்டத்தை இந்த ஸீதை நிறைவேற வொட்டாமல் செய்கிறானாகையால் இவளைத் தின்றுவிடுவோம்' என்று அவ்வரக்கி ஸீதாதேவியிடம் ஓட, உடனே இலக்குமணன் இராமபிரானது ஆஜ்ஞையினால் அவளைத் தகைந்து காதையும் மூக்கையும் அறுத்திட்டான். [இங்கே சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கஞ் செய்தது இளையபெருமானின் செய்கையாயினும் இதனை இராமபிரான்மேல் ஏற்றி அனுஸந்திப்பர் ஆழ்வார்கள் 'சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடு மூக்கு, அவள் ஆர்க்க அரிந்தானைப் பாடிப் பற' 'கலைவணக்கு நோக்கரக்கி மூக்கை நீக்கி' இத்யாதி அருளிச்செயல்கள் காண்க. இங்ஙனம் அருளிச் செய்வது—இராமனது கருத்துக்கு ஏற்ப அவன் கட்டளையிட்டபடி இவன் செய்தனனாதலின் ப்ரயோஜ்ய கர்த்தாவின் வினையாதலால் பற்றியென்க. அன்றியும், 'ராமஸ்ய தக்ஷிணோபாஹு.' என்றபடி இராமபிரானுக்கு லக்ஷ்மணன் வலத் திருக்கை எனப்படுதலால் அங்ஙனம் கையாகிற லக்ஷ்மண

னுடைய செயலை ராமன்மேல் ஒற்றுமை நயம்பற்றி ஏற்றிச் சொல்லுதலும் தகுதியே. பலராமன் செய்தருளிய ப்ரலம்பா ஸூரவதத்தைக் கண்ணபிரான் செய்தருளியதாக அனுஸந்திப்பதும் இதுபோன்றதேயாம்.] ... (22)

## 23. கரதுஷணாதி வதம்

சூர்ப்பணகை மூக்கறுப்புண்டு ஜநஸ்தானத்திலிருந்த தன் நமையனாகிய கரண்பக்கல் சென்று இச்செய்தியைச் சொல்லிப் புரண்டமுது அவனுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கினான். பிறகு அக்கரன் பதினாலாயிரம் ஸேநாதிபதிகளையும் பல ஸேனைகளையும் தூஷணன், த்ரிசிரஸ் என்பவர்களையும் இராமபிரானோடு போர் செய்ய அனுப்பினான். இராமன் அவர்களத்தனைபேரையும் நாம் ஒருவராகவே கொண்டு வென்றிட, பிறகு இதனையறிந்த கரன் தானே நேரில் வந்து ஏதிர்க்க, இராமன் பிராட்டியை ஒரு மலைக்குகையில் வைத்து லக்ஷ்மணனைக் காவலிட்டு வந்து அக்கரனுடன் போர்செய்து, அகஸ்த்யர் கொடுத்த வைஷ்ணவ நறுஸ்ஸில் நானேற்றிட்டு அம்பு தொடுத்துவிட்டு அவன் தலையை அறுத்துவிட்டு விஜயலக்ஷ்மியுடன் பிராட்டிபக்கல் செல்ல, அவன் அவ்வளவு சூரர்களையும் ஒருவராய் நின்று வென்றிட்ட தன் ப்ராணநாதரை, போர்க்களத்திற்பட்ட அம்பு களிநுலுண்டான உள் வெதுப்பெல்லாம் ஆறும்படி வெகு மகிழ்ச்சியுடன் தழுவிக்கொண்டான். ... (23)

## 24. இராவணன் மாரீசனோடு ஆலோசித்தலும் மாரீசன் மரணமடைதலும்

ஜநஸ்தானத்தில் இராமபாணத்துக்குத் தப்பிப் பிழைத்து ஓளித்து ஓடிப்போன அகம்பநன் இலங்கைக்குர் சென்று ஜநஸ்தானமடங்கலும் பாழ்ப்பட்ட செய்தியையும் இராமன் ஒருவராலும் வெல்ல முடியாதவனென்பதையும் சொல்லி, 'ஸீதையை அபஹரித்துக்கொண்டு வந்தால் அந்த வருத்தத்தினால் இராமன் முடிந்துவிடக்கூடும்' என்றான். இராவணன் அவனது சொற்படியே ஸீதையை கொள்ளுகொள்ள உபாய



மென் ? என்று யோசித்து அங்குநின்றும் புறப்பட்டு மாரீசனிருக்குமிடத்திற்கு வந்து 'நீ எனக்கு ஒருதவி செய்ய வேணும்' என்று சொல்லித் தன் கருத்தை வெளியிட, அதுகேட்ட மாரீசன் 'அப்பா இராவண அந்த மஹாநுபாவனுடன் உனக்குத் வேஷம் உதவாது ; இந்த இராமன் சிறுபிள்ளையாயிருக்கும் பொழுதே விச்வாமித்திர யாகத்தில் அவனுடைய பாணத்துக்கு இலக்காகி நான் பட்டபாடு இன்னும் மறக்க முடியவில்லை ; அத்திருநாமம் செவிப்படும்போதே என் உடல் நடுங்குகின்றது ; இப்பேச்சை விட்டுவிடு ; இதை நெஞ்சிலும் நினையாதே' என்று ஒழுங்காக உபதேசிக்க, அதைக்கேட்டு இராவணன் இலங்கைக்குப் போய்விட்டான். பிறகு சூர்ப்பணகை சென்று, தான் முக்கறுப்புண்டபடியையும், தாசரதிகளுடைய செளந்தர்ய பராக்ரமாத்ரி குணவிசேஷங்கள் எல்லை கடந்திருக்கிறபடியையும், ஸீதையின் பெருமையையும் சொல்லி 'இராகவணே நீ எவ்விதத்திலாவது பங்கஞ் செய்யாவிடில் நீ ஆண்பிள்ளையே அல்ல' என்று கூறி இராவணனை நிந்தித்துக் கீழே விழுந்து புரண்டு அழ, இராவணன் மறுபடியும் மாரீசனிடம் சென்று நயபயங்களினால் அவனைத் தன் சொல்வழிப் படுத்திக்கொண்டு அம்மாரீசனும் தானுமாய்ப் புறப்பட்டு வந்து தானோரிடத்தில் ஒளிந்திருந்தான். மாரீசன் பொன்மானின் வடிவெடுத்துக் கொண்டு ஸீதையின் பார்வையில் மேயத் தொடங்கினான். அப்பொன்மானை ஸீதை கண்டு அதைப் பிடித்துத் தரவேணுமென்று ஒரே பிடிவாதமாக இராமனிடம் சொன்னாள். அதற்கு இணங்கிய இராகவன் இளையோனைப் பிராட்டிக்குக் காவலாக வைத்துவிட்டுத் தான் வில்லையும் அம்புகளையும் மெடுத்தாக்கொண்டு மானின் பின்னே போக, அந்த மான் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக ஒதுங்கி ஒதுங்கிப் போய் அக்காட்டில் நெடுந்தாரம் இராகவனை இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டது. அப்பொழுது இராகவன் 'இவன் அரக்கன்' என்று தெளிந்து அம்புகளை அவன்மீது எறிந்தார். அதனால் அடியுண்ட மாரீசன் மானுருவை விட்டு நிஜரூபத்துடன் கீழே விழுந்து 'ஹா லக்ஷ்மண ! ஹா ஸீதே ! கெட்டேன்' என்று இராகவனைப் போல கூச்சலிட்டுக்கொண்டு மரணமடைந்தான். ... (24)

## 25. லக்ஷ்மணன் ஸீதையைப் பிரிந்து செல்லல்

அந்தக் கூக்குரலை ஸீதாதேவி கேட்டு 'லக்ஷ்மண ! உன் தமையனுக்கு அரக்கனால் ஏதோ தீங்கு நேரிட்டிருக்கிறது ; அதனால் அவர் நம்மை நினைக்கிறார் ; நீ விரைந்து சென்று ஆராய்ந்து வா' என்ன, அதற்கு லக்ஷ்மணன் 'அம்மா இராமனுக்கு ஒரு தீங்குமில்லை பொன்மானாக வந்த ராக்ஷஸன் இராகவனுற் கொல்லப்பட்டு அவரைப்போல இப்படிக்கபடமாகக் கூச்சலிடுகிறான் ; உன்னை நான் தனியே விட்டுப் போனால் ராக்ஷஸர்களினால் உனக்கு ஏதாவது தீங்கு விளையும் ; ஆகையால் நான் போகமாட்டேன்' என்ன, பிராட்டி இதைக்கேட்டு லக்ஷ்மணனை நோக்கி, சொல்லத் தகாத கடுமரணவார்த்தைகளைச் சொல்ல, லக்ஷ்மணன் அதைப் பொறுக்க மாட்டாமல் ஸீதையை விட்டுவிட்டுத் தான் இராமபிரான் போனவழியே போனான். ... (25)

## 25. இராவணன் பிராட்டியைக் கவர்ந்து போதல்

அப்பொழுது இராவணன் ஸந்தியாசி வேஷம்பூண்டு ஸீதையிருக்குமிடம் வந்து பிணைக்கேட்டு அவளுடைய வடிவைக் கண்டு மோஹித்துத் தன் செல்வங்களையும் வீரங்களையும் விஜயங்களையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லித் தன்னைக் கணவனாகக் கொள்ளுமாறு பிதற்ற, பிராட்டி அதைக்கேட்டு மிகுந்த கோபத்துடன் அவனை நோக்கிப் பல அவமானச் சொற்களைச் சொல்ல, பின்பு இராவணன் ஸந்தியாஸி வேஷத்தைவிட்டுத் தன் னுடைய பயங்கரமான நிஜ ரூபத்தைக் காட்டி இவனைப் பிடித் தெடுத்துத் தேரேற்றிக்கொண்டு போகையில் ஓர் மரத்திலுட் காந்திருந்த ஜடாயுவென்கிற பக்ஷி இவ்வநீதிச் செய்கையைக் கண்டு இராவணனோடு வெகுநேரம் பெரும்போர் செய்து அவனுடைய தேரை முறித்து மாநபங்கஞ் செய்ய, பின்பு இராவணன் அந்த ஜடாயுவைத் தன் கத்தியினால் உயிர்நிலையில் அடித்துத் தள்ளிவிட்டு, செந்நாயின் கையில் அகப்பட்ட மான் பேடைபோல் அஞ்சி நடுங்கிக் கதறுகின்ற சீதையைத் தூக்கிக் கொண்டு தேரின்மேலேறி இலங்கைக்குக் கொண்டுபோய்த் தனது அசோகவநிகையில் வைத்து ராக்ஷஸிகளைச் சுற்றும்



பாதுகாக்க வைத்து 'இவளை எவ்விதத்திலாவது வசப்படுத்துங்கள்' என்று அவ்வரசுக்கிட்டுக் கட்டளையிட்டு தான் அரண்மனை சேர்ந்தான். ... (26)

### 27. இராமன் ஜடாயுவுக்கு முக்தியளித்தல்

இராமன் மாயமான முடித்துவிட்டு மீண்டு வருகையில் வழியிடையே இளையோனைக் கண்டு ஸீதையை தனியே விட்டு ஏன் வந்தாய்? என்று கோபித்துக்கொண்டு பஞ்சவடிக்குக் கடுதடையிட்டு வந்து அங்கு ஸீதையைக் காணாமல் மிகவும் வருந்தி லக்ஷ்மணனும் தானுமாகச் சுற்றுந் தேடியுங்காணாமல் ஸகல இந்திரியங்களும் தளர்ந்து மனம்வாடி உடல்கருகி ஏங்கிப் ப்ரலாபித்துக் கொண்டிருக்கையில், அங்குள்ள மான்கள் ஸீதை போன வழியைச் சிறிது தூரம் ஓடிக்காட்ட "இவ்வழியே போயிருப்பதாக மிருகங்கள் சொல்லுகின்றன; ஆகையால் இவ்வழியேபோய்த் தேடுவோம்" என்று புறப்பட்டுத் தேடிக்கொண்டு வருகையில் அடியுண்டு குற்றுயிருடன் விழுந்து கிடந்த ஜடாயுவின் அருகே செல்ல, அக்கமுகரசன் இராகவனை நோக்கி ஸீதையை இராவணன் எடுத்துக்கொண்டு போனென்றும், அவளை எதிர்த்த தன்னை இப்படி உயிர் மாய அடித்தானென்றும் சொல்லி உடனே உயிரை விட்டுவிட, இராகவன் தனக்காகச் சண்டைசெய்து பிராணனை விட்ட ஜடாயுவுக்கு மோகஷப்ராப்தியை அநுக்ரஹித்து மிகவும் வருந்தி அந்த ஜடாயுவை தஹநஞ்செய்து தர்ப்பணமுஞ் செய்துவிட்டு அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டுப் போனார். ... (27)

### 28. கவந்தனைக் கொல்லுதல்

தருவென்னும் யக்ஷனது மகனாய், ஸ்தூலசிர்ஸ் என்றும் முனிவனது சாபத்தால் அரக்கனாகி, பிரமனருளால் தீர்க்காயுத பெற்று, தேவேந்திரனோடு எதிர்த்து அவனது வஜ்ஜிராயுதத்தால் புடைபட்டுத் தனது தலை வயிற்றில் அழுந்தியமை பற்றிக் கபந்தம் போலுந் தோற்றமுடையவனானதால் கபந்தனென்று பெயர்பெற்ற அரக்கன் தண்டகாரணியத்தில் ஒருபக்கத்திலே யிருந்து தனது நீண்ட கைகளிரண்டையும் எட்டியமட்டில் பரப்பித் துழாவி அவற்றிற்குள் அகப்பட்ட ஜீவராசிகளையெல்

லாம் வாரி வாய்ப்பெய்து விழுங்கிக்கொண்டிருக்க அங்குச் சென்று இவன்கைகளினிடையே அகப்பட்டுக் கொண்ட ராம லக்ஷ்மணர்கள் இவன்தோள்களைத் துணித்துத் தள்ளிய வளவில் இவன் முன்னையசாபமும் முற்பிறப்பின் தீவினையும் தீர்ந்தவனாகி ராக்ஷஸசீரத்தை யொழித்து திவ்யசீரம் பெற்றுப் பெருமானைப் பலவாறு துதித்துச் சபரியினிடம் செல்லும்படியும் ஸுக்ரீவனை யநுக்ரஹிக்கும்படியும் சொல்லி நற்கதிக்குச் சென்றனன்....(28)

### 29. ஸுக்ரீவ ஸக்க்யம்

பம்பாஸரஸ்ஸைச் சுற்றி நாற்புறங்களிலுமுள்ள அதிரம ஸீயமான வனப்ரதேசங்களையும் அவற்றில் நானாவகைப் பறவைகளினுடையவும் மிருகங்களினுடையவும் ஆடல் பாடல் முதலிய உல்லாஸ விலாஸங்களையும் இராமபிரான் கண்டு பிராட்டியின் பிரிவுக்கு இரங்கி ஆற்றாதானய் மிக்க வருத்தத்துடன் ரிச்ய முகமென்னும் மலையை அடைந்தான். அம்மலையினுச்சியில் மதங்காச்ரமத்தில், அனுமான் நீலன் முதலிய சிலருடனே வாலிக்கு அஞ்சி மறைந்து வாழ்கிற ஸுக்ரீவன் இவ்விராம லக்ஷ்மணர்களைக்கண்டு 'இவர்கள் நம்மைக் கொல்லும்பொருட்டு வாலியினால் ஏவி அனுப்பப்பட்டவர்கள் போலும் என்று நடுங்கு மளவில் அநுமான் ராமலக்ஷ்மணரருகிற்சென்று சாதூர்யமாகப் பேசி அவர்களை இன்னாரென்று அறிந்துகொண்டு அவர்கட்குத் தங்கள் செய்தியையுங்கூறி அவர்களை ஸுக்ரீவனிடம் அழைத்து வந்து அவர்களோடு ஸுக்ரீவனுக்கு அக்நிஸாக்ஷிகமாக ஸ்நேஹம் செய்வித்தான். ... (29)

### 30. மராமரமே மெய்தது

ஸுக்ரீவன் இராமனால் அபயப்ரதாநஞ் செய்யப்பெற்ற பின்பும் மனம் தெளியாமல் வாலியின் பேராற்றலைப்பற்றிப் பலவாறு சொல்லி, வாலி மராமரங்களைத் துளைத்ததையும், துந்துபியின் உடலெலும்பை ஒரு யோஜனை தூரம் தூக்கியெறிந்ததையுங் குறித்துப் பாராட்டிக்கூறி, இவ்வாறு பேராற்றலமைந் தவனை வெல்லுவது கூடுமோ? என்று சொல்ல, அதுகேட்ட லக்ஷ்மணன் 'உனக்கு விச்வாஸம் இல்லையாயின் இப்போது



என்ன செய்யவேண்டுவது ?' என்ன, ஸுக்ரீவன் 'இராம பிரான் நீறு பூத்த நெருப்புப் போலத் தோன்றினும், வாலியின் வல்லமையை, நினைக்கும்போது சங்கையுண்டாகின்றது ; ஏழு மராமரங்களைத் துளைத்து இந்தத் துந்துபியின் எலும்பையும் இருநூறு விரற்கடை தூரம் தூக்கியெறிந்தால் எனக்கு நம்பு தலுண்டாகும்' என்று சொல்ல, ஸுக்ரீவனுக்கு நம்புதலுண்டாகுமாறு அவனது வார்த்தைக்கு இயைந்து இராமபிரான் துந்துபியின் உடலெலும்புக் குவியலைத் தனது காற்கட்டை விரலினால் இலேசாய்த் தூக்கிப் பத்து யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக்கண்ட ஸுக்ரீவன் 'முன்பு உலரா திருக்கையில் வாலி இதனைத் தூக்கியெறிந்தான் ; இப்போது உலர்ந்துவிட்ட இதனைத் தூக்கி எறிதல் ஒரு சிறப்பன்று' என்று கூற, பின்பு இராமபிரான் ஒரு பாணத்தை ஏழு மரங்களின்மேல் ஏவ, அது அம்மரங்களைத் துளைத்ததோடு ஏழு லகங்களையுந் துளைத்துச்சென்று மீண்டு அம்பருத்தூணியை அடைந்தது. ... (30)

### 31. வாலியை வதைத்தது

பின்பு ஸுக்ரீவன் இராமபிரானுடைய நியமந்ததினால் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று வீரநாதன் செய்ய, அதைக்கேட்டு வாலி பொறுக்கமாட்டாதவனாய் வெளிக்கிளம்பிவந்து ஸுக்ரீவனோடு யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்கினான். அப்போது இராமன் அவ்விருவரில் இன்னான் ஸுக்ரீவன், இன்னான் வாலி என்று வாசி கண்டறியாமையால் வாலிமேல் அம்பு எய்யாதொழியவே, ஸுக்ரீவன் வாலியிடத்து பராஜயப்பட்டு வேதனை பொறுக்க மாட்டாமல் ரிச்யமுக பர்வதத்துக்கே மீண்டு ஓடிவந்து சேர, இராமன் அவனைப் பார்த்து 'அப்பா! நான் உங்களிருவரில் பேத மறிந்திலேன் ; பாணம் உன்மேலே விழுந்து உனக்கே தீங்கை விளைத்திருமோ என்றஞ்சி அம்பு எய்யா தொழிந்தேன் ; இப்போது உனக்கு ஓர் அடையாள மிடுகிறேன் ; மறுபடியும் வாலியை யுத்தத்துக்கு அழை' என்று சொல்லி அவன் கழுத்தில் பூமாலையைச் சுற்றிக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போகவிட்டார். ஸுக்ரீவன் சென்று முன்போலவே வீரநாதன் செய்ய, அதைக்கேட்ட வாலி போர்க்குப் புறப்பட, அப்போது

அவன் மனைவியாகிய தாரை 'ஓ ப்ராணநாதா ! சற்று முன்பு அடிபட்டு ஓடினவன் திரும்பி இப்போதே சண்டைக்கு அழைக்கின்றமையால் இது வெறுமனன்று ; ஏதோ ஒரு பெருத்த ஸஹாயத்தை அண்டைகொண்டு வந்திருக்கவேணும் ; நீ இப்போது திடீரென்று போருக்குப் போவது தகுதியல்ல' என்று சொல்லித் தடுத்தவளவிலும் அவள் வார்த்தையை 'செவியிலுங் கொள்ளாமல் சடக்கெனப் புறப்பட்டு வந்து ஸுக்ரீவனுடன் பிணங்கினான். அந்த வாலிஸுக்ரீவர்களிருவரும் ஒருவருக்கொருவர் கீழே தள்ளுவது மேலே பாய்வது கட்டிக் கொண்டு நெருக்குவது கடிப்பது குத்துவது அடிப்பதாய் வலிதான யுத்தஞ் செய்யுங்காலத்தில், இராகவன் ஒரு மரத்தடியில் மறைந்திருந்து வாலியைப் பாணத்தினாலடித்தார். அந்த பாணத்தினால் வாலி மார்பு பிளந்து கீழே விழுந்து விட்டான். இதைத் தாரை கேள்விப்பட்டு அங்கதனென்னும் புத்திரனுடன்கூட ஓடிவந்து வாலியைத் தழுவிக்கொண்டு பல வாறு புலம்பி, பிறகு எதிரில் நின்று இராமனைப் பார்த்து அவருடைய மஹாபுருஷ லக்ஷணங்களைக் கண்டு இவர் ஸாஷாத் பரமாத்மா வென்று நிச்சயித்துத் துதித்தனள். வாலியும் இராமனோடு வாதாடிப் பல ஸமாதானங்கள் சொல்லக் கேட்டு நன்மதி பெற்றுக் கையைக் கூப்பி இராகவனைத் தொழுது ஸுக்ரீவனைப்போல் அங்கதனையும் நோக்கிக் கொள்ள வேணும்' என்று பிரார்த்தித்துவிட்டுப் பிராணனையும் விட்டான். ... (31)

### 32. அனுமன் இலங்கையிலே பிராட்டியைக் கண்டுவருதல்

வாலிவத மானபிறகு பெருமாள் இரண்டு மாதம் மழை காலத்தை மால்ய வானிலே போக்கிப் பிறகு வானர சேனைகளை வரவழைத்துத் திசைதொறும் விடுக்க, விசேஷித்து நியமிக்கப் பெற்ற சிறிய திருவடி ஆகாச மார்க்கத்தினால் கடலைக் கடந்து இலங்கையிலே வந்து பிராட்டியைக்கண்டு அவள்கையிலே ராம நாமாங்கிதமான மோதிரத்தைக் கொடுத்து, அவளிடமிருந்து ரூடாமணியைப் பெற்று, எதிரிகள்வலிமை எப்படிப்பட்டது ?' என்று பெருமாள் கேட்டால் அது தெரியாதென்று சொல்ல வொண்ணாதாகையாலே அதையும் தெரிந்துகொண்டு செல்வோ



மென்று கருதி அதற்காகப் பொழிலிறுத்தல் முதலியன செய்து இராவணனை நேரில்கண்டு இதமுரைத்து, தன்வாலில் வைக்கப்பட்ட நெருப்பாலே இலங்கையை தஹித்து, கண்டேன் சீதையென்று மீண்டு வந்தான். ... (32)

### 33. ஸ்ரீவிபீஷணனுக்கு அரசளித்தது

இலங்கையில் இராவணன் ஸபை கூட்டி ஸுக்ரீவனுடைய மந்திரியாகிய ஓர் குரங்கு வந்து இலங்கையை அழித்துவிட்டுப் போயிற்று; இனி நாம் வெறுமனிடுக்கலாகாது. இப்போது நான் செய்யத்தக்க உபாயமென்ன? ஸீதையை இராமனுக்குக் கொடுக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை. உங்கள் கருத்தைச் சொல்லுங்கள்' என்ன, ப்ரஹஸ்தன் முதலிய மந்திரிகளும் இந்திரஜித்து முதலிய புதல்வர்களும் மற்றும் பந்துவர்க்கங்களும் தாமஸப்ரக்ருதிகளாய் நல்வழியறியாமல் இராவணன் சோற்றை யுண்டு அவன்வழியே போமவர்களாகையால் இராவணன் சொன்னதையே அநுமோதித்து அதற்குத் தக்க யுக்திகளையுஞ் சொன்னார்கள். தர்மாத்மாவாகிய விபீஷணுழ்வான் “அண்ண! நான் சொல்லும் ஹிதத்தைக் கேளும்” என்றுதொடங்கிப் பலவாறாக உஜ்ஜீவிக்கும் வழிகளைக் கூறியவிடத்தும் இராவணன் யமனுக்கு ஆட்பட்டபடியாலே அந்த ஹிதோபதேசங்களை ஆதரியாமல் வெகுவாகத் திரஸ்கரித்தான். பிறகு விபீஷணுழ்வான் ‘இனி நமக்கு இப்பாவியின் ஸஹவாஸம் நொடிப் பொழுதும் தகாது. ஸ்ரீராமனையே சரணமடைந்து உஜ்ஜீவிக்கத்தகும்’ என்று நிச்சயித்து உடனே அந்த ஸபையில் நின்று கதாபாணியாய் ஆகாசத்தில் உயரக் கிளம்பினார். அவருடன் கூட அவருடைய நான்கு மந்திரிகளும் கிளம்பினார்கள். விபீஷணன் அந்த மந்திரிகள் நால்வருடன்கூட வந்து தென்கடலுக்கு வடகரையில் இராகவ னெழுந்தருளியிருக்குமிடத்தில் ஆகாசத்தில் நின்றவண்ணமாகவே ஸுக்ரீவாதி வாநரவீரர்களை முன்னிட்டு, தன்வரலாறுகளை யெல்லாம் சொல்லித் தன்னைப் பெருமாள் கைக்கொண்டருளுமாறு பிரார்த்தித்துச் சரணம் புகுந்தான். இதைக் கேட்ட வாநர்கள் இராமபிரானிட மோடிச்சென்று “ஸ்வாமிந்! இராவணனுடைய தம்பியாம்: கையில் கதையை எடுத்துக்கொண்டு

நான்கு அரக்கர்களுடன் கூட வந்திருக்கிறான். தேவரீரைச் சரணம் புகுந்ததாகச் சொல்லுகிறான். இவனை உள்ளே புக விட்டால் ஸமயம் பார்த்துத் தீங்கு விளைத்திடுவான்; இவனை இப்போதே கொன்றுவிடுவதே நலம். இவனை ஏற்றுக்கொள்வதாகத் திருவுள்ள முண்டாகிலும் பரிசோதனை செய்யாமல் ஏற்றுக்கொள்ளலாகாது’ என்று அவரவர்கட்குத் தோன்றிய படியே தனித்தனி வாநர முதலிகள் சொல்ல, பிறகு இராம பிரான், திருவடியின் கருத்தை உணர்ந்து கொண்டு ‘இவ் விபீஷணன் அங்கீகரிக்கத்தக்க நற்குண நற்செய்கைகளை யுடையவனே’ என்று நிர்த்தாரணஞ் செய்து அவனைத் தன்னருகே அழைத்துக்கொண்டுவரும்படி ஸுக்ரீவ மஹாராஜர்க்கு அருள்பாடிட, அவன் விபீஷணுழ்வானே இராம பிரானிடமழைத்துக் கொண்டுசெல்ல, விபீஷணன் பெருமானுடைய பாதாரவிந்தங்களிற் பணிந்து லங்காவருத்தாந்தங்களை யெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்து யுத்தத்தில் இராகவனுக்கு வேண்டிய உதவிகளை யெல்லாம் செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்ய, இராமபிரான் அந்த விபீஷணனுக்குக் கடலினின்றும் ஜலம் வரவழைத்து ‘லங்காராஜ்யத்தில் உமக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணினோம்’ என்று அபிஷேகம் செய்வித்தார். (33)

### 34. கடலில் அணைகட்டினது

விபீஷணன் பெருமானைப் பார்த்து “ஸ்வாமி! இந்த நம் முடைய ஸேனைகள் கடலைக் கடந்து அப்பாற் செல்லவேண்டுமாதலால் அதற்காகக் கடலரசனை நீர் சரணம்புகவேணும்” என்ன; இராமபிரான் “கடலைக்கடக்க உபாயம் சொல்ல வேண்டும்” என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்ப சயந்திலும் படுத்து மூன்று நாளளவும் ப்ராயோபவேசம் போல் கிடக்க; ஸமுத்ரராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக் கருதாமல் உபேகையாய் யிருந்துவிடவே ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு ‘அனைவரும் நடந்தே செல்லும்படி கடலை வற்றச் செய்வேன்’ என்று ஆக்தேயாஸ்தரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கிய வளவிலே வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அனைகட்டுவதற்கு உடன்பட்டு, நளன்கையினால் நீரில்



போட்ட கற்களும் மிதக்குமென்று அவனுக்கு அவன் தகப்பனர் வரமளித்திருக்கிற ராகையால் அவனைக்கொண்டு ஸேது கட்ட வேனுமென்று சொல்லிவிட்டு மறைந்துவிட்டான். இராகவனும் அப்படியே மற்ற வாதரங்கள் சுற்றுமுள்ள மலைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து நளன்கையில் கொடுக்கச் செய்து நளன்கையினால் அம்மலைகளை நீரில் போகவிடுத்து ஸேது கட்டுவித்தான். அவ் வழியாய் வாதர ஸேனைகளெல்லாம் சென்று இலங்கைக்கருகிலுள்ள மலைச்சாரலில் சேர்ந்தனர். ... (34)

### 35. அணைகட்டுகையில் அணில்களின் தொண்டு

ஸேதுபந்தஞ் செய்யும்போது அணில்கள் நீரிலே மூழ்கி மணல்தரையிலே புரண்டு உடலில் ஒட்டிக்கொண்ட மணலைக் கடலிலே உகுத்து ஸேதுபந்தனத்திற்கு ஸேவை செய்ததாகத் திருமாலையில் (27 ஆம் பாட்டில்) உள்ளது. ... (35)

### 36. கும்பகர்ணனும் இந்திரஜித்தும் பட்டுப்போனது

மற்றொருநாள் இராவணன் யுத்தத்திற்கு வந்து இராமனை எதிர்த்துச் சண்டைசெய்து பின்பு ஸ்ரீராமபாணத்தினு லடிபட்டு முன் நிற்கமாட்டாமல் ஓடிப்போய், உறங்கிக்கொண்டிருந்த கும்பகர்ணனை யெழுப்பி யுத்தத்துக்கனுப்பினான். அவனைக் கண்டு வாதரசேனைகள் அஞ்சி யோடினர்; இராமபிரான் அவனுடைய கைகால்களைத் துண்டம் துண்டமாகத் தறித்துவிட்டு அவனை யமலோகத்துக்கு அதிதியாக்கினார்.

மற்றொருநாள் இந்திரஜித்து யுத்தத்திற்கு வந்து சிறிது நேரம் எதிரில் நின்றும் சிறிது நேரம் மாயையினால் ஆகாசத்தில் மறைந்திருந்தும் யுத்தஞ் செய்து பின்பு சென்று இவர்கள் முன்னே மாயாஸீதையின் தலையறுத்து இவர்களுக்கு வ்யஸநத்தை யுண்டாக்கிவிட்டுத் தான் நிகும்பிலே யென்னுமிடத்தில் யாகஞ் செய்யத் தொடங்கினான். இதை விபீஷணனறிந்து ஓடி வந்து ஹனுமான்மேல் லக்ஷ்மணனை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு தானும் ஸஹாயமாய்ப் போய் அவனுடைய யாகத்தை அழித்து யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்க, லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்துடன் மூன்றுநாள் யுத்தஞ்செய்து மூன்றாம் நாள் ஸாயங்காலம் இந்திரஜித்தினுடைய தலையை அறுத்துத் தள்ளிவிட்டார். (36)

### 37 இராவணனை முடித்து இலங்கை பாழ்படுத்தியது

பின்பு கடைசி நாள் யுத்தத்தில் இராவணன் தேரேறி யுத்தத்திற்கு வர, இராமபிரான் கீழே நின்று யுத்தஞ்செய்வது தருந்ததல்ல வென்று தேவேந்திரன் மாதவியோடுகூட அனுப்பிய திவ்ய ரதத்தின்மேலேறி யுத்தஞ்செய்து அவனுடைய பொன்முடிகள் பத்தையும் அறுத்துத் தள்ளிவிட்டு அவனை யமபுரிக்கு அனுப்பிவிட்டார். ... (37)

### 38. அனுமனோடு அனுண்டது

ராவணஸ்ம்ஹாரமான பின்பு விபீஷணன் முதலிய அரக்கர்களோடும் ஹனுமான் ஸுகீரீவன் முதலிய வாதரங்களோடும் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடனும் புஷ்பக விமானத்திலேறி ஸ்ரீராமபிரான் ஆகாயமார்க்கமாக அயோரத்திநோக்கி மீண்டெழுந்தருளும்போது கங்காததியும் யமுநா நதியும் சேருமிடமான பிரயாகையில் வலிக்கின்ற பரத்வாஜ முனிவரது விருப்பத்தின்படி அவராச்சரமத்திவிருங்கி ஸேனைகளுடன் அங்கு விருந்துண்ணச் சம்மதித்து நின்றவளவில் பரத்வாஜ முனிவர் தமது தவப் பெருமையால், அத்திரளிலுள்ள ரெல்லார்க்கும் வேண்டியவளவு உண்கலங்களையும் உணவுகளையும் தெய்விகமாக வருவித்து வெகு ஸம்ப்ரமமாக விருந்து செய்தனர். அங்ஙனம் இராமனும் அவனைச்சார்ந்தவரனைவரும் தம் தமக்கென்று பரிமாறிய வாழையிலையில் உண்ணுகின்றபொழுது, ஏற்கெனவே தவனை கடந்து விடுகின்றதென்று பரதன் வருந்தித் தீக்குறித்து உயிர்த்துறந்து விடுவனோ வென்பதைச் சிந்தித்து, தாம் மீண்டுவந்த செய்தியைப் பரதனிடஞ் சொல்லி அவன்கருத்தை உணர்ந்துகொண்டு விரைந்து வருமாறு அனுப்பப்பட்டுப் பரதனிடஞ்சென்றிருந்த அனுமான் செய்திகூறி மீண்டனனாக, அச்சமயத்தில் அனுமானுக்காக முனிவன் தனியே ஓரிலையை மறுபடியும் வருவிக்க வேண்டாதபடி ஸ்ரீராமன் அனுமானைத் தனது எதிரில் இருந்து தனது இலையிலேயே ஒருபகுதியில் உண்ணும்படி நியமித்து அங்ஙனமே அவனுடன் ஸஹபோஜனஞ் செய்தான். [இதைப்பற்றின விசேஷ விவரணங்கள் பெரிய திருமொழி (5—8—2) பாசுரத்தின் நமது திவ்யார்த்த தீபிகையில் காணலாம்.] .... (38)



## 39. ஸ்ரீராமர் பட்டாபிஷேகம்

ப்ரதிஜ்ஞைப்படி பதினான்கு வருஷம் நிரம்பியும் இராம பிரானெழுந்தருளக் காணாமையாலே துடித்துக்கொண்டிருந்த பரதாழ்வான் முதல்நாள் திருவடி மூலமாக ஸ்ரீராமஸமாகமத்தை அறிந்து நகரமுழுதும் தோரணங்கள் கட்டிக் கொடுக்கிறத் தூக்கித் தெருக்களில் நீர் தெளித்துக் கோலமிட்டு மாளிகைகள் தோறும் பூர்ணகும்பங்களையும் மங்கள தீபங்களையும் வைப்பித்து அபரிமிதமான அலங்காரங்களைச் செய்வித்து, பேரீ சங்கம் முதலிய வாத்தியங்களை எங்கும் முழங்குவித்து மங்களார்த்தமாகப் பொரிகளையும் மோதகங்களையும் பூர்ண கும்பங்களையும் புது வஸ்திரங்களையும் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு நகரத்திலுள்ள மஹாஜனங்களோடு கூடி ப்ராஹ்மணர் ஸ்வஸ்திவாசநஞ் சொல்லத் தாம் எதிர்கொண்டுசென்று இராமபிரானையும் ஸதாதேவியையும் திருவடிதொழுது இலக்கு மணனை ஆரத்தமுவி, சிலர் ஸ்தோத்திரங்கள் சொல்ல, சிலர் காஹளங்களுத, சில பெண்கள் வெண்சாமரம் வீச, சிலர் மயில் தோகை சுருட்டிகளைப் பிடிக்க, சிலர்விசிரிகளெடுத்துவீச சிலர் கீழ்விரி விரிக்க, முத்துக்குடைகள் பிடிக்க, பெண்கள் மங்களம் பாட, வெகு கோலாஹலத்துடன் இராகவனை நகரப்ரதக்ஷிணமாக எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு போய் நவரத்தினமயமான மஹாமண்டபத்தில் திவ்ய ஸிம்ஹாஸனத்தில் இராமபிரான் வீற்றிருக்க, தானும் சத்ருந்ரும கைகூப்பி நிற்க, அவ்வளவில் வஸிஷ்ட மஹாமுனிவர் புண்ய தீர்த்தங்களினின்றும் தீர்த்தங்களை வரவழைத்து இராகவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார். ஸ்ரீராமர் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு கௌஸலையார் முதலிய தாய்மார்களையும் தம்பிகளையும் பரிஜநங்களையும் பெளரஜனங்களையும் ஒருமிடருக உகப்பித்துக்கொண்டு தீய வழிகளைச் சிதைத்து நல்வழிகளை விளக்கிக்கொண்டு பதினோராயிரம் வருஷகாலம் ராஜ்ய நிர்வாஹஞ் செய்து ஸுகமாக வாழ்ந்திருந்தார்.

... (39)

## 40. மாலியை மடித்ததும் சுமாலி முதலானோரைப்

பாதாளலோகம் செலுத்தியதும்

ஸுகேசனென்னும் இராக்கதனுக்கு மாலியவான், மாலி, ஸுமாலி என மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்ததும், அவர்கள் தவம்

புரிந்து பெருமைபெற்று இலங்கையிற் குடிபுகுந்து விவாஹஞ் செய்துகொண்டு பல மக்களைப் பெற்றதும், தேவர்கள் சிவபெருமானை அடைக்கலம் புகுந்து அவர் சொன்ன உபாயத்தினால் ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் சரணமடைந்ததும், அவர் அவர்கட்கு அபயமளித்ததும், அது தெரிந்து ராக்ஷசர்கள் கோபங்கொண்டு படையெடுத்துத் தேவலோகஞ் சென்றதும், அப்பொழுது கருட வாஹநாருடராய்க் கேசவன் அங்கு வந்து தோன்ற அவரைச் சூழ்ந்து அரக்கர் அம்புமாரி பொழியப்புகுந்ததும், பிறகு அரக்கர் கட்கும் திருமாலுக்கும் பெருத்த யுத்தம் நடந்ததும், அதில் மாலி மரணமடைந்ததும், மற்ற மாலியவான் சுமாலி யென்னுமிருவரும் திருமாலுடன் போர் புரிந்து பராஜயமடைந்து மற்றுமுள்ள இலங்கையரையும் கூட்டிக்கொண்டு பாதாளலோகம் போய்ச் சேர்ந்ததும் உத்தர இராமாயணத்தில் 5, 6, 7, 8 ஸர்க்கங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டவை.

... (40)

## 41. பலராமாவதாரம்

ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் ஆதிசேஷனது அம்சமாய்த் தோன்றிய லக்ஷ்மணன் தனக்குச் செய்த அரிய பெரிய பணிவிடைக்கு உவந்து பகவானாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் அவ்வாதிசேஷனை நோக்கி 'மற்றோரவதாரத்தில் உமக்கு நான் தம்பியாய்ப் பிறந்து உம்மைப் பூஜிக்கக் கடவேன்' என்று வரமளித்திருந்தார். அவ்வதாரங் கழிந்த வெகுநாளாக்குப் பின்னர் த்வாபரயுகத்தில், இப்பூமியில் முன் ராமாவதாரத்தில் ராமபாணங்களால் அடிபட்டு மரணமடைந்த அரக்கர்கள் ஷத்திரிய ஜாதியிற் பிறந்து ஜனங்களை நலிந்துகொண்டிருக்கையில் பகவான் மீண்டும் அவதரித்து முன்போலவே அவர்களை யழிக்கக்கருதி ஆதிசேஷனை நோக்கி 'எனக்குமுன் நீர்போய் வஸுதேவர்க்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்க வேணும்' என்ன, ஆதிசேஷனும் அப்படியே வடமதுரையில் வஸிக்கும் வஸுதேவரென்கிற யதுவம்சத்து ஷத்திரியனுடைய மனைவியாகிய தேவகியின் கருவில் புகுந்தார். பின்பு பகவான் தனது யோகமாயையை யழைத்து 'நம்முடைய ஆதிசேஷன் தேவகியின் கருவிற் புகுந்திருக்கிறார், நீ போய் அந்தக் கருப்பிண்டத்தை அப்படியே யெடுத்து வஸுதேவ



ருடைய முதல்மனைவியும் நந்தகோபருடைய கோகுலத்தில் வஸிப்பவளுமான ரோஹிணியின் கர்ப்பத்தில் வைத்திடு ! என்று கட்டளையிட, அப்படியே தேவகியின் ஆறுமாதத்துக் கருப்பிண்டத்தை யோகமாயை பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டு போய் ரோஹிணியின் வயிற்றிற் சேர்த்துவிட, சரத்காலத்துத் திங்கள் போன்ற வடிவுடையவராய்ப் பலராமன் அவதரித்தார். பிறகு, ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவி லொருத்திமகனாய் ஒளித்து வளருங் கண்ணபிரானிடத்தில் மிகவும் விருப்பமுற்ற வராய் அப்பெருமானுக்கு ஒருவகைத் தீங்கும் நேரிடாதபடி பாதுகாவலாக இருந்துகொண்டு இணைபிரியாது வாழ்ந்து வந்தார். இவர்க்கு நம்பிழுத்தபிரான் என்பது ஸம்ரதாயத் திரு நாமம். இவர்க்குக் கலப்பை ஆயுதம். அதனால் இவர்க்கு 'ஹலீ' என்றும் 'ஹலாயுதன்' என்றும் திருநாமங்கள் வழங்கும். ஒரு காலத்தில் பலராமர், பக்கத்தில் ஓடுகின்ற யமுநநதியை நோக்கி, 'ஓ யமுனா ! நீ இங்கேவா நான் நீராடவேண்டும். என்றழைக்க, அவ்யமுனை அவர் மதுபான மயக்கத்தினால் இப் படிச் சொல்லுகிறாரென்று அவரது வார்த்தையை அவமதித்து அங்கே வாராதொழிய, அதுகண்டு அவர் வெகுண்டு தமது கலப்பையைக் கையிலெடுத்து அதன் நுனியாலே அந்நதியை இழுக்க, அந்நதி தான் போகும் வழியை விட்டு அவரெழுந்தருளியிருக்கும் வனத்தில் வந்து பெருகியதன்றியும், தன்னுடைய சரீரத்தோடு அவர்க்கெதிரில் வந்து பயத்தினாலே மிகவும் நடுநடுங்கி விசேஷமாக வேண்டிக்கொள்ள, பின்பு அந்நதியை க்ஷமித்து அதில் நீராடினரென்றும்,—ஒருகால் ஹஸ்திநாபட்டணத்தில் துரியோதனன் தன் மகளான லக்ஷணைக்கு ஸ்வயம்வரம் கோடிக்க, அக்கன்னிகையை ஸ்ரீகிருஷ்ணனது மஹிஷிகளுள் ஒருத்தியாகிய ஜாம்பவதியின் குமாரனான ஸாம்பனென்பவன் பலாத்காரத்தால் தூக்கிக் கொண்டுபோக, துரியோதனனையர் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து அவனைப் பிடித்து காவலிலிட்டுவைக்க, அச்செய்திகேட்ட பலராமன், தான் அவனை விடுவித்து வருவதாய்ச் சொல்லிப் புறப்பட்டு அஸ்தினபுரத்திற்கெழுந்தருளி நம்முடைய ஸாம்பனை விடவேண்டும்' என்றருளிச்செய்ய, அக்களரவர் யாவரும் 'துஷ்ட காரியஞ்செய்த அவனை நாங்கள் விடமாட்டோம்' என்று ஒரே கட்டுப்பாடுடைய

வர்களாய் இகழ்ந்துபேச, பலராமர் அளவுகடந்த கோபங் கொண்டு எழுந்திருந்து, 'குருகுலத்தார் வாஸஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்ற இந்நகரத்தைக் கங்கையிற் கவிழ்த்துவிட்டுப் பூமியிற் கௌரவப் பூண்டில்லாமற் செய்துவிடுகிறேன், பாருங்கள்' என்று சொல்லித் தமது கலப்பையை மதிலின்மேலுள்ள நாஞ்சிலென்னும் உறுப்பில் மாட்டியிழுக்க அதனால் அப்பட்டண முழுவதும் அசைந்து சாயவே, அதுகண்ட கௌரவரெல்லாரும் மனங்கலங்கி வணங்கி வேண்ட, தம்பிழுத்தபிரான் அவ்வளவோடு கலப்பையை வாங்கியருளினன் என்றுமுள்ள பலகதைகளினால் இவரது கலப்பையின் ஆற்றல் அறியத்தக்கது....(41)

## ஸ்ரீ கிருஷ்ணவதார வைபவஸங்க்ரஹம்

### 42. தந்தைகாலில் விலங்கறக் கண்ணன் திருவவதரித்தது

பூமிதேவிக்குத் தன் மீது ஸஜ்ஜனங்கள் எத்தனை கோடிக்கணக்காக இருந்தாலும் அவர்களைச் சுமப்பது இலவம்பஞ்சைச் சுமப்பதுபோல் வருத்தமற்றிருக்கும் ; ஒரு துஷ்டனுண்டாகிலும் இரும்பு மூட்டையைத் தாங்குவதுபோல் மிக வருத்தமாம். ஆதலால், த்வாபரயுகத்தில் இப்பூமியின்கண் பிறந்த கம்ஸன் சிகபாலன் முதலிய அஸுரர்களின் பாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் பூமிப்பிராட்டி கோரூபத்தைத் தரித்து மேருமலையினுச்சியிலுள்ள தேவர்களின் ஸபையை அடைந்து, அச்சபை நடுவில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனை வணங்கிற் தனது துயரத்தை முறையிட்டு இவ்வஸுரர்களைத் தொலைத்துத் தன்னை ஸுகப்படுத்தவேனுமென வேண்டிக்கொள்ள, அதற்கு நான்முகன் சிறிதுகாலம் யோசித்து 'இது நம்மாலாகாது ; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தனாய் ஸர்வலோக பிதாவாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு அறிவித்து அவர்மூலமாக இக்காரியத்தை நிறைவேற்றுவிக்கவேணும்' எனக்கருதி அந்தப் பூமியையும் மற்றுமுள்ள தேவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய்ப் பாற்கடலுள் பள்ளிகொள்கிற பரமனைத் தொழுது துதித்தனர். பின்பு திருமால் அருள்புரிந்த சிந்தை கொண்டு அவர்கட்குக் காட்சி



தந்து யோக ஷேமங்களை விசாரித்து அவர்கள் வந்த வரலாற்றை உணர்ந்தருளி 'ஓ தேவர்களே! உங்கள் கருத்தை அறிந்துகொண்டேன்; முற்காலத்தில் வருணனுடைய சாபத்தினால் கசியபரும் அவரது மனைவியான அதிதியும் இப்பொழுது வஸுதேவ தேவகிகளாகப் பிறந்திருக்கின்றனர்; இப்பிறவியில் அவர்களுக்கு நான் பிள்ளையாகப் பிறக்கிறேனென்று முன் வரமளித்திருக்கிறேன்; அங்ஙனமே நான் அவர்களுடைய கர்ப்பத்தில் தோன்றி ஸாது பரித்ராணமும் துர்ஜந விநாசமும் தர்ம ஸம்ஸ்தாபனமும் செய்யக்கடவேன்; நீங்கள் போகலாம்' என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்ய; அவர்கள் பரமா நந்தத்துடன் விடைபெற்று தத்தம் ஸ்தானங்களை அடையலாயினர், அக்காலத்தில் மதுராநகரத்தில் யதுவம்சத்தாரில் உக்ரஸேநன் என்றொரு தார்மிகன் அரசனாயிருந்தான். அவனது மகன் கம்ஸனென்பான். இக்கஞ்சன் துஷ்டர்களில் தலைவனாயிருந்துகொண்டு பெரியோர்கட்குத் தீமையும் புல்லியர்கட்கு நன்மையும் செய்துகொண்டு தன் பலத்தினால் தனது தந்தையாகிய உக்ரஸேநனைச் சிங்காதனத்தினின்று தள்ளிவிட்டுத்தான் அரசாண்டு வருங்காலத்து; கம்ஸன் தனது உடன்பிறந்தவளாகிய யுக்தவயதுவாய்ந்த தேவகியை வஸுதேவருக்கு விவாஹம் செய்து வித்து அவ்விவாஹம் முடிந்தபின் அவளை வஸுதேவர் மாளிகையிற் கொண்டு விடுகைக்காகத் தேரேற்றிக்கொண்டு தேவகியிடத்தில் மிக்க அன்பு ஆதரத்துடன் ஸாரதியாயிருந்து தேரை நடத்திக்கொண்டு வரும்போது, ஆகாயத்தில் 'அறிவு கேடனே! நீ யாரிடத்தில் அன்பு பூண்டிருக்கின்றனையோ, அத்தேவகியின் எட்டாவது கர்ப்பம் உன்னைக் கொல்லப்போகிறது' என்று ஒரு அசரீரவாக்குப் பிறக்க, அதனைக் கேட்ட கம்ஸன் மிகவும் திடுக்கிட்டு, 'இனி நாம் தப்ப வழியாது?' என்று யோசித்து, 'இவள் பிழைத்திருந்தாலன்றோ இவளது எட்டாவது பிள்ளை நம்மைக் கொல்லப்போகிறது; இப்போதே இவளைக் கொன்றுவிடுவோம்' என்றறுதியிட்டுக் கத்தியை உருவிக்கொண்டு தேவகியைக் கொலைசெய்யப்புக, வஸுதேவர் அவனுக்குப் பல தருமங்களையும் காலகதியையும் பரக்க உபதேசிக்கவும் அவன் அதை மதியாமல் ஒரே பிடிவாதமாய் நிற்க, பின்பு வஸுதேவர் 'அப்பா! உனக்கு இவள் கையால் சாவுஇல்லை; இவளுடைய பிள்ளைகையினால்

ல்லவோ சாவு நேரிடப்போகிறது; இவளுக்குப் பிள்ளை பிறந்தவுடன் அப்பிள்ளைகளை உன்னிடம் கொடுத்துவிடுகிறேன், நீ அவற்றைக் கொன்றுவிடு' என்று சொல்ல; கம்ஸன் அதை யுக்தமென்றுகொண்டு அத்தம்பதிகளை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்திட்டான். திருமால் தேவகியிடம் எட்டாவது கர்ப்பத்தில் ஆவணி மாதம் க்ருஷ்ணாஷ்டமி கூடிய ரோஹிணீ நக்ஷத்ரத்தில் இரவு விருஷபலக்கினத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாய் அவதரிக்க, அப்போதே வஸுதேவ தேவகிகளின் கால்விலங்கு இற்று முறிந்து விழுந்தொழிந்தது.

#### 43. பூதனையின் முலையைச் சுவைத்து உயிருண்டது

ஸ்ரீகிருஷ்ணசிசுவை நாடியுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுக் கஞ்சன் பல அசுரர்களை ஏவ அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனை யென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே கிருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து, அங்குத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த க்ருஷ்ணசிசுவை யெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொல்லமுயல் பகவானாகிய குழந்தை அவ்வரக்கியின் ஸ்தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்கிற பாவனையிலே அவளையிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தருளிற்று. — (43)

#### 44. தானைநிமிர்த்துச் சகடு முறித்தது

நந்தகோப கிருஹத்தில் ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே கண்ணனைத் தொட்டிலிலிட்டுக் கண்வளர்த்தி யசோதை யமுனைநீராடப் போனாள். கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணசிசுவின் மேலே விழுந்துகொல்ல முயன்றதை அறிந்த அப்பகவான், பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலே தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கி உதைத்தருள, அவ்வுதைபட்டமாதிரத்தில் அச்சகடு நிரப்பப்பட்டுக் கீழேவிழுந்து அசுரனுட்பட அழிந்தது. (44)

#### 45. மருதம் முறிய நடை கற்றது

குழந்தைப்பருவமுள்ள கண்ணன் துன்பப்படுத்துகின்ற பல விளையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை



கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றிற் கயிற்றிறை கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலை இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமர [யமனார்ஜுந]த்தின் நடுவே எழுந்தருளியபோது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில், முன் நாரதர்சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க் கிடந்த நளகூபரன், மணிக்ரீவன் என்னும் குபேர புத்திரர் இருவரும் சாபந்தீர்ந்து சென்றனர். இந்த மருதமரங்களில் அஸுராவேசமுமிருந்ததாகப் பெரியாழ்வார்திருவுள்ளம். “பொய்யம்மாய மருதான வசுரரை” என்ற பாசுரம் காண்க.

... (45)

#### 46. கண்ணன்வாயினில் வையமேழுங் கண்டது

ஒருநாள் கண்ணன் வீதியில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் பலராமன் வந்து ‘அம்மா! கிருஷ்ணன் மண்ணைத் தின்கின்றான்’ என்று சொல்லக்கேட்ட யசோதை ஓடிப்போய்க் கண்ணனை வாரி யெடுத்துக்கொண்டு உள்ளே வந்து ‘ஏன் மண்ணைத் தின்றாய்?’ என்று வெருட்ட, அதற்குக் கண்ணன் ‘அம்மா! நான் மண்ணைத் தின்னவில்லை; பலராமன் என் மேல் வீணாகக் கோள் சொல்லுகிறான்; வேணுமாகில் என் வாயைப் பார், என்று தன் வாயைத் திறந்து காட்ட, யசோதை அவ்வாய்வழியாக அவனுடைய திருவயிற்றில் ஏழு குலபர்வதங்களையும் ஏழுகடல்களையும் ஏழு தீவுகளையுடைய இப்பூமி முழுவதையுங்கண்டு “இவன் ஆயர்புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம்” என்று நிர்ணயித்துப் பின்னையும் சிறிது நேரத்தில் அந்த புத்திமாறித் தன்னுடைய பாலகனாகவே எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள்.

இக்கதையைப் பெரியாழ்வார் அநுஸந்திக்கும்போது “கையுங் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர், பையவாட்டிப் பசுஞ் சிறு மஞ்சளால், ஐயநாவழித்தாளுக் கங்காந்திட, வையமேழுங் கண்டான் பிள்ளைவாயுளே” என்று குழந்தைப்பருவமாயிருக்கிற கண்ணனை யசோதைப் பிராட்டி நீராட்டும்போது முடிவில் மஞ்சள் தேய்வையைக்கொண்டு, அக்குழந்தையின் நாக்கை வழிக்கப்போகையில் அக்குழந்தையின் திறந்தவாயிலே ஸமஸ்த லோகங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாள் என அநுஸந்தித்தனர்.

“என்னை நான் மண்ணுண்டேனாக, அன்புற்று நோக்கி, அடித்தும் பிடித்து மனைவர்க்குங் காட்டிற்றிலையே” என்ற அப்பெரியாழ்வார் திருமொழியிலேயே முன்குறித்தவாறு கதையையும் யோஜித்துக் கொள்ளலாம். யசோதைப்பிராட்டி இப்படிக்கண்டது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அர்ஜுநனுக்கு ஞானக் கண்ணைக் கொடுத்துத் தனது விச்வரூபத்தைக் காட்டினாற்போல, யசோதைப் பிராட்டிக்குத் தன்னுடைய தெய்வத் தன்மையைக் காட்ட வேணுமென்று கொண்ட ஸ்வதந்த்ரேச்சையினாலே அவ்யசோதைக்கு ஞானக்கண்ணைக் கொடுத்ததனாலாகியது. [கண்ணன் முலைப்பாலுண்ணும்போது கொட்டாவி விடுகிற வியாஜத்தினால் வாயைத்திறந்து யசோதைக்கு விச்வரூபங்காட்டினு என்பதும் சில புராணங்களிலுண்டு.]

இப்படி சிறிது நாள் கழிந்தபின் கிருஷ்ணன் தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து கன்றுகளை மேய்க்கக் காட்டுக்குப் போய் “சீலைக்குதம்பை ஒரு காது ஒரு காது செந்நிற மேல் தோன்றிப்பூ, கோலப்பிணைக்கச்சங் கூறையுடையும் குளிர் முத்தின் கோடாலமும், காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடம்” “தழைகளுந் தொங்களும் ததும்பியெங்கும் தண்ணுமை எக்கம் மத்தளி தாழ்பீலிக், குழல்களுங் கீதமுமாகி யெங்குந் கோவிந்தன் வருகின்ற கூட்டம்” என்றபடி பல்வகை அலங்காரங்களுடன் வேணுநாதம் செய்து பசுக்களையுங் கன்றுகளையுங் களிக்கச்செய்து ஆய்ச்சிமார்களின் கண்ணையும் நெஞ்சையுங் கவர்ந்துகொண்டு தாய் தந்தையர்க்கு மிக்க அன்புயிருந்தான்.

#### 47. பிலம்பாசுரனைப் பிணமாக்கியது

ப்ரலம்பனென்னும் பெயரையுடைய ஒரு கொடிய அஸுரன் ஸ்ரீகிருஷ்ண பலராமர்களையும் மற்றுமுள்ள கோவலர் யாவரையும் வதைசெய்து தான் வெற்றிபெறக் கருதித் தனது மாயையினால் ஒரு கோபால குமாரனைப்போல் வேஷம் பூண்டு, அக்கோபால ரனைவர்க்கும் தன்னிடத்தில் ஸஜாதீயபுத்தி பிறக்கும்படி அவர்களை மயக்கி, நெஞ்சிற் கபடத்துடன் அவர்களுடன் கலந்து நேசித்திருந்தான்; ஸர்வஜ்ஞனாகிய கண்ண பிரான் இக்கபடச்செய்தியை நன்குணர்ந்து அவனைச் சிஷித்



தொழிப்பதற்குத் தக்க சூழ்ச்சிகளைச் செய்துகொண்டிருந்தும், 'இவன் நம்மிடத்தில் மிக்க அன்புகொண்டேயிருக்கிறான்' என்று தோற்றும்படி நடனஞ்செய்து, ஒருநாள், கோபால குமாரர்களனைவரையும் விளித்து 'நாமனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து இரவி மறையுமளவும் சில சிலைகளை ஓரிடத்தில் ஸ்தாபித்துக் குறிவைத்துப் பந்துகளடித்து அவ்விளையாட்டினால் வருகிற ஜயாபஜயங்களை யடைந்து அவற்றுக்குத்தக்க பந்தயங்களையும் அநுபவிப்போம் வாருங்கள்' என்றழைக்க, அனைவரும் அதற்கு உடன்பட்டு வர, பின்பு கண்ணபிரான் தான் பேருத்தியும், ஸ்ரீதாமனென்னும் கோபாலன் தனக்கு எதிர்ப்பேருத்தியும், தன்னுடைய பக்கத்தில் மாயாகோபால ப்ரலம்பன் ஒரு பேருத்தியும், அவனுக்கெதிர் பலராமன் ஒரு பேருத்தியுமாக ஏற்படுத்தி, மற்ற கோபாலர்களைச் சிறிய உத்திகளான சேவகர்களாக வகுத்து அவர்கள் யாவரையுங் கணக்கு செய்து இரண்டு பக்கத்திற்கும் ஸமமாகப் பாவித்து இரண்டு இனமாகப் பிரிந்தவர்களுடன் ஸ்ரீபுருந்தாவனத்தின் மஹாவிசால மரர்க்கங்களிற் சென்று மஹாவிருக்ஷங்களையும் பெரிய சிலைகளையும் குறிக்காக்கிக் கைகளிற் பந்துகளேந்திப் பாண்டரமென்கிற ஆலமரத்தின் நிழலிற் சேர்ந்து 'இவ்வாட்டத்தில் தோற்றவர்கள் ஜயித்தவர்களைச் சுமந்துகொண்டு, பசுக்கூட்டங்கள் பிரிந்து அப்புறம் சிதறிப்போகாமல் அம்மந்தைகளைப் ப்ரதக்ஷிணமாக வந்து மடக்கவேண்டியது; மஹாவ்ருக்ஷ சிலாலக்ஷ்யங்களைத் தொட்டு அத்தானத்தில் வந்து இறங்கவேண்டியது; என்று எல்லாரும் சபத மேற்படுத்திக்கொண்டு விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில், ஒருகால் கண்ணன் வகுப்பில் தோல்வி நேரிட, அப்போது ஸ்ரீதாமனென்பவனைக் கண்ணபிரானும், பலராமனைப் பிரலம்பனும் வாஹநமாகிச் சுமந்துகொண்டு ஸமயபந்தயத்தின்படி லக்ஷ்யப்ரதக்ஷிணஞ் செய்யப்போனார்கள், பலராமனைச் சுமந்துகொண்டு செல்லுகிற பிரலம்பன் மாத்திரம் தீயகருத்தினனாய் லக்ஷ்ய ஸ்தானத்தைத் தாண்டிப்போக, பலராமன் தனது சக்திவிசேஷத்தினால் அவனுக்குச் சுமக்க முடியாத பாரமாகிவிட, அவன் மிகவும் வருந்தி நடக்கமாட்டாத வனாய் அந்தக் கோபால வேஷத்தைவிட்டு நிஜாகாரமாகிய கொடிய ராக்ஷஸ ரூபத்தைப் பூண்டு ஊழிப்பெருங்காற்றினால்

கடியதாக விரைந்து ஆகாயமார்க்கத்திற் செல்ல, பலராமன் அவனது கோரமான வடிவைக்கண்டு இவன் அஸுரனே யென்று நிச்சயித்துத் தனது ஸங்கர்ஷணம்ச பலத்தினால் முஷ்டிபிடித்து அவனது சிரோ பாகத்திற்குச் சரியாகப்பாய்ந்து, கை முட்டியினால் அவன் சிரம் பிளந்து சிந்த பிந்தமாய் அழியும்படி ஓர் அறை அறைந்து ஒரே குட்டாகக் குட்டினார். உடனே அவ்வஸுரன் தலைபிளந்து சிந்தபிந்தமாகச் சிதைய, அவனது சரீரமெங்கும் செந்நீராய்ப்பெருக முகத்தினின்றும் ரக்தமாம்ஸங்கள் ஒழுக, கதறிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்து உயிரொழிந்தான். இங்ஙனம் பலராமனாற் செய்யப்பட்ட ப்ரலம்பாஸுர வதத்தைக் கண்ணபிரான் செய்தருளியதாகவே சில ஆழ்வார்கள் அநுஸந்தித்துப் போருவர், அது ஒற்றுமை நயம் பற்றியாம்.] ... (47)

#### 4.8. காளியனுச்சியில் கட்டம் பாய்ந்தது

இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் கிருஷ்ணன் கன்றுகளை ஒட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் ஸஞ்சரியாத வழியே போகத் தொடங்க, இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து 'க்ருஷ்ண! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால், யமுநா நதியில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்நியினாற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு அநர்ஹமாம்படி செய்த காளிய நென்னும் கொடிய ஐந்தலை நாகம் குடும்பத்தோடும் வாஸஞ் செய்துகொண்டு அணுகினவர்க ளனைவரையும் பிணமாக்கிவிடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம் என்ன; அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்ற திருவுள்ளங் கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்பமரத்தின் மேலேறி அம்மடுவிற் குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின்மேல் ஏறித் துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கலிய பிகைஷ இட்டருள் வேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாக கன்னிகைகளின் விண்ணப்பத் தின்படி அந்தக் காளியனை உயிரோடு கடலிற்சென்று வாழும் படி விட்டருளினன். ... (48)



## 49. தேநுகாஸுரனைத் தொலைத்தருளியது

பின்பொருநாள் கண்ணபிரான், பலராமனோடும் ஆயர் சிறுவர்களோடும் ஆநிறை மேய்த்துக்கொண்டு, பழங்கள் அழகாக மிகுதியாய்ப் பழுத்து வாசனை வீசிக்கொண்டிருந்த ஒரு பனங்காட்டையடைந்து. அப்பனம்பழங்களை விரும்பி உதிர்த்துக்கொண்டு வருகையில், அவ்வனத்துக்குத் தலைவனும் கம்ஸன் பரிவாரத்தில் ஒருவனுமாகிய கழுதைவடிவங்கொண்ட தேநுகாஸுரன் கோபம் மூண்டு ஓடிவந்து எதிர்த்துப்போர் செய்ய. உடனே கண்ணன் அதிலாகவமாய்ப் பின்னங்காலி ரணடையும் பற்றி அவ்வசுரக் கழுதையைச் சுற்றி உயிரிழக்கும் படி பனைமரத்தின்மேல் எறிந்து அழித்து, பிறகு எல்லாருமாய் அங்குள்ள இனிய கணிகளை அருந்திப் பொழுதுபோனவாறே வீடுபோய்ச் சேர்ந்தனர். ... (49)

## 50. அரிஷ்டாஸுரனை அழித்தருளியது

பின்பொருநாள், கம்ஸனாலேவப்பட்ட அசுரர்களில் அரிஷ்டனென்பவன் எருதுவடிவங் கொண்டு பசுக்களையெல்லாம் முட்டி இடைச்சேரியைப் பயப் படுத்திக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனது திருவயிற்றின்மேற் கண்வைத்துக் கொம்புகளை நீட்டிப் பாய்ந்துவர, கண்ணபிரான் அவனைக் கொம்புகளிற் பிடித்து அசைய வொட்டாமற் செய்து தன் காலினால் அவன் வயிற்றில் ஓரிடி இடித்து அவன்கழுத்தைப் பிடித்துக் கசக்கி அவனுடைய கொம்புகளில் ஒன்றைப் பறித்து அதனாலேயே அவனை அடித்துக் கொன்றான். [கண்ணனுடைய சரிதைகளில் எருதடர்த்ததாக ஆழ்வார்கள் அநுஸந்திக்குமிடங்களில் இக்கதையும் கொள்ளத்தகும். ஏழ்விடை செற்றதாகவும் ஏழெருதுகள் தழுவினதாகவும் அருளிச்செய்யுமிடங்களில்மட்டும் நப்பின்னைக்காகச் செய்த செயல் அநுஸந்திக்கத்தக்கது] ... (50)

## 51. ஏழ்விடை செற்றுப் பின்னைதோள் புணர்ந்தது

கும்பனென்னும் இடையர்தலைவனது மகளாயும் நீளாதேவியின் அமிசமாகப் பிறந்ததனால் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுமான நப் பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்

செய்துகொள்ளுதற்காக அவள் தந்தை கந்யாசுல்கமாகக் குறித்தபடி யாவருக்கும் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் கண்ணபிரான் ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ் செய்து கொண்டனன். — (51)

## 52. கேசியின் வாயைக் கீண்டெறிந்தது

பின்பொருநாள் கம்ஸனாலேவப்பட்ட கேசி என்பானோர் அஸுரன் குதிரையினுருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும் படி கனைத்துத் துரத்திக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்து வர அப்பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற்கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களையுதிர்த்து உதட்டைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினன். — (52)

## 53. கொக்கின் வாயைக் கிழித்தெறிந்தது

மற்றொருநாள் பகன் என்னும் ஓரஸுரன் கொக்கு வடிவங் கொண்டு கண்ணபிரானைக் கொல்வதாக நெருங்கிவர, அப்பொழுது கண்ணன் அப்பறவையின் வாயலகுகளை இருகையாலும் பிடித்துக் கிழித்து அதனை அழித்தனன். — (53)

## 54. கன்றினால் விளவெறிந்தது

கம்ஸனாலேவப்பட்ட அசுரர்களில் கபித்தாசுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய்க் கண்ணன் தன்கீழ் வரும்போது மேல் விழுந்து கொல்வதாக எண்ணிவந்து நிற்க, அதனையறிந்து கிருஷ்ணபகவான் அவ்வாறே தன்னை முட்டிக்கொல்லும் பொருட்டுக் கன்றின் வடிவங்கொண்டுவந்த வத்ஸாஸுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச்சுழற்றி விளாமரத்தின்மேல் எறிய, இருவரும் சிதைந்து தமது அசுரவடிவத் துடனே விழுந்து இறந்தனர். (இது முள்ளைக் கொண்டே முள்ளைக் களைவது போலாம்.) — (54)

## 55. குருந்தமர மொசித்தது

மற்றொருநாள் வேறொரு அஸுரன், கண்ணபிரான் மலர் கொய்தற் பொருட்டு விரும்பியேறும் குருந்தமரத்திற் பிரவே



சித்து அப்பெருமான் வந்து தன்மீது ஏறும்போது தான் முறிந்து வீழ்ந்து இவனை வீழ்த்திக் கொல்லக்கருதிய போது, மாயவனான கண்ணபிரான் அம்மரத்தைக் கைகளாற் பிடித்துத் தன் வலிமைகொண்டு முறித்து அழித்தனன். — (55)

### 56. கோவர்த்தனத்தைக் குடையாக வெடுத்தது

கண்ணபிரானுடைய இப்படிப்பட்ட அதிமாநுஷ சீலவ்ருத்த வேஷங்களைக் கண்டு ஆயர்களனைவரும் 'இவனை நம் குலக் கொழுந்து, இவன் கட்டளைப்படியே ஒழுகவேண்டும்' என்று அறுதியிட்டனர். இங்ஙனமிருக்கையில் சரத்ருது வந்தது. அப்போது இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவதுபோல் வழக்கப்படி இந்திரனுக்குப் பூஜை செய்யப் பற்பல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜாத்ரவ்யங்களூமாகிய இவைகளைச் சேகரிப்பதைக்கண்டு கிருஷ்ணன் 'ஓ பெரியோர்களே! நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கே பூஜைசெய்வது தகுதி; இக் கோவர்த்தனகிரியே பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீரும் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது. இந்திரனால் நமக்கு என்னபயனுண்டு? ஒன்றுமில்லை, ஆகையால் நீங்கள் இப்பூசனையனைத்தையும் இப்மலைக்கே யிடுங்கள்' என்ன இடையர்கள் இதைக்கேட்டு அங்ஙனமே செய்ய, கண்ணபிரான் தானே ஒரு தேவதாருபங் கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுதுசெய்தருள அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பல மேகங்களை ஏவி, கண்ணன் விரும்பி மேய்க்கிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டமான இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்கு தரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்த பொழுது, கண்ணன் கோவர்த்தன மலையை யெடுத்துக் குடையாய்ப் பிடித்து மழையைத் தடுத்து எல்லா வயிர்களையும் காத்தருளினன். — (56)

### 57. திருக்குரவை கேட்த்தது—ராஸக்ரீடை

மற்றொருகால், கண்ணபிரான் தன்னிடத்து விருப்பமுற்ற ஆயர்மாதருடைய ஆவலைத் தீர்க்கக்கருதி சரத்காலத்தில் ஓரிரவில் யமுனைக் கரையில் நின்று வேணுநாதம் செய்ய, அதனைக்

கேட்ட இடைப்பெண்களெல்லாரும் மாமியார் மாமனார் முதலியோரையும் மதியாமல் காவல் கடந்து புறப்பட்டுச் சென்று க்ருஷ்ண கோஷ்டியில் அந்வயிக்க, அன்றிரவு அவர்களுடன் பரமபோக்யமாகக் குரவைக் கூத்தாடினன். (குரவையாவது ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்தில் ஒவ்வொரு கண்ணனாகப் பல வடிவெடுத்து நின்று மண்டலித்தாடும் ராஸக்ரீடை.) அப்பொழுது கோபிமார்கள் பரமாதந்தத்தின் எல்லையிலே நிற்பதைக்கண்ட கண்ணபிரான் 'இது வெள்ளக்கேடாகவொண்ணது; இந்த ரஸத்தை மாற்றவேணும்' என் நினைத்து அவ்வாயர் மங்கையரை விட்டுப் பிரிந்துபோய் ஒளிக்க, கோபிகள் கண்ணனைத் தேடிக் காணாமல் காதல்மீதூர்ந்து அப்பிரானைக் காணுமளவும் தாங்கள் உயிர் தரித்திருக்கைக்காக, ஒருத்தி கிருஷ்ணனாகவும் மற்றொருத்தி காளியாகவும் வேறொருத்தி வேறொருகவும் பாவனைகள் செய்துகொண்டு க்ருஷ்ணனுடைய செயல்களையெல்லாம் அநுகரித்துத் தரித்திருக்கையில் 'தாஸமாஷிரூத் செளரி : ஸ்மயமாந : முகாம்புஜ : பீதாம்பர 1) ஸரக்ஷீ ஸாக்ஷாந் மந்மதமந்மத : ' என்றபடி—புன்முறுவல் செய்து பீதகவாடை யுடுத்தப் பரமவிலகடிணமான திருக கோலத்துடனே எழுந்தருளி அவர்களுக்கு ஸேவை ஸாதித்து அப்பொழுதே அவர்களது தாபமெல்லாம் ஆறும்படி பலவித லீலைகளைச் செய்து ஆனந்தப்படுத்தினான். — (57)

### 58. கோபிகளின் வஸ்த்ராபஹரணம்

திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கோபஸ்த்ரீகள் கண்ணபிரானிடங் கொண்ட வேட்கை மிகுதியினால் அவன் தம்மிடம் காதல் விஞ்சுமாறு நோன்புநோற்று அந்நோன்பின் முடிவில் யமுநாதியிலே நீராட, அப்போது அவர்கள் இடைச்சாதி யொழுக்கத்தின்படி கரையில் அவிழ்த்து வைத்துவிட்டுப்போன ஆடைகளை யெல்லாம் கண்ணன் ரஹஸ்யமாகவந்து எடுத்துக்கொண்டு அருகிலிருந்த தொரு மரத்தின்மேலேறியிருந்து சிறிதுபோது அவர்களை அலைக்கழித்துப் பின்பு அவர்கள் கைகூப்பி வணங்கி மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டதனால் அவர்களுக்கு அத்துமிகலை அளித்தருளினன். ... (58)



## 59. வடமதுரையில் வில்விழ வழித்தது

ஸ்ரீக்ருஷ்ண பலராமர்கள் திருவாய்ப்பாடியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கையில், கம்ஸன் தனது நகரான மதுரையில் தான் தநுர்யாகமொன்று செய்வதாகவைத்து அதைக் காண்பதற்காக ஸ்ரீக்ருஷ்ண பலராமர்களைக் கோகுலத்திலிருந்து அழைத்து வரும்படி அக்ருரரை யனுப்பியிருந்தான். அவர் கோகுலம் சென்று அவ்விருவரையும் அழைத்துவர, அவர்கள் வடமதுரையில் வந்துசேர்ந்தனர். கண்ணன் கம்ஸனுடைய தீயபுத்தியை அறிந்தவனாகையாலே வில்விழா நடக்கிற ஆயுதசாலையிலே புகுந்து 'இவனுக்கு வில்லொரு கேடு, விழாவொருகேடு' என்று சொல்லி அந்த வில்லையெடுத்து முறித்தெறிந்தனன், [திருப் பல்லாண்டில் (10) \*திருமதுரையுள் சிலேகுனித்து\* என்ற விடத்து அநுஸந்தித்த கதை இது. \*விற்பெருவிழவுங் கஞ்சனும் மல்லும்\* இத்யாதி பாசுரங்களும் காண்க.] ... (62)

## 60. சாந்துபெற்றுக் கூன்மிமிர்த்தது

வடமதுரையில் ராஜவீதியில் செல்லுகின்ற கண்ணன் சந்தனக் கிண்ணத்தைக் கையிலேந்தி வருகிற மங்கைப்பருவ முடைய ஒரு கூனியைக்கண்டு நங்காய்! யாருக்கு நீ இந்தப் பூச்சுக் கொண்டுபோகியாய்" என்று விலாஸத்தோடு கேட்டருள அந்தக் கூனி இவ்வாறு காதலுடையவன்போலக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது கேட்டு அவனது திருக்கண்களினாலே மன மிழுக்கப்பட்டவளாய் "அழகனே! நான் நைகவக்கிரை யென் பவளென்றும் கம்ஸனாலே சந்தநாதிப் பூச்சுக்கள் ஸித்தஞ் செய்யும் வேலையில் வைக்கப்பட்டவளென்றும் நீ அறியாயோ?" என்ன, கண்ணன் எங்கள் திருமேனிக்கு ஏற்ற வெகு நேர்த்தி யான இந்தப் பூச்சை எங்கட்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொன்னவுடனே, அவள் 'அப்படியே திருவுள்ளம் பற்றுங்கள்' என்று மிக்க அன்போடு ஸமர்ப்பிக்க, அப்பூச்சைத் திருமேனியில் அணிந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இவளிடத்து மிகவும் ப்ரஸந்ந னாய், நடுவிரலும் அதன் முன்விரலுங்கொண்ட நுனிக்கையினாலே அவளை மோவாய்க்கட்டையைப் பிடித்துத் தன் திருவடிகளினால் அவள் கால்களை அமுக்கி இழுத்துத் தூக்கிக் கோணல் நிமிர்த்து அவளை மகளிரிற் சிறந்த உருவினளாக்கியருளினான்.

## 61. குவலயாபீட பஞ்ஜநம், மல்லவதம் கம்ஸவதம்

பின்பு கம்ஸனுடைய அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப் பட்ட குவலயாபீட மென்னும் மதயானை கோபித்து வர, அவ் யாதவவீரர் அதனை எதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை எடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அவற்றால் அடித்து அவ்யானையை உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளே செல்லுகையில் அவர்களை எதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவப் பட்ட சாணூரான் முஷ்டிகள் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்ரமாகப் பெரும்போர் செய்ய, அவர்களை யெல்லாம் அவ்யாதவவீரர் இருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்று வென்றிட்டுப் பிறகு மஞ்சத்தின்மீது வீற்றிருந்த கம்ஸன்மேல் வேகமாக எழும்பிக் கிரீடம் கழன்று கீழே விழும் படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் தான்விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டனன் கண்ணபிரான். (61)

## 62. ஸாந்தீபிநிபுத்திரனை மீட்டுக்கொடுத்தது

பலராம கிருஷ்ணர்களிருவரும் வேதாத்யயநஞ் செய்ய விரும்பி அவந்திகா நகரத்திற்குச்சென்று அங்கிருந்த ஸாந்தீபிநி என்னும் ப்ராஹ்மணோத்தமர் பக்கல் ஸகல சாஸ்திரங்களையும் அறுபத்துநான்கு நானேக்குள் அதிகரித்து விடைபெறுங் காலத்திலே குருதக்ஷிணை ஸமர்ப்பிக்கத் தேடுமளவில், அவ்வா சாரியரும் கண்ணபிரானுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டித சக்தியை அறிந்தவராகையாலே 'பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு ப்ரபாஸதீர்த்த கெட்டத்திற் கடலில் மூழ்கி இறந்துபோன என் புத்திரனைக் கொண்டுவந்து தரவேண்டும்' என்று அபேக்ஷிக்க, கண்ணன் 'அப்படியே' என்று, அப்புத்திரனைக் கொண்டுபோன, சங்கின் ரூபந்தரித்து ஸமுத்திர ஜலத்தில் வாஸஞ்செய்கிற பஞ்சஜனன் என்கிற அஸுரனைக் கொன்று, யமபட்டணத்துக்கு எழுந்தருளி அங்கு யாதனையிற் கிடந்த அக்குமாரனைப் பூர்வ நேஹத்தில் ஒன்றும் விசேஷமறக் கொண்டுவந்து கொடுத்தருளி ராமகிருஷ்ணரிருவரும் மதுராநகரம் போய்ச் சேர்ந்தனர். ... (62)



## 63. ருக்மிணீ பரிணயம்

விதர்ப்ப தேசத்தில் குண்டினமென்கிற பட்டணத்தில் பீஷ்மகனென்கிற அரசனுக்கு ருக்மி என்கிற பிள்ளையும் ருக்மிணீ என்கிற பெண்ணுமிருந்தனர். அந்த ருக்மிணியானவள் ஸாக்ஷாத் பூநீமஹாலக்ஷ்மியின் அவதாரம். அவளுக்கு யுக்தவயது வந்தவுடன் கிருஷ்ணன் சென்று இப் பெண்ணை எனக்கு விவாஹஞ்செய்து கொடுக்கவேணுமென்று கேட்க; ருக்மி என்பவன் அவளைச் சேதிதேசத்தரசனான சிசுபாலனுக்குக் கொடுக்க விரும்பினவனாதலால் கிருஷ்ணனுடைய விருப்பத்திற்கு உடன்படாதொழிந்தான். சிலநாள் கழிந்தபின் அந்த ருக்மிணியின் கல்யாணத்துக்காக ஸ்வயம்வரம் கோடித்து ஸகலதேசத் தரசர்களையும் ருக்மி வரவழைத்தான். அவர்கள் வந்து சேர்ந்தவுடனே கிருஷ்ணனும் பலராமன் முதலியவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு அப்பட்டணத்துக்குப்போய்க் கல்யாணத்துக்கு முதல்நாள் அந்த ருக்மிணியை உபாயமாய் அபஹரித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான்; தந்தவக்த்ரன் முதலிய பல அரசர்கள் போர்செய்ய எதிர்த்துவர அவர்களைப் பலராமனும் கண்ணபிரானும் முதுகு காட்டி ஓடும்படி செய்துவிட்டனர். பிறகு ருக்மிணிப்பிராட்டியின் தமையனான ருக்மியானவன் 'இப்படிச் செய்கையாவது என்?' என்று எதிர்பொருது மீட்பதாக நினைந்து வந்து கண்ணனைத் தகைய, அப்போது பூநீகிருஷ்ணன் இவனைக்கொன்றால் ருக்மிணி மனம்வருந்துவள் என்று அவனைப் பிடித்துத் தனது தேர்க்காலிலே கட்டி அப்பால் அவனது தலையைச் சிரைத்திட்டு மாநபங்கம் செய்து விட்டுப் பின்பு ருக்மிணியை விதிபூர்வமாகக் கல்யாணஞ்செய்து கொண்டு அவளிடத்தில் ப்ரத்யும்நனென்ற பிள்ளையைப் பெற்றார். அதனால் காமர்தாதையாயினர். ... (63)

64, 65. நரகாஸுர வதமும், பாரிஜாதபஹரணமும்

எம்பெருமான் வராஹாவதாரஞ் செய்து பூமியைக் கோட்டாற் குத்தியெடுத்தபொழுது எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்சத்தால் பூமிதேவிக்குக் குமாரனாய் பிறந்தவனும் அஸமயத்திற் சேர்ந்து பெறப்பட்டதனால் அஸுரத்தன்மை பூண்டவனுமான

நரக னென்பவன் ப்ராக்ஜோதிஷ மென்னும் பட்டணத்திலிருந்து கொண்டு ஸகல ப்ராணிகளையும் நலிந்து தேவ லித்த கந்தர்வாதிகளுடைய கன்னிகைகளையும் பற்பலரைப் பலாத்காரமாய் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய்த்தான் மணம்புணர்வதாகக் கருதித் தன் மாளிகையிற் சிறைவைத்து, வருணனது குடையையும் மந்தரகிரி சிகரமான ரத்தபர்வதத்தையும் தேவர்தாயான அதிதி தேவியின் குண்டலங்களையும் கவர்ந்து போனதுமன்றி இந்திரனுடைய ஐராவத யானையையும் அடித்துக் கொண்டு போகச் சமயம் பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து பணிந்து முறையிட்ட இந்திரனது வேண்டுகோளால் கண்ணபிரான் கருடனை வரவழைத்துப் பூமிதேவியின் அம்சமான ஸத்யபாமையுடனே தான் கருடன்மேலேறி அந்நகரத்தையடைந்து சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்து அவனது மந்திரியான முரன் முதலிய பல அஸுரர்களையும் இறுதியில் அந்த நரகாஸுரனையும் அறுத்துத் தள்ளி அழித்து, அவன் பல திசைகளிலிருந்து கொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தியிருந்த பதினாறுயிரத்தொருநூறு கன்னிகைகளையும் ஆட்கொண்டு அந்த நரகனால் முன்பு கவரப்பட்ட (இந்திரன் தாயான அதிதிதேவியின்) குண்டலங்களை அவ்விதிதேவிக்குக் கொடுக்கும்பொருட்டு ஸத்யபாமையுடனே கருடனது தோள் மேலேறிக்கொண்டு தேவலோகத்துக்குச் செல்ல, அங்கு இந்திராணி ஸத்யபாமைக்கு ஸகல உபசாரங்களைச் செய்தும் தேவர்க்கே உரிய பாரிஜாத புஷ்பம் மானிடப் பெண்ணாகிய இவளுக்குத் தகாதென்று ஸமர்ப்பிக்கவில்லை யாதலின், அவள் அதனைக்கண்டு விருப்புற்றவளாய் நாதனை நோக்கி பிராண நாதனே ! இந்தப் பாரிஜாத தருவைத் தவாரகைக்குக் கொண்டு போகவேண்டும்' என்றதைக் கண்ணபிரான் திருச்செவி சார்த்தி உடனே அந்த வருஷத்தை வேரோடு பெயர்த்துக் கருடன் தோளின்மேல் வைத்தருளி, அப்பொழுது இந்திராணி தூண்டி விட்டதனால் வந்து மறித்துப் போர்செய்த இந்திரனை ஸகல தேவஸந்யங்களுடன் சங்கநாதத்தினாலே பங்கப் படுத்தி, பின்புபாரிஜாத மரத்தைத் தவாரகைக்குக் கொண்டு வந்து ஸத்யபாமையீட்டுப் புழைக்கடைத் தோட்டத்தில் நாட்டியருளினன். .. (65)



66. பக்தவிலாசனத்து வேண்டடிசி லுண்டது

(நாச்சியார் திருமொழியில் 12-6 பாட்டில் அநுஸந்தித்த கதை)

ஒருநாள் கண்ணபிரானும் பலராமனும் பசுக்களுடனும் இடையார்களுடனும் யமுனையாற்றின் கரையிலே சென்று நெடும்போது பசுக்களை மேய்த்துக் களைத்து ஆற்றங்கரையில் ஓரிடத்திலே உட்கார்ந்தவளவில், இடைப்பிள்ளைகளெல்லாரும் க்ருஷ்ண பலராமர்களை நோக்கித் தங்களுடைய பசியின் கொடுமையைக் கூறி 'இப்போதே நீங்கள் இப்பசியைப் போக்கி யருளவேணும்' என்று மிக்க ஆர்த்தியுடன் பிரார்த்திக்க, அவர்களுடைய பரிதாபத்தையறிந்த கண்ணபிரான் 'ஓ பிள்ளைகளே! ஸமீபத்தில் சில மஹரிஷிகள் ஆங்கிரஸ மென்னும் வேள்வியை அநுஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நீங்கள் அவர்களிடம் போய் என் பெயரையும் என் தமையனார் பெயரையும் சொல்லி, இன்னாரால் நாங்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றோமென்று கூறி அன்னம் விரும்புங்கள்; பசிதீரும்' என்று கட்டளையிட்டனுப்பினான் அவர்களும் அங்ஙனமே அவ்விடஞ்சென்று விநயத்துடன் இவ்வண்ணம் விண்ணப்பஞ்செய்து அடிசில்வேண்ட, அவ்வந்தணர்கள் இவ்வாயர் மக்களின் பேச்சைச் செவிகொடுத்துங் களாத்தொழியவே ஆய்ப்பிள்ளைகள் க்ருஷ்ண பலராமர்களிடம் மீண்டுவந்து செய்தியைச் சொல்ல, அதுகேட்ட கண்ணபிரான் புன்முறுவல் செய்து 'பிள்ளைகள்! அந்த மஹரிஷிகளுடைய தர்மபத்தினிகள் இருக்கிறார்களே, அவர்களிடஞ்சென்று நானும் பலராமனும் இங்கே இருப்பதாகச் சொல்லி ப்ரஸாதம் கேளுங்கள், அப்பெண்டிர் தவருது தந்திடுவார்கள்' என்று சொல்லி அவர்களை ரிஷிபத்தினிகளிடமனுப்ப, உடனே அவர்கள் அவ்விடஞ் சென்று அந்த ரிஷிபத்தினிகளை நமஸ்கரித்து 'அம்மனைமீர்! இதோ ஸமீபத்தில் கண்ணபிரானும் நம்பி மூத்தபிரானும் பசுக்களை மேய்த்துக்களைத்திருக்கின்றனர். அவர்களோடு அநுசரர்களாக வந்த அஸ்மதாதிகளும் களைத்திருக்கின்றோம். எல்லாரும் பசிதீர்ந்து மகிழும்படி ப்ரஸாதம் தரவேணும்' என வேண்ட அப்பெண்டிர்கள் பூநீக்ருஷ்ணநாமச்ரவண மாத்திரத்திலே பரமாத்மதமடைந்து உடம்பு மயிர்க்கூச்செறிந்து உடனே பசுஷயம் போஜ்யம், லேஹ்யம் சோஷ்யம்-என நான்கு வகைப்பட்ட

அன்னவர்க்கங்களையும் நல்ல நல்ல பாத்திரங்களிலெடுத்துக் கொண்டு பூநீக்ருஷ்ணபலராமர்களிருக்கு மிடத்தை நோக்கிப் புறப்படுகையில், தந்தையர் தாய்மார் மக்கள் உடன்பிறந்தார் பர்த்தாக்கள் முதலானோர் எவ்வளவு தடுத்தும் அவர்களுடைய தடைக்கு உடன்படாதவராய் நிலைநின்ற பக்தி நிஷ்டையை யுடையவர்களாய் விரைந்து வந்து யமுனையாற்றங்கரைச் சோலையிலே நம்பிமூத்த பிரானையும், கண்ணபிரானையும் ஸேவித்து, கொணர்ந்த அன்னவர்க்கங்களேஸமர்ப்பித்துவிட்டுப் பரமாத்மந்த பூரிதர்களாய் மீண்டு சென்றனர். அவ்வடிசிலே கண்ணபிரான் அவ்வாய்ப்பிள்ளைகளுக்குத் தந்து தானும் அமுது செய்தான். அவ்வடிசில் நாடோறும் குறிப்பிட்ட காலத்தில் வந்து கொண்டிருந்ததாக ஆண்டாளின் அநுஸந்தானம். (66)

67. வாணனாயிரந்தோள் துணித்ததும்,  
வாணனுக்கு அருள்புரிந்ததும்

பலிசக்ரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்த பாணஸூரனுடைய பெண்ணாகிய உஷையென்பவள், ஒருநாள் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியிருந்ததாகக் கணக்கண்டு, முன் பார்வதி அருளியிருந்தபடி அவனிடத்தில் மிகுந்த ஆசைபற்றியவளாய், தன் உயிர்த்தோழியான சித்திரவேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து; அவள்மூலமாய் அந்தப் புருஷன் க்ருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் பிரத்தியும்நனது புத்திரனுமாகிய அநிருத்தனென்று அறிந்துகொண்டு 'அவனைப் பெறுவதற்கு உபாயஞ் செய்யவேண்டும்' என்று அத்தோழியை வேண்ட, அவள் தன் யோகவித்தை மஹிமையினால், துவாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலேவிட, உஷை அவனோடு போகங்களை அநுபவித்துவர, இச்செய்தியைக் காவலாளராலறிந்த அந்தப் பாணன் தன் சேனையுடன் அநிருத்தனை யெதிர்த்து மாயையினாலே பொருது நாகாஸ்திரத்தினால் கட்டிப்போட்டிருக்க, துவாரகையிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்களெல்லாரும் கலங்கியிருந்தபோது, நாரத முனிவனால் நடந்த வரலாறு சொல்லப்பெற்ற பூநீக்ருஷ்ண பகவான், பெரியதிருவடியை நினைத்தருளி, உடனே வந்து நின்ற அக்கருடாழ்வானது தோள்மேலேறிக்கொண்டு



பலராமன் முதலானாரோடு கூடப் பாணபுரமாகிய சோணித புரத்துக்கு எழுந்தருளும்போதே அப்பட்டணத்தின் சமீபத்திற் காவல்காத்துக் கொண்டிருந்த சிவபெருமான் பிரமதகணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களையெல்லாம் அழித்து, பின்பு சிவபெருமானால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளுமுள்ளதாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுத் தன்னோடு யுத்தஞ்செய்ய, தானும் ஒரு ஜ்வரத்தை உண்டாக்கி, அதன் சக்தியினாலே அதனைத் துரத்திவிட்ட பின்பு சிவபிரானது அநுசரராகையால் பாணஸூரனது கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த அக்நிதேவர் ஐவரும் தன்னோடு எதிர்த்துவர, அவர்களையும் நாசஞ்செய்து, பாணஸூரனோடு போர்செய்யத்தொடங்க, அவனுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவபெருமானும் ஸுப்ரமண்யன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போரிட, கண்ணன் தான் ஜீரும்பணஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துச் சிவனை ஒன்றுஞ்செய்யாமற் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்து போம்படிசெய்து, ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் உங்காரங்களால் ஒறுத்து ஓட்டி பின்னர் அனேகமாயிரஞ் சூரியர்க்குச் சமானமான தனது சக்ராயுதத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்து, அப்பாணனது ஆயிரந்தோள்களையும் தாரைதாரையாய் உதிரமொழுக அறுத்து அவனுயிரையும் சிதைப்பதாக விருக்கையில், பரமசிவன் அருகில் வந்து வணங்கிப் பலவாறு பிரார்த்தித்ததனால் அவ்வாணனை நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருளி, பின்பு அவன் தன்னைத் தொழுது அநிருத்தனுக்கு உஷையைச் சிறப்பாக மணம்புரிவிக்க, அதன்பின் மீண்டு வந்தனன். (67)

### 68. பெளண்ட்ரகவாஸுதேவனைப் பரிசுழித்தது

க்ருஷ்ணாவதார காலத்தில் பெளண்ட்ரகவாஸுதேவன் என்பானொரு அரசன் பிறந்திருந்தான் ; பலமூடர்கள் திரண்டு 'நீ தான் வாஸுதேவன்' என்று அவனைப் புகழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அதனால் அவனும் 'நானே வாஸுதேவன்' என்று மயங்கி மார்பு நெறித்துச் சங்கு சக்கரம் கிரீடம் முதலிய வற்றைச் செய்வித்துத் தானணிந்துகொண்டு, தூதனை யழைத்து "நீ கிருஷ்ணனிடம்போய் என் பெயரைச்சொல்லி

'இன்னான் வாஸுதேவனாயிருக்க, நீ அவனுடைய சங்கு சக்கரங்களைத் தரிக்கக்கூடாது ! இன்று முதல் விட்டுவிட வேண்டியது ; இல்லையாகில் அவனோடு யுத்தஞ்செய்து அவனை வென்ற யாகில் தரிக்கலாம்' என்று சொல்ல வேண்டியது" என்று சொல்லியனுப்ப, அங்ஙனமே அந்தத் தூதன் வந்து கிருஷ்ணனிடம் அச்செய்தியைச் சொல்ல, கண்ணபிரான் சினமுற்றுப் பெரிய திருவடியின் மீதேறிச் சென்று போர்செய்து அப் பெளண்ட்ரகனைத் தனது திருவாழியினால் தலையறுத்துக் கொள்ளுமீத்தனன். ... (68)

### [69. காசீநகரத்தைக் கொளுத்தியது]

பிறகு பெளண்ட்ரகன் இறந்துபோனதை அவனுடைய தோழனாகிய காசி மன்னன் கேள்விப்பட்டு க்ருஷ்ணனையும் மற்றும் யாதவர்களையும் த்வாரகையையும் அழித்திடுவதாகச் சங்கற்பித்து ஒரு பிசாசத்தை ஸ்ருஷ்டித்து ஏவலிட்டான் ; அப் பிசாசம் த்வாரகைக்கு வந்து ஜநங்களைப் பாதிக்கத் தொடங்கிற்று. இச் செய்தியைச் செவியுற்ற கண்ணபிரான் தனது திருவாழியைப் ப்ரயோகிக்க, அந்தச் சக்கரம் அந்தப் பிசாசத்தைத் துரத்திக்கொண்டு காசியளவும் போய் அப்பிசாசத்தையும் அத்துடன் சேர்ந்து வந்த கணங்களையும் அந்தக் காசிப் பட்டணத்தையும் நீருக்கிவிட்டு மூக்ருஷ்ணபகவானருகில் வந்து சேர்ந்தது. ... (69)

### 70. சிசுபாலனைச் சிரமறுத்தது

சிசுபாலன் பிறந்தபொழுது, நான்கு கைகளையும் மூன்று கண்களையு முடையனாயிருந்தான் ; அப்பொழுது அனைவரும் இது என்னவென்று வியக்கும்போது ஆகாயவாணி 'யார் இவனைத் தொடுகையில் இவனது கைகளிரண்டும் மூன்றும் விழியும் மறையுமோ, அவனால் இவனுக்கு மரணம்' என்று கூறிற்று ; அவ்வாறே பலரும் தொடுகையில் மறைபடாத கைகளும் கண்ணும் கண்ணபிரான் தொட்டவளவில் மறைபட்டன ; அதனால் 'இவனைக் கொல்பவன் கண்ணனே' என்றறிந்த இவன்தாய் 'யாது செய்யினும் என் மகனைக் கொல்லலாகாது' என்று கண்ணனை வேண்ட ; அந்த அத்தை



யின் நன்மொழிக்கு ஒரு சார் இணங்கிய கண்ணன் 'இவன் எனக்கு நூறு பிழை செய்யுமளவும் இவன் பிழையைப் பொறுப்பேன்' என்று கூறியருளினன். பின்பு சிசுபாலன், தனக்குக் கண்ணன் சத்துருவென்பதை இளமையிலேயே யறிந்து அதனாலும் பூர்வஜந்ம வாஸனையாலும் வளர்ந்த மிக்க பகைமையைப் பாராட்டி, எப்பொழுதும் அப்பெருமானுடைய திவ்ய குணங்களையும் திவ்ய சேஷ்டி தங்களையும் நிந்திப்பதே தொழிலாக இருந்தான். இவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பதென்று நிச்சயித் திருந்த ருக்மிணியைக் கண்ணன் வலியக் கவர்ந்து மணஞ்செய்து கொண்டது முதல் இவன் கண்ணனிடத்து மிக்க வைரங் கொண்டனன். பின்பு இந்தப் ப்ரஸ்த நகரத்தில் நடந்த ராஜஸூய யாகத்தில் தருமபுத்திரனாற் கண்ணபிரானுக்கு அக்ரபூஜை செய்யப்பட்டதைக் கண்டு அளவிறந்த வசைச் சொற்களைப் பிதற்றி அநுபற்றிக் கண்ணபிரானது சக்ராயுதத்தால் தலை துணிக்கப்பட்டு இறந்து தேஜோமயமான திவ்ய சரீரம் பெற்று எம்பெருமானது திருவடியை அடைந்தனன். ... (70)

#### 71. காண்டவ வனத்தைத் தீழுட்டிவிட்டது

ஒருநாள் அக்நிபகவான் ஒரு அந்தணவேடம் பூண்டு, அர்ஜுனனும் கண்ணபிரானும் கூடியிருக்குமிடத்திலே வந்து சேர, அவ்வந்தணனைக் கிருஷ்ணர்ஜுநர்கள் நன்கு உபசரிக்க, அவன் உணவுவேண்ட, 'வேண்டிய உணவை அளிப்போம்' என்று அவ்விருவரும் உறுதிமொழி கூற, உடனே அவ்வந்தணன் தான் 'இன்னொன்று உண்மை தெரிவித்துக் காண்டவவனத்தைத் தனக்கு இரையாக அளிக்குமாறு வேண்ட அவர்களும் பல கொடிய அசுரர்களும் துஷ்ட மிருகங்களும் நிரம்பியிருக்கு மிந்தக் காடு அழிந்தொழிவது நன்றே' என்று நிச்சயித்து அக்நிபகவானே நோக்கி 'அங்ஙனமே உண்பாயாக' என்று அநுமதி தந்ததின்பேரில் அக்நி அக்காடு முழுவதையும் ஆக்கிரமித்துப் பூர்ண திருப்தியாக உண்டனன். [என்ற கதை மஹாபாரதத்தில் ஆதிபருவத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது] \*மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனான கண்ணபிரான் தனது அன்பான இந்திரன் வருந்தும்படி அவனது காட்டை யழிக்குமாறு அநுமதித்தது அவதார

ப்ரயோஜனம் நிறைவேறுதற்காகவேயாம்; அக்காட்டிலுள்ள அளவற்ற துஷ்ட ஜந்துஸமுஹங்கள் தொலைந்தொழியும் முகத்தால் பூமியின் பாரத்தைக் குறைத்தருளின னென்றுணர்க. இவ்வனத்தின் தன்மையைப்பற்றி வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதத்தில் காண்டவவனதகனச் சருக்கத்தில் "மிடைந்த நால் பாரதத்தில் காண்டவவனதகனச் சருக்கத்தில் "மிடைந்த நால் வகை மகிருகங்களு நெடு வெற்பினங்களுந் துன்றி, அடைந்த நானவரக்கர் பேருரகருக்காலயங்களுமாகிக், குடைந்துசோரி கொள்வாளுகிரரி முதற்கொடு விலங்கினமிக்குக், கடைந்த கூரெயிற்றால் தக்ககனும் வாழ் கானனமது கண்டீர்" என்ற செய்யுள் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ... (71)

#### 72. பாண்டவர்க்குத் தூது சென்றது

பாண்டவர்களையும் கௌரவர்களையும் எவ்வகையினாலும் ஒருங்குவிட்டு வாழ்வித்தற் பொருட்டுக் கண்ணபிரான் துரியோதனனிடம் தூது சென்றது உலகப் பிரசித்தம். (72)

#### 73. துரியோதனன் பொய்யாஸனமிட்டபோது

கண்ணபிரான் விச்வரூபமெடுத்து மல்லரை முடித்தது (பெரியதிருமொழி 9—1—8 பாட்டில் அநுஸந்தித்த கதை)

கண்ணபிரான் பாண்டவர்க்குத் தூதனாய்த் தன்னிடம் வரப்போகிருன்னென்பதை யறிந்த துரியோதனன் எவ்வகையினாலேனும் க்ருஷ்ணனை முடித்துவிடுவதே கருமமென்று துணிந்து ரஹஸ்யமாகத் தனது ஸபாமண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறை யொன்றைத் தோண்டிவித்து அதில் அனேக மல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் உள்ளே யிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறிய வொண்ணாதபடி மூங்கிற் பிளப்புகளால் மேலே முடிபிறர் அறிய வொண்ணாதபடி மூங்கிற் பிளப்புகளால் மேலே முடி அதன்மேற் சிறந்த ரத்நாஸநமொன்றை யமைத்து அவ்வாஸநத்தின்மீது கண்ணபிரானை வீற்றிருக்கச் சொல்ல, கண்ணன் அங்ஙனமே அதன்மேலேறின மாத்திரத்திலே மூங்கிற் பிளப்புக்கள் முறிபட்டு ஆஸனம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லுமளவில் மல்லர்கள் எதிர்த்துவர, பெருமாள் மிகப்பெரிதாக விச்வரூபமெடுத்துப் பல கைகளை யும் கால்களையும் கொண்டு எதிர்த்து அந்த மல்லர்களை மடிவித்தான். ... (73)



## 74. பார்த்தன் தேரில் பாகனாய் நின்றது

கண்ணபிரான், பாண்டவர் துரியோதனாதியர் என்ற இரு வகுப்பினரையும் ஸந்தி செய்விக்கைக்காகத் துரியோதனாதிய ரிடம் தூதாகச் சென்று 'பாண்டவர்களும் நீங்களும் பகைமை கொள்ளவேண்டாம்; ராஜ்யத்தில் இருவகுப்பினர்க்கும் பாக முண்டு; ஆதலால் ஸமபாகமாகப் பிரித்துக்கொண்டு சமாதான மாக அரசாட்சி செய்து வாழங்கள்' என்று பலவாறாக அருளிச் செய்ய, அவர்கள் அந்த நல்லவார்த்தைகட்குச் சிறிதும் உடன் படாமல் 'பராக்ரமமிருந்தால் போர்செய்து ஜயித்துக்கொள் ளட்டும்; இந்தப் பூமி வீரர்க்கே உரியது' என்று மிக்க செருக்குக்கொண்டு சொல்லவே, தான் பாண்டவபகஷபாதியா யிருந்து அவர்கட்கே வெற்றியுண்டாக்கும்பொருட்டுப் பார்த்தன் தேரில் பாகனாய் நின்றனன். ... (74)

## 75. அர்ஜுனனது தேர்க்குதிரைகளின் விடாயை மோழையெழுவித்துத் தீர்த்தது

(பெரியாழ்வார் திருமொழி 4—2—7 பாட்டில் அநுஸந்தித்த கதை)

அர்ஜுனனுடைய தேர்க் குதிரைகள் தண்ணீர்க்கு விடாய்த்து இளைத்தவளவில் அவன்பக்கல் பகஷபாதியான கண்ணபிரான், கடினமான ஸ்தலத்திலும் நீர் நரம்பு அறிய வல்லவனாதலால், அங்கு வாருணஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துக் கீழுள்ள நீரை வெளிக்கிளப்பிக் குதிரைகளை விட்டு நீருட்டிப் புரட்டி யெழுப்பிக்கொண்டு போந்து பூட்டிக் கொண்டுவந்து முன்னே நிறுத்த, இதைக் கண்ட மாற்றரசரெல்லாம் 'அர்ஜுனன் பக்கல் இக்கண்ணனுக்குப் பகஷபாதமிருந்தபடி யென்!, இனி நாம் இவனை வெல்லுகையென்று ஒன்றுண்டோ?' என்று குடல் மறுகினர். ... (75)

## 76. ஆழியால் இரவியை மறைத்தது (ஜயத்ரதனை மடித்தது)

மஹாபாரத யுத்தத்திற் பதின்மூன்றாநாளிலே அர்ஜுன புத்திரனான அபிமன்யுவைத் துரியோதனனது உடன்பிறந்த வன் கணவனான ஸைந்தவன் கொன்றுவிட, அங்ஙனம் தன் மகனைக் கொன்ற அந்த ஜயத்ரதனை மற்றைநாள் ஸூர்யாஸ்தமனத்திற்குள் தான் கொல்லாவிடின் தீக்குதித்து உயிர்

விடுவதாக அர்ஜுனன் சபதஞ்செய்ய, அதனையறிந்த பகைவர் கள் பதினான்காநாட் பகல் முழுவதும் ஜயத்ரதனை வெளிப்படுத்தாமல் ஸேனையின் நடுவே நிலவறையில் மறைத்துவைத் திருக்க அர்ஜுனனது சபதம் பொய்த்துவிடுமே யென்று சிந்தித்த கண்ணபிரான் ஸூர்யனை அஸ்தமிப்பதற்குச் சில நாழிகை முன்னமே தன் சக்ராயுதத்தால் மறைத்துவிட, அப்பொழுது எங்கும் இருள் அடர்ந்ததனால் அர்ஜுனன் அக்திப் பிரவேசஞ் செய்யத் தொடங்க, அதனைக் களிப்போடு காணுதற் குத் துரியோதனாதியருடனே ஜயத்ரதன் வந்து எதிர்நிற்க, அச்சமயத்திற் கண்ணன் திருவாழியை வாங்கிவிடவே, பகலா யிருந்ததனால் உடனே அர்ஜுனன் ஜயத்ரதனைத் தலை துணித்தான். ... (76)

## 77. அபிமன்யுவின் மகனை உயிர்மீட்டருளியது

பண்டு பாரதப்போரில், அர்ஜுனன்மகனான அபிமன்யுவின் மனைவியாகிய உத்தரை என்பவளுடைய கருவை நோக்கி அசுவத்தாமாவினால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அபாண்டவாஸ்திரத்தி னால் அக்கருவிலிருந்த சிசு: [பரிக்கித்] நீருகியொழிய, அச் சிசுவை மீண்டும் உயிர் பெறுத்த வேணுமென்று ஸுபத்திரையி னால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட கண்ணபிரான் தனது செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடியினால் அச்சிசுவை அடிதொடங்கி முடி யீருக ஸ்பர்சித்தருள, உத்தரக்ஷணத்திலேயே அச்சிசு உயிர் பெற்றது. பிறகு ப்ராப்த காலத்தில் ஜனித்தது. ... (77)

## 78. வைதிகன்பிள்ளைகளை மீட்டுக் கொடுத்தது

ஒரு பிராமணனுக்கு முறையே பிறந்த மூன்று பிள்ளைகள்; பிறந்த அப்பொழுதே பெற்றவருமுட்பட முகத்தில் விழிக்கப் பெருதபடி இன்னவிடத்திலே போயிற்றென்று தெரியாமல் காணவொண்ணது போய்விடுகையாலே நான்காம் பிள்ளையை ஸ்திரீ ப்ரஸவிக்கப் போகிறவளவிலே அந்த அந்தணன் கண்ணபிரானிடம் வந்து இந்த 'ஒரு பிள்ளையையாயினும் தேவரீர் பாதுகாத்துத் தந்தருள வேண்டும்' என்று பிரார்த் திக்க, கிருஷ்ணன் 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று அனுமதி செய்தபின்பு, ஒரு யாகத்திலே தீக்ஷிதனாயுள்ள கண்ணபிரான்



எழுந்தருளக் கூடாதென்பதுபற்றி அர்ஜுனன் 'நானேபோய்  
ரக்ஷிக்கிறேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, ப்ராஹ்மணனையும்  
கூட்டிக் கொண்டுபோய், ப்ரஸவிக்கிற க்ருஹத்தைச் சுற்றும்  
காற்றுமுட்படப் பிரவேசிக்க வொண்ணாதபடி சரக்கூடங்கட்டிக்  
காத்துக்கொண்டு நிற்கையில் பிறந்த பிள்ளையும் வழக்கப்படியே  
பிறந்தவளவிற் காணவொண்ணாது போய்விடவே, ப்ராஹ்மணன்  
வந்து அர்ஜுனனை மறித்து 'க்ஷத்ரியாதமா! உன்னாலே  
யன்றோ என் பிள்ளை போம்படியாயிற்று; க்ருஷ்ணன்  
எழுந்தருளிக் காப்பதை நீயன்றோ தடுத்தாய்!' என்று நிந்தித்  
துக் கிருஷ்ணன்பக்கலிலே இழுத்துக் கொண்டுவர, கண்ண  
பிரான் கண்டு புன்சிரிப்புக்கொண்டு 'அவனை விடு; உனக்குப்  
பிள்ளையை நான் கொண்டு வந்து தருகிறேன்' என்றருளிச்  
செய்து, ப்ராஹ்மணனையும் அர்ஜுனனையும் தன்னுடன்  
கொண்டு தேரிலேறி, அர்ஜுனனைத் தேர்செலுத்தச் சொல்லி,  
அத்தேர்க்கும் அவர்கட்கும் திவ்யசக்தியைத் தனது ஸங்கல்பத்  
தால் கற்பித்து, இவ்வண்டத்துக்கு வெளியே நெடுந்தூரமளவுங்  
கொண்டுபோய், அங்கு ஓரிடத்தில் தேருடனே இவர்களை  
நிறுத்தி, தேஜோரூபமான ப்ரமபதத்திலே தன் நிலமாகையாலே  
தானேபோய்ப் புக்கு, அங்கு நாச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்திரியங்  
காட்டுகைக்காகவும் கண்ணபிரானது திவ்ய ஸௌந்தர்யத்தைக்  
கண்டு களிக்கைக்காகவும் அழைப்பித்து வைத்த அந்தப்  
பிள்ளைகள் நால்வரையும் அங்கு நின்றுப் பூர்வருபத்தில்  
ஒன்றுங்குலையாமற் கொண்டுநின்று கொடுத்தருளினன். (78)

79 அர்ஜுனன் கண்ணபிரானது சேவடிமேல் அர்ச்சித்த  
புஷ்பங்களைச் சிவபிரானது முடிமேற் கண்டது

பாரதயுத்தம் நிகழுங்காலத்தில் அர்ஜுனனுக்குப் பாசுபத  
அஸ்திரம் வேண்டியிருந்தது; அது பசுபதியாகிய சிவபெருமா  
னது அஸ்திரமாதலால் அப்பெருமானே ஆராதித்துப்  
பெறவேண்டியதாயிருந்தது, அதற்காக அர்ஜுனன் புறப்படப்  
புகுமளவிலே கண்ணபிரான் தனது முழந்தானைக் காட்டி  
'அர்ஜுன! நீ சிவபிரானுக்குச் செய்ய நினைத்திருக்கும்  
பூசனையை இங்கே செய்வாயாக' என்று நியமிக்க, அர்ஜுனனும்  
அங்ஙனமே செய்திட, அன்றிரவு சிவபெருமான் அந்த

ஆராதனையைத் தனது முடிமேல் தாங்கிக் கொண்டு வந்து  
அர்ஜுனனுக்குக் காட்சிதந்து பாசுபதாஸ்திரத்தை அளித்துச்  
சென்றான். (இதனால் சிவபிரான் எம்பெருமானது அவயவ  
ஏகதேசமென்பது விளங்கிற்கும்.) இக்கதை திருவாய்மொழி  
2—8—6ல் நம்மாழ்வார் அநுஸந்தித்தது.) (79)

80. ரைவதககிரியில் கண்ணபிரானே நாரதமுனிவர் புகழ்ந்தது

துரியோதனாகியருடைய யாகத்தில் வந்த அரசர்களனை  
வரும் ஸ்ரீத்வாரகையின் மஹிமையையும், அங்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்  
எழுந்தருளியிருக்கிற மதிப்பையுமெல்லாம் துரியோதனதிகளின்  
முகமாகக் கேட்டுத் தாங்கள் கண்ணபிரானோடு உறவு பண்ணிக்  
கொள்ள விரும்பி, அத்துரியோதனாதியருடனும் பாண்டவர்  
களுடனும் ஸபரிவாரராய்ப் புறப்பட்டு ரைவதக பர்வதத்திற்குப்  
போந்து, தாங்கள் க்ருஷ்ணஸேவார்த்தமாக வந்திருக்கிறபடி  
யைக் கண்ணபிரானுக்குத் தெரிவிக்க, அதையறிந்த கண்ண  
னும், 'இவர்கள் பரிவாரங்களுடன் திரண்டு வருகைக்குக்  
காரணம் யாதோ' என்று சிந்தித்து ஸ்ரீபலராமனையும் ஸாத்யசி  
யையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸேனைகளுடனும் ஆயுதங்களுட  
னும் அவர்களிருக்குமிடத்திற் கெழுந்தருளி எல்லாரையும்  
குசலங்கேட்டு அவரவர்களுடைய வயஸ்ஸுக்கும் வலிவுக்கும்  
அறிவுக்கும் பெருமைக்கும் தக்கவாறு ஆஸநமிடுவித்துத் தானும்  
தனக்கேற்றதொரு சீரிய சிங்காசனத்தில் எழுந்தருளியிராநிற்கச்  
செய்தே ஸ்ரீநாரதமஹரிஷி வந்து வணங்கி ஸ்ரீக்ருஷ்ண  
பகவானை நோக்கி 'ஸர்வதேவர்களிற் காட்டிலும் நீர் ஆச்சரிய  
கரரும் தநய [தநயன்—க்ருதார்த்தன்.] ருமாகாநின்றீர்; இங்ங  
னிருப்பார் இவ்வுலகில் வேறு யாருமில்லை' என்று விண்ணப்பஞ்  
செய்ய, கண்ணபிரான் அதைக்கேட்டுப் புன்முறுவல்செய்து,  
'முனிவனே! தக்ஷிணைகளோடுகூட நான் ஆச்சரிய  
னாகவும் தன்யனாகவும் சொல்லப்பட்டவன்' என்றருளிச்செய்ய  
அதனைக்கேட்ட முனிவன் மிசவும் மனமகிழ்ந்து 'பிரானே!  
தேவரீர் அருளிச்செய்த வாக்கியத்தினால் அடியேன் மிகவும்  
மகிழ்வுற்றேன்; இனி வந்தவழியே விடைகொள்ளுகிறேன்'  
என்று விண்ணப்பஞ்செய்து போக நினைத்தவளவில், அங்குள்ள  
அரசர்கள் இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கும் நாரதமுனிவற்கும்



நடந்த ஸம்வாதத்தின் உட்பொருளைத் தாங்கள் அறியாமையாலே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருமுகமண்டலத்தை நோக்கி 'நாரதமுனிவன் தேவரைக் குறித்துச் சொன்னவாக்கியமும், அதற்கு உத்தரமாகத் தேவர் அருளிச்செய்த வாக்கியமுமாகிய இந்த மஹாரஹஸ்யம் எங்களுக்கு இன்னதென்று விளங்கவில்லை; இதனை 'விரித்துரைக்கவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க கண்ணபிரானும் அம்முனிவன்றன்னையே கூறுமாறு நியமித்தருள, அம்முனிவன் அவ்வரசர்களை நோக்கி இவ்வண்ணம் கூறத் தொடங்கினான்:—

நான் ஒருகால் கங்கைக்கரையிலே தரிஷ்வண ஸ்நாநாதிகளைப் பண்ணி வர்த்தியா நிற்கச்செய்தே, ஒருநாள் இரவு கழிந்து சூரியனுதித்தவளவில், கூப்பீடு வழியளவு அகலமும் அதில் இரட்டி நீளமுமாய் நீரினுள்ளே நனைந்து உடம்பு முழுதும் பாசி பற்றிக் கண்ணுக்கு இனிதாயிருப்பதொரு ஆமையைக் கண்டு 'இப்படி நீரினுள்ளே ஒன்றையும் சிந்தியாமல் சங்கையற்றுத் திரியாநின்ற நீ அற்புதமான சரீரத்தையுடையனாகா நின்றாய், தன்யனாகா நின்றாய் என்று யான் அறுதியிட்டிருக்கின்றேன்' என்று நான் சொல்ல அதனைக்கேட்ட அந்த ஆமை என்னைப்பார்த்தது, ஒரு மனுஷ்யன் சொல்லுவதுபோல, 'வாரீர் முனிவரே! என்னிடத்தில் ஆச்சரியமேது? நான் எங்ஙனே தன்யனாகாநின்றேன்? என்னைப்போன்ற பதினாயிரம் ஸத்வங்கள் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்ற கங்காநதியன்றோ அங்ஙனாவது' என்று சொல்ல; பிறகு நான் அக்கங்கையைக் குறித்து அங்ஙனே சொல்ல; அதுகேட்ட அக்கங்கையானது ஒரு வடிவு கொண்டு நின்று ஆமையைப் போலவே சொல்லி 'என்னைப் போற் பல்லாயிரம் நதிகள் சென்று சேர்த்தகிடமான கடலன்றோ ஆச்சரியமும் தன்யமுமாவது' என்று சொல்ல; பிறகுநான் அக் கடலை நோக்கி அங்ஙனே சொல்ல; அக்கடல் என்னைப்பார்த்தது, 'நீர் சொன்னவையிரண்டும் எனக்கில்லை; யாதொரு பூமியின் மேல் நான் வாஸம்பண்ணு நிற்கிறேனோ அப்பூமிக்கன்றோ அவையிரண்டு முளது' என்ன, பிறகு நான் பூமியை நோக்கிப் புகழ்ந்துகொண்டு 'ஆச்சரியபூதையாகா நின்றாய், தன்யையாகா நின்றாய்' என்று சொல்ல; அதுகேட்ட பூமி 'யான் அங்ஙனுள்ளவளல்லன், எனக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்ற பர்வதங்க

ளன்றோ அப்படிப்பட்டவை என்ன, பிறகு நான் அப்பர்வதங்களைக் கிட்டி அங்ஙனே சொல்ல; அவை என்னைப் பார்த்து "அப்படிப்பட்டவை நாம் அல்லோம், பிரஜாபதியான பிரம னன்றோ இவை யிரண்டையுமுடையான்' என்ன; பிறகு நான் பிரமனைச்சென்று கிட்டி, அடைவுபட அநுவர்த்தித்துப் புகழ்ந்து கொண்டு 'பிரமதேவனே! ஆச்சரியனாகாநின்றாய், தன்யனாகாநின்றாய், உன்னை யொப்பவர் ஆருமில்லை' என்ன; அதைக் கேட்ட பிரமன் என்னைப்பார்த்து 'இங்ஙனே என்னைப் புகழ்வதென்? ருக், யஜுஸ், ஸாமம் அதர்வணம் என்னும் பெயருடையனவும் தத்துவங்களை உணர்த்துவனவும், உலகங்களையும் என்னையும் தரியாநின்றனவுமான வேதங்களன்றோ அப்படிப்பட்டவை' என்ன; பிறகு நான் வேதங்களைக் கிட்டி 'நீங்கள் ளன்றோ ஆச்சரிய பூதரும் தன்யரும்' என்ன; அந்தவேதங்கள் என்னைப்பார்த்து 'நாங்கள் யஜ்ஞார்த்தமாகப் படைக்கப்பட்டவர்களாதலால், எமக்குப் பராயணங்களான [பராயணம்—சிறந்த கதி.] அந்த யஜ்ஞங்களன்றோ அப்படிப்பட்டவை' என்ன; பின்பு நான் அந்த யஜ்ஞங்களைப் பார்த்துப் புகழ்ந்து 'உலகத்தில் உங்களுநிகாட்டில் ஆச்சரியங்களுமில்லை, தன்யங்களுமில்லை' என்ன அந்த யஜ்ஞங்கள் என்னைப்பார்த்து 'ஆச்சரியசப்தமும், தன்யசப்தமும் எங்கள் பக்கலில் இல்லை; விஷ்ணுவிடத்தில் அவை உள்ளன; அவ்விஷ்ணுவே எங்களுக்குச் சிறந்த கதி; நீயில் ஹேமாம் பண்ணப்பட்டு எம்மால் ஸ்லீகரிக்கப்படும் நெய்யை அவ்விஷ்ணு தானே கொடுக்கிறார்' என்ன; அதனைக் கேட்ட யான் பூமியில் வந்து உங்கள் திரளின் நடுவே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானைக் கண்டு ஸேவித்து 'ஆச்சரியருமாகா நின்றீர், தன்யருமாகா நின்றீர்' என்றுநான் விண்ணப்பஞ்செய்ததற்கு உத்தரமாக 'தக்ஷிணைகளோடே கூட விண்ணப்பஞ்செய்ததற்கு உத்தரமாக 'தக்ஷிணைகளோடே கூட நான் ஆச்சரியனாகவும் தன்யனாகவுஞ் சொல்லப்பட்டவன்' என்று கண்ணபிரானருளிச் செய்த வார்த்தை என்னை மகிழ்வித்தது.

எங்ஙனே யென்னில்:—எல்லா யஜ்ஞங்களுக்கும் தக்ஷிணையோடே கூடியிருந்துள்ள ஸர்வேச்வரன் கதியாகையாலே, 'தக்ஷிணையோடு கூட நான் ஆச்சரியனாகாநின்றேன், தன்யனாகாநின்றேன்' என்று கண்ணபிரான் அருளிச்செய்த இவ்



வாக்கியத்தினால் என்னுடைய ப்ரசநம் நிறைவேறிற்று என்று சொல்லி, முதலில் ஆமையினிடத்துச் சொல்லப்பட்டு, அநந்தரம் பரம்பரையாக இவ்வளவும் வந்த 'ஆச்சரியனாகா நின்றாய், தந்யனாகா நின்றாய்' என்ற வாக்கியம் தக்கிணையோடு கூடின இக்கண்ணபிரானைக் குறித்து என்னால் பிரதிபாதிக்கப்பட்டது ; இந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை உங்கட்கு நான் சொல்லித் தலைக் கட்டினேன். இனி நான் வந்தவழியே போகிறேன் என்று, ஸ்ரீ ஹரிவம்ச விஷ்ணுபர்வத்தில் நூற்றுப்பத்திரோவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட கதை. பெரியாழ்வார் திருமொழி 4—9—5ல் காண்க. ... (80)

### 81. மாலிகள் தலையைச் சக்கரத்தால் லுத்தது

[பெரியாழ்வார் திருமொழி 2—7—8 பாட்டில் அநுஸந்தித்த கதை இது]

மாலிகள் என்பானொருவன் கண்ணபிரானுக்கு உயிர்த் தோழனாய் அப்பிரானிடத்திற் பலவகை ஆயுதங்களையும் பயின்று ஒருவர்க்கும் அஞ்சாமல் அஹங்காரியாய் ஸாதுஜனங்களை ஹம்சித்துக்கொண்டிருக்க, கண்ணபிரான் நண்பனாகிய இவனை நாம் கொல்வது தகாதே! என்ன செய்யலாம்' என்று வியா குலப்பட்டு ஒரு நாள் அவனை நோக்கி, 'நீ இப்படி செய்வது தகாது' என்ன, ஆஸுரப்ரக்ருதியான அந்த மாலிகள் தன் வாயில் வந்தபடி பிதற்றி 'நீ எல்லா ஆயுதங்களையும் எனக்குக் கற்பித்தும் சக்ராயுதப் பயிற்சி மாத்திரம் செய்விக்க வில்லையே, என்று கண்ணன்மேற் குறைகூற 'இதில் பழகுவது உனக்கு முடியாது, எனக்கே அஸாதாரணமானது' என்ன, என்னால் முடியாதது மொன்றுண்டோ? நீ அவச்யம் அதைக் கற்பிக்க வேணும்' என்று அவன் நிர்ப்பந்திக்க, கண்ணன் 'இதுதான் தக்க சமயம்' என்று திருவுள்ளத்திற்கொண்டு சக்ராயுதத்தை யெடுத்துத் தன் ஒற்றை விரலால் சுழற்றி மேலெறிந்து கையி லேறிக், 'இது உனக்கு அரிதே' என்று கண்ணன் சொல்லவும் அதை அவன் கேளாமல் அச்சக்ராயுதத்தை வாங்கிச் சுழற்றி யெறிந்து பிடிப்பதாக நினைத்துத் தன்கைவிரலைக் கழுத்துக்கு அடுத்து வைத்துநிற்க, அச்சக்கரம் சுழன்று வருவதற்கு இடம் போதாமையாலே அதன் வீச்சு இவன் கையிற் பிடிபடாமல் இவன் தலையை அரிந்துவிட்டது. ... (81)

### 82. கற்கியவதாரம்

புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் க்ருஷ்ணவதாரம் செய்தருளி மண்ணின் பாரத்தை நீக்கித் தருமநெறிகளை நிலை நிறுத்தித் தன்னடிச்சோதிக் கெழுந்தருள, உடனே இப்புனியில் கலிபுருஷன் செங்கோல் செலுத்தப் புகுந்து அதர்மம் அவிவே கம் அநாசாரம் முதலியவற்றை மெல்ல ஜனங்களிடத்தில் உண்டுபண்ணிக்கொண்டு வந்து நெடுநாள்வரையில் முற்றி விட்டான். இங்ஙனம் கலி முற்ற முற்ற ஜனங்கள் அல்பாயுஸ் ஸுக்களாவார்கள் ; சரீரத்தில் வளர்த்தியும் வல்வும் குறைந்து விடப்போகிறது ; அழகும் தெளிவும் தேஜஸ்ஸும் அடியோடே அழியப்போகிறது ; அல்பபுத்திகளாகவும் ஆசாரஹீனர்களாகவும் கல்வியற்றவர்களாகவும் ஆகப்போகிறார்கள். பலசொல்லி யென்? எல்லாம் தலைகீழாகப் போகிறது. பாவிகள் எல்லை யில்லாமல் நிறையப்போகிறார்கள். அப்போது நிலமங்கை தாங்க மாட்டாமல் முன்போலவே எம்பெருமானிடம் சென்று முறை யிடவும் அதற்கு அவர் நானே மீண்டும் வந்து அவதரித்துத் துயர்தீர்ப்பேன் என்று அபயமளிக்கவும் நேரப்போகிறது. பிறகு பகவான் வடதிசையின்கணுள்ள சம்பள கிராமத்தில் வாலம் செய்கிற வைதிகோத்தமனை விஷ்ணுயசல் என்பவருடைய மனைவியாகிய ஸுமதியினுடைய கருவிற் புகுந்து பண்ணிரண்டாண்டு உறைந்து வைசாக சுக்லத்வாதசி யினன்று திருவவதரிக்கப்போகிறார். பிறகு வ்யாஸர் முதலிய பெரியோர்கள் சென்று அக்குழந்தைக்கு கல்கியென்று பெயரி டப்போகிறார்கள். பிறகு கல்கிகவான் வேதமோதுகைக்காகப் பரசுராமனை நாடிச் சிறிது நாள் குருகுலவாஸஞ் செய்து வேதங்களையும் அஸ்த்ரஸஸ்த்ரங்களையும் கற்று 'தருமபரிபாலனஞ் செய்வதே குருதக்கிணை' என்று அப்பரசுராமனளிப்பதைக் கொண்டாடி அதிலே கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்து அவதார காரியத்தை முடிக்கக்காக ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு, விச்வஜித் அச்வமேதம் முதலிய யாகங்களைச் செய்யவேண்டு மென்று தந்தையிடம் அதுஜ்ஞபெற்று அதற்காகத் திக்விஜயஞ் செய்யப் புறப்பட்டு, முந்துறமுன்னம் பௌத்தர் களின் ராஜ்யத்தை நோக்கிச்சென்று அவர்கள்மேல் படை



யெடுத்து அங்குள்ளாரை யெல்லாம் தொலைத்திட்டு அங்கு நின்று யவநர்களுடைய ராஜ்யத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள மிலேச்ச சேனைகளையும் அரசர்களையும் தான் குதிரைமேலேறி கத்தியைக் கையில்பிடித்துத் துண்டுதுண்டாக வெட்டியெறிந்து அத்தேச மெங்கும் ரத்தவெள்ளமும் பிணக்காடுமாக ஆக்கி, அத்தேசங்களில் தன்னை அநுவர்த்தித்துவரும் அரசர்களைப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்துத் தரும் மார்க்க பரிபாலனம் செய்விக்கப்போகிறார். பிறகு கலிபுருஷன் மிக்க கோபத்துடனே உருவமெடுத்துக்கொண்டு அதர்மம் அஜ்ஞானம் முதலிய வற்றுக்கு அதிஷ்டாந தெய்வங்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு கோர ரூபியாய்ப் படையெடுத்துவந் தெதிர்ப்பான். பின்பு பகவான் குதிரைமீதேறி அதிவிசித்திரமாக அச்சேனைத்திரளில் ஸஞ்சரித் துத் தான் பிடித்த கத்தியினால் அவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்து அவர்கள் பிரயோகிக்கும் ஆயுதங்களையும் மாயைகளையும் நீருக்கிச் சேனைகளை ஒன்றொழியாமற் கொன்று கலிபுருஷனைப் பலவகைகளிலும் பங்கப்படுத்தி அவனுடைய பராக்கிரமத்தை யெல்லாம் ஓய்வித்துப் பின்பு அவன் குடுமியைப் பிடித்திழுத்து அவனது கழுத்தின்மேற் கத்தியையெறிந்து வெட்டப்படுங் காலத்தில் அக்கலி புருஷன் பகவானைப் பலவகையாக வேண்டிக் கொண்டு பாதங்களிற்பணிந்து தன்னுயிரை மாத்திரம் தப்ப வைத்துக்கொண்டு இவ்வுலகைவிட்டு ஓடிப்போய் ஒளித்துக் கொள்வான். அதன்றியும் அவனுடைய தோழர்களாகிய சோகன் விசோகன் என்ற இரண்டு பேர்கள் கலிபுருஷனோடிப் போனதைக் கேட்டுக் கல்கிபகவான்மீது வெகு கோபங்கொண்டு எதிர்த்துவந்து யுத்தஞ்செய்ய, அவர்களை எத்தனையடி அடித் தாலும் அவர்கள் சாவின்றியே யிருப்பதைக்கண்டு இதற்கென்ன காரணமென்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் பிரமதேவன் வந்து 'ஸ்வாமிந்! இவர்களிருவரையும் ஒருபொழுதே கொல்ல வேணும்; தனித்தனியே இவர்கட்கு மரணமுண்டாகாதபடி நான் வரங்கொடுத்திருக்கிறேன்' என்று சொல்லக்கேட்டுக் கல்கி பகவான் தன்னுடைய வஜ்ராயுதத்தை யெடுத்து ஓங்கி இருவர் தலையிலும் அடிக்க அவர்கள் கீழேவிழுந்து மாண்டு போவார்கள். இப்படி கல்கி பகவான் உலகத்திலுள்ள துஷ்டர்களை யெல்லாம் ஸம்ஹரித்து அதர்மத்தை எங்கும்பரவச் செய்து

கிருதயுகத்தைப் பிரவர்த்திப்பித்துத் தன் தாய் தந்தையர்க்கும் முத்தியளித்து, இங்ஙனம் தன்னுடைய அவதாரப்ரயோஜனம் தலைக்கட்டினவாறே பதரிகாச்ரமத்துக் கெழுந்தருளி மற்றவர் களைப்போல் யோகாப்யாஸஞ் செய்து திருவாழி திருச்சங்கு முதலிய ஸகல லக்ஷணங்களோடுங் கூடிய தனது அப்ராக்ருத திவ்ய ஸ்வரூபத்தை ஆவிஷ்கரித்துப் பின்பு, பரமபதத்திலிருந்து அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதி நித்யஸூரிகள் பூர்ணகும்ப மேந்தி ஸாமகானம் கோஷித்துக்கொண்டுவந்து திருவடிதொழி, சிறப்புடனே தன்னுடைச் சோதிக்கெழுந்தருள் போகிறார் - என்பது கல்கியவதார கதைச்சுருக்கம். ... (82)

## விடுதியான இதிஹாஸங்கள்

(இவையும் திவ்யப் பிரபந்தங்களில் அநுஸந்திக்கப்பட்டவையே)

### 83. மார்க்கண்டேயனுக்கு நீண்டவாழ்ச்சி தந்தது

மருகண்டுவென்னும் முனிவர் பிள்ளையில்லாக் குறையால் பிரமனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தபோது, பிரமன் ப்ரத்யக்ஷமாகி 'முனிவரே! அறிவில்லாமையும் அங்கஹீநத்வமும் பெரும் பிணியும் தீய குணங்களுமுடையனாய் நூறு பிராயம் உயிர்வாழ் பவனான புத்திரனை விரும்புகின்றீரோ? அன்றி கூர்மையான புத்தியும் அழகுபொலிந்த வடிவமும் ஆரோக்யமும் நற்குணமு முடையனாய்ப் பதினாறு பிராயமே வாழ்பவனான குமாரனை விரும்புகின்றீரோ? சொல்லும்' என்ன; முனிவர் ஆயுள் சிறி தேனும், அறிவும் அழகும் குணமும் சிறந்து பிணியிலனாகும் ஸத்புத்திரனையே வேண்டுகின்றேன்' என்று தம் கருத்தைக்கூற, நான்முகக்கடவுள் அவ்வாறே அநுக்ரஹித்தனர். அங்ஙனம் ஊழ்வினையாற் பதினாறு பிராயம் பெற்றுப் பிறந்த புத்திரனான மார்க்கண்டேயன் தனது அல்பாயுஸ்ஸைக்குறித்து வருந்திய தாய் தந்தையரைத் தேற்றித் தான் விதியைக் கடந்து வருவதாகச் சொல்லி, தீர்க்காயுஸ்ஸு பெறுதற்பொருட்டுத் தினந்தோறும் சிவபூஜை செய்துவருகையில், ஒருநாள் யமன் தூதரையனுப்ப, அவர்கள் மார்க்கண்டேயனது தவக்கனலால் அவனை அணுகமாட்டாது அவன் செய்யும் சிவபூஜைச் சிறப்பைக் கண்டஞ்சி வெருண்டோடி யமனிடஞ் செய்திசொல்ல, யமனும்



கோபித்துத் தனது மந்திரியான காலனை ஏவ, அவன் வந்து நயபயங்களாலழைக்கவும் மார்க்கண்டேயன் வரமாட்டேனென்று சொல்லிவிட, பிறகு யமன் மிகக்கொதித்துத் தானே நேரில் வந்து மார்க்கண்டேயனைக் காலபாசத்தாற் கட்டியிழுக்கத் தொடங்குகையில் அம் முனிகுமாரன் சிவலிங்கத்தைத் தழுவிக்கொள்ள, யமன் சிவலிங்கமுட்பட வலித்திழுக்கும்போது சிவபிரான் பூமீமநாராயணனைச் சிந்தைசெய்து அவனது திருவருள்பெற்று அங்கு நின்று வெளிப்பட்டு யமனைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளி முனிமகனுக்கு என்றும் பதினாறு பிராயமாகவே அனேக கல்பகாலமளவும் இனிது வாழும்படி தீர்க்காயுஸ்ஸைக் கொடுத்தனன். .... (83)

#### 84. முதலையைத் துணித்துக் கஜேந்திரனைக் காத்தது

மஹாவிஷ்ணுபக்தனான இந்தரத்யும்நனென்னும் அரசன் வழக்கப்படி ஒருநாள் விஷ்ணுபூஜை செய்துகொண்டிருந்த போது அகஸ்திய மஹாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள அப்பொழுது அவ்வரசன் தன் கருத்து முழுவதையும் திருமலைப் பூஜிப்பதில் செலுத்தியிருந்ததனால் அம்முனிவனது வருகையை அறியாதவனாய் அவருக்கு உபசாரமொன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன் அரசன் நம்மை அலக்ஷியஞ் செய்தானென்று மாருகக் கருதிக்கோபித்து, 'நீயானே போலச் செருக்குற்றிருந்ததனால் யானையாகக்கடவை' என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அவன் காட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும் அவ்யானே முன் செய்த விஷ்ணுபக்தியின் மஹிமையினால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரந் தாமரைமலர்களைக்கொண்டு திருமலை அர்ச்சித்துப்பூஜித்துவருகையில் ஒருநாள் பெரிய தொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறிப்பதற் குப்போய் இறங்கிற்று; முன்பொருகால் தேவலனென்னும் முனிவன் ஒரு நீர்நிலையில் நின்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த போது அவனது கலைப்பற்றி யிழுத்து அதனாற் கோபங் கொண்ட அவனது சாபத்தாற் பெரிய முதலையாய்க்கிடந்த ஹூஹூ வென்னுங் கந்தர்வன் அவ்வானையின் கலைக் கௌவிக்கொள்ள, அதனை விடுவித்துக்கொள்ள முடியாமல் கஜேந்திராழ்வான் 'ஆதிமூலமே!' என்று கூவி யழைக்க,

உடனே திருமால் கருடாருடனாய் அப்பொய்கைக் கரையிலே அரை குலையத் தலைகுலைய விரைந்தெழுந்தருளித் தனது திருவாழியைப் பிரயோகித்து முதலையைத் துணித்து யானையை அதன் வாயினின்று விடுவித்து இறுதியில் அதற்கு முக்தியை அருளினன். ... (84)

#### 85. கோவிந்தஸ்வாமிக்குக் கருத்தறிந்து காரியஞ் செய்தது

(பெரிய திருமொழி 5-8-5ல் மாகமாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சமென்கிற பாட்டில்மட்டும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட கதை இது)

கோவிந்தஸ்வாமி யென்பானொரு பிராமணன் இதிஹாஸ புராணங்களைப் பலகாலங் கேட்டு அதனாலே கண்ணபிரானுடைய பால்ய சேஷிதங்களையும் ராஸக்ரீடை [குரவை கோதல்] முதலிய திருவிளையாடல்களையும் ஸாக்ஷாத் தாகக்கண்டு களிக்கக் கருத்துக்கொண்டவனாய், 'இதை எம்பெருமான் பக்கல் நாம் பிரார்த்தித்தால் அப்பெருமான் அருள் செய்யக் குறையில்லை' என்றெண்ணி 'ஊன்வாடவுண்ணாது உயிர்காவலிட்டு உடலிற் பிரியாப்புலனைந்தும் நொந்து தான்வாடவாடத் தவஞ் செய்கையில், எம்பெருமான் இவனது நினைவின் படியே க்ருஷ்ணவதாரத்தின் க்ருத்யங்களையெல்லாம் அவ்வண்ணமே ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்து 'இன்னமும் உனக்கு வேண்டுவதென்?' என்று கேட்டருளினன்; அதற்கு இவன் 'தேவரோடு கூடவே அத்தாணிச் சேவகனாயிருந்து நித்யாநுபவம் பண்ணிக் களிக்க விரும்பியிருக்கிறேன்' என்றான்; இவன்ருன் வாயாலே இங்ஙனே கூறினனாயினும் 'உள்ளவாருள்ளிற்றெல்லாமுடனிருந்தறியு மெம்பெருமான் அவனுடைய நாபியிலுள்ள உண்மைக் கருத்தை உள்ளபடியே கண்டறிய வல்லவனாதலால் 'இவனுக்கு நம்மோடு நித்யாநுபவம் பண்ணுகைதான் உண்மையான விருப்பமோ?' என்று ஆராய்ந்து பார்த்தான்; பார்த்ததில் 'இவனுக்கு சப்தாதி விஷயபோகங்களில் இன்னமும் நசை விட்டபாடில்ல' என்றறிந்து, 'அந்தனா! நீ இன்னம் சிறிது காலம் இந்நிலத்திலேயேயிருந்து விஷயபோகங்களை ஆசை தீரச் செய்து தலைக்கட்டி, பின்பு நம்மோடே வரக்கடவாய்' என்றருளிச் செய்து அந்தர்த்தான மடைந்தனன். ... (85)



## 86. ஸுமுகனுக்கு அபயமளித்தது

தேவேந்திரனுக்கு நண்பனும் மந்திரியும் ஸாரதியுமான மாதலியானவன் அழகிலும் குணத்திலும் மிகச்சிறந்த தன் புத்திரியான குணகேசியென்னுங் கன்னிகைக்குத் தக்கவரனைத் தேடுவனாய்ப் புறப்பட்டு வழியில் நாரதமுனிவரைச் சந்தித்துத் துணையாகக்கொண்டு பலவுலகங்களிற்சென்று பார்த்து தக்க வரனைக் காணாமல் பாதாளலோகத்தில் வாஸுகியினுள்ளப்படுகின்ற போகவதி யென்னுஞ் சிறந்தநகரத்தை யடைந்து அங்கே யிருக்கின்ற அநேக நாக குமாரர்களைப் பார்க்கின்றபொழுது ஸுமுகனென்னும் நாககுமரனை நோக்கி அவனது ரூபலாவண்யங்களிலீடுபட்டு அவனுக்குத் தன் மகனைக் கொடுக்கக் கருதி அவனது பாட்டனரைக் கண்டு பேச, அவர் மசிழ்ச்சியோடு துயரமுங் கொண்டவராய் 'இவனது தந்தையைக் கருடன் பணித்து இந்த ஸுமுகனையும் ஒரு மாதத்திற்குள் பணிப்பேனென்று சொல்லியிருக்கின்றனதலால் இவனுக்கு மணஞ்செய்தல் ஏற்றதன்று' என்று தெரிவித்தார். அது கேட்ட மாதலி 'என்னால் மருமகனாக வரிக்கப்பட்ட உனது பெளத்திரன் எங்களுடன் வந்து தேவேந்திரனைக் காண்பானாயின் இவனுக்கு ஆயுளைத் தந்து கருடனைத் தடுக்க முயல்வேன்' என்று சொல்லி ஸுமுகனை யழைத்துக்கொண்டு இந்திரனிடஞ் சென்று சேர, அங்கு இந்திரனுடனே உபேந்திர மூர்த்தியான திருமாலும் வீற்றிருக்கையில் நிகழ்ந்த செய்திகளையெல்லாம் நாரதமுனிவர் சொல்லக்கேட்ட திருமால் இந்திரனை நோக்கி இவனுக்கு அமிர்தத்தைக் கொடுக்கலாம்; அதனால் இவர்கள் இஷ்டஸித்தியடைந்தவராவர் என்று சொல்லியருள, இந்திரன் கருடனது பராக்ரமத்தை ஆலோசித்துத் திருமாலை நோக்கி, 'தேவாரே அவனுக்கு அமுதத்தையும் ஆயுளையுந் தந்தருள்க, என்றதற்கு, திருமால் 'ஸகலலோகாதிபதியான நீ கொடுப்பதே போதும்; அதனை மாற்றுவார் யார்?' என்று கூற, பிறகு இந்திரன் ஸுமுகனுக்கு அமுதமுண்பியாமல் நீண்ட ஆயுளை வரமளிக்க, உடனே மாதலி ஸுமுகனுக்குத் தன்மகனை மணம் புரிவித்தான். இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற கருடன் கோபங் கொண்டு இந்திரனோடு மாறுபட்டுத் தனது இரையை அவன்

தடுத்துவிட்டதற்காகப் பலபல நிஷ்டூர வார்த்தைகள் கூறுகையில், ஸுமுகன் தான் நீண்ட ஆயுளை வரம்பெற்றிருந்தாலும் கருடனுடைய கறுவுதலைக் கண்டஞ்சிப்பாம்புவுடிவமாய்த் திருமாலினருகிற்சேர்ந்து அப்பெருமானது கட்டிலின் கால்க் கட்டிக் கொண்டு சரண்புக, பின்பு கருடன் திருமாலை நோக்கி 'ஸகல தேவர்களினுள்ளும் மஹாபலசாலியானவுன்னைச் சிறிதும் கிரமமின்றி இறகு முனையாற் சுமக்கின்ற என்னினும் வலிமையுடையார் யார்? இதனைச் சற்று ஆலோசித்துப் பார்' என்று செருக்கிப்பேச, அக்கடுஞ்சொற்கேட்ட திருமால் கருடனை நோக்கி 'மிகவும் துர்ப்பலனான நீ உன்னைத் தானே மஹாபலசாலியாக எண்ணி எமது முன்னிலையில் தற்புகழ்ச்சி செய்து கொண்டது போதும்; மூவுலகமும் எனது உடம்பை வகிக்க முடியாதே; யானே எனது சக்தியால் என்னை வஹித்துக்கொண்டு உன்னை யும் வஹிக்கின்றேன்; எனது இந்த வலக்கையொன்றை மாத் திரமாவது நீதாங்கவல்லையாயின், உனது செருக்குமொழி பயன்பட்டதாகும்' என்று சொல்லிக் கருடனது தோளில் தனது வலக்கையை வைத்த மாத் திரத்தில் அவன் அதன் அதிபாரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்தி வலிமையொழிந்து மூர்ச்சித்து விழுந்து பின்னர் அரிதில் தெளிந்து திருமாலை வணங்கிப் பலவாறு பணிமொழி கூறி, 'என் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டு' மென்று பிரார்த்திக்க திருமால் திருவுள்ளமிரங்கி அவனுக்கு ஸமாதானங்கூறித் தனது திருவடியின் பெருவிரலால் ஸுமுகனை யெடுத்துக் கருடன் தோளிலிட்டு, 'இவனை நீ உனது அடைக்கலமாகக்கொண்டு பாதுகாக்கக் கடவை' என்று குறிப்பிக்க, அதுமுதல் கருடன் ஸுமுகனோடு நண்புகொண்டு அவனைத் தோளில் தரிக்க, அவனும் அச்சமின்றி 'கருடா! ஸுகமா' என்று கேஷமம் விசாரிப்பவனாயினன். ... (86)

## 87. அரணது சாபத்தை அகற்றினது

ஒருகாலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கிறதென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளி யெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன் கையில் ஒட்டிக் கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என் செய்வது' என்று



கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் ‘இப்பாவந் தொலையப் பிச்சையெடுக்கவேண்டும்’; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ, அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்’ என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சையேற்றுக் கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்ரமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது, அப்பெருமான் ‘அக்ஷயம்’ என்று பிச்சையிட, உடனே அது நிறைந்து கையை விட்டு அகன்றது. ... (87)

88. உரோமசனல் நான்முகனது செருக்கை நீக்கினது  
(பெரிய திருமொழி 3-4-2 பாசுரத்தில் அநுஸந்தித்த கதை இது)

ரோமச்சென்பவர் சரீரமுழுவதும் (கரடிபோல்) அடர்ந்த மயிர்களையுடைய ஒரு மாமுனிவர். இவர் நீண்டகாலம் வாழ்ந்திருந்து எம்பெருமானைச் சிந்தனைசெய்யவேண்டுமென்று குதூஹலமுடையவராய், தீர்க்காயுஸ் பெறுவதற்காக ஒரு புனைய நதிக்கரையிலிருந்து தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் அளவு கடந்த ஆநந்தங்கொண்ட ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவர்முன்னே வந்து 'ஸேவைதந்தருளி 'உம்முடைய விருப்பத்தைக் கூசாதே வேண்டிக்கொள்ளும்' என்று சோதிவாய் திறந்தருளிச்செய்ய, மாமுனிவரும் 'இவ்வுடம்போடே உன்னை வெகுகாலம் வழிபடவேண்டுமென்று பேராசை கொண்டிருக்கிறேன் நான்; அனேகமாயிரம் ப்ரஹ்மாக்களுடைய ஆயுளை என்னொருவனுக்குக் கல்பித்தருளினால் மஹாப்ரஸாதமாகும்' என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ்செய்ய, எம்பெருமான் அப்படியே திருவுள்ளமுடையது " மாமுனிவரே ! ப்ரஹ்மானினுடைய ஆயுளின் அவதி உமக்குத் தெரிந்ததே; ஒரு ப்ரஹ்மா காலஞ்சென்றால் உம்முடைய உடம்பினின்றும் ஒரு ரோமம் இற்றுவிழக்கடவது; இப்படி ஒவ்வொரு ப்ரஹ்மாவின் முடிவிலும் ஒவ்வொரு மயிராக இற்று வந்து 'இனி உம்முடைய உடம்பில் ஒரு ரோமமும் இல்லை' என்று சொல்லத்தக்க நிலைமை நேருமளவும் நீர் ஜீவித்திருக்கக் கடவீர் " என்று வரந்ததந்தருளி மறைந்திட்டனன், [இக்கதையின் விவரணத்தை வேறுவகையாகவும் சிலர் கூறுவர்; வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.] ... (88)

89. தொண்டைமன்னனுக்கு அருள்செய்தது  
(பெரியதிருமொழி 5—8—9 பாட்டில் அநுஸந்தித்த கதை இது)

சோழநாட்டரசனுடைய குமாரனும் தொண்டைநாட்டரசனுமான தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி திருவேங்கட மலையில் எம்பெருமானையடுத்து மிக்கபக்தியுடனே சிந்தித்து வந்தித்து வாழ்த்தி வழிபாடுசெய்ய, திருவுள்ளமுவந்த அத்திருவேங்கட முடையான் மெய்த்தொண்டனான அவ்வரசனை நண்பனாகக் கொண்டு அவன் வரும்பொழுதெல்லாம் தனது அர்ச்சாவதார வரம்பைக்கடந்து அவனுடன் பேசுவானாயினனென்றும், அவ்வரசனுக்கு அஷ்டாക്ഷர மஹாமந்திரத்தையும் அதன் அருமையான பொருள்களையும் மற்றும் பல ஹிதங்களையும் உபதேசித்தருளினதுமன்றி, அவனுக்குப் பகைவெல்லுதற்பொருட்டுத் தனது சங்குசக்கரங்களையும் கொடுத்தருளினனென்றும், அவ்வரசன் அந்தப்பெருமானுக்குக் கோபுரம் மண்டபம் திருமதில் முதலிய பல திருப்பணிகளைச் செய்து மஹாவிபவத்துடன் நித்ய நைமித்திக உத்ஸவங்களை யெல்லாம் நடத்திவைத்ததுமன்றி நாள்தோறும் ஸ்வர்ண மயமான ஆயிரத்தெட்டு தாமரைகளைக் கொண்டு பூநிவாஸனுக்கு ஸஹஸ்ரநாமார்ச்சனை செய்துவந்து இறுதியில் அப்பரமனருளால் பரகதியடைந்தனனென்றும் அறிக.

தன்னென்றும் அறிக.

[தொண்டைமான் என்பது] அக்குலத்து அரசரில் ஒருவனது பெயராயிருந்து பிறகு அந்நாட்டரசர்க்கெல்லாம் வழங்குகின்றதென்றும் தொண்டைமானது நாடு தொண்டை நாடென வழங்கலாயிற்றென்றுங் கூறுவர். தொண்டைமானென்ற பெயரின் காரணம் :— தொண்டைநாட்டின் ராஜதானியான காஞ்சீபுரத்திலிருந்து தொண்டைமானிளந்திரையனைக் குறித்துப் பாடப்பட்ட பெரும்பாணாற்றுப்படையில், “ அந்நீர்த் திரைத் தருமரின் .....பல்வேல் திரையன் ” என்றவிடத்து நச்சினர்க்கினியருரையில்— “ நாகப்பட்டினத்துச் சோழன் பிலத்துவாரத்தில் நாகலோகத்தே சென்று நாககன்னியைப் புணர்ந்தகாலத்து அவன் ‘ நான் பெற்ற புதல்வனை என்செய்வேன் ? ’ என்ற பொழுது, தொண்டையை [தொண்டை-ஓர்கொடி] அடையாளமாகக் கட்டிக் கடலிலேவிட, அவன்வந்து கரையேறின் அவற்கு



யான் அரசுவிமையை எய்துவித்து நாட்டரசு கொடுப்பேன், என்று அவன் கூற, அவளும் புதல்வனை அங்ஙனம் வரவிட, திரை தருதலின் திரையனென்று பெயர்பெற்ற கதைகூறினான்” என்றும், தொண்டையோர் மருக “ என்றவிடத்து உரையில் “ தொண்டையைச் சூடினோருடைய குடியிலுள்ளவனே !” என்றும் உரைத்தவாற்றால் விளங்கும். இனி, பூமியாகியபெண்ணுக்குத் தொண்டை (கழுத்து) ஸ்தானமாயிருப்பதால் தொண்டைநாடென்றும், “ தொண்டைநன்னாடு சான்றோருடைத்து” என்றபடி எம்பெருமானது தொண்டர்கள் பலர் வணிகின்ற நாடு தொண்டை நாடு என்று காரணங்கூறுதலுமுண்டு. “மேற்குப் பவளமலை வேங்கடம் நேர்வடக்காம், ஆர்க்கு முவரியணிகிழக்குப் - பார்க்குளையர் தெற்குப் பினகி திகழிருபதின் காதம் நற்றொண்டை நாடெனவே நாட்டு” என்றதனால் தொண்டை நாட்டின் எல்லையை உணர்க:]

... (89)

#### 90. நரநாராயணனாய் அறநூல் விரித்தது

ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தில் ஸர்வேச்வரன் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருவஷ்டாக்கர மஹாமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினது பிரஸித்தம். ... (90)

#### 91. மதிகோள் விடுத்தது

சந்திரன் தஷமுனிவனது புத்திரிகளாகிய அசுவினி முதலிய இருபத்தேழு நக்சத்ரங்களையும் மணஞ்செய்துகொண்டு அவாகளுள் ரோஹிணி யென்பவளிடத்து மிகவுங் காதல் கூர்ந்து அவளுடனே எப்பொழுதுங்கூடி வாழ்ந்திருக்க, மற்றை மகளிரின் வருத்தத்தை நோக்கிச் சினங்கொண்ட அம்முனிவன் அவனை ‘ஷயமடைவாயாக’ என்று சபிக்க, அச்சாபத்தால் சந்திரன் பதினாறு கலைவடிவாகவுள்ள தனது உடல் நாளடைவிற்குறைபவனாகி அங்ஙனம் தனக்கு விரைவில் நேரக்கடவதான அழிவைப் போக்கிக்கொள்ளுதற்கு வேறு புகலிடமொன்றுங் காணாமல் சிந்தித்து ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரத்தை யடைந்து அங்குள்ள நவதீர்த்தங்களிலொன்றும் கோயிலின் வடபுறத்தே யுள்ளது மான புண்யதீர்த்தத்தில் நீராடி அதன் கரையில் ஒரு புன்னை மரத்தின் நிழலில் இருந்து ஸ்ரீரங்கநாதனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்ய, அந்நம்பெருமாள் அவனுக்குப் பிரத்யக்ஷமாகி, மீண்டும்

கலைகள் நாள்தோறும் வளர்ந்துவரும்படி அநுக்ரஹித்தனென்பதாம். அத்திவ்ய தீர்த்தம் இதனால் சந்தர்ப்புஷ்கரிணியென்று பெயர் பெற்றது. ஸ்ரீபட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்தில் இப்புஷ்கரிணியைப் பற்றின ச்லோகத்தில் “யஸ்யா: அப்யாஸதோபாமகமர்ஷணீநாம் சந்த்ரஸ்ஸுதாதீதி திதா மவாப.” என்றது காண்க. ‘கோள்வாய்மதியம் நெடியான் விடுத்தாங்கு’ (சீவகசிந்தாமணி) எனப் பிறவிடத்துத் திருமால் சந்திரனுக்கு உதவியதாகக் கூறுதல் காண்க. சந்திரன் தர்ம கசிபருடைய சாபத்தினால் தனதுகலைகள் குறையப்பெற்று வந்து தவஞ்செய்து ஸ்ரீரங்கநாதனின் கிருபையினால் பழையபடி கலை நிரம்பப்பெற்றனென்ற வரலாறு வழங்குதலுமுண்டு. ... (91)

#### 92. மதுகைபடபர்களை மாய்த்தது

பிரமதேவனது திற்ப்ரளயத்தில் இவ்வுலகமெல்லாம் பெருங்கடலினால் சூழப்பட்டு எங்கும் நீர்மயமாயிருந்தபொழுது திருமால் அரவணையில் அயர்ந்திருக்கையில், அத்திருமாலினிடத்திலிருந்து ரஜஸ்தமோ குணங்களின் வடிவமாகத் தோன்றி “எம்மை நீ கொலைபுரிக என்று தம்வாயாற் சொல்லிய பின்னரே தம்மைப் பிறர் கொல்லலாகும்” என்று வரம் பெற்ற மதுகைபடபிருவரும் அப்பிரளயநீரைக் குழப்பிக்கொண்டு பேராரவாரத்துடன் சென்று பிரமதேவனைக் கண்டு அவனிடத்தினின்று வேதங்களை யெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு அப்பிரளய வெள்ளத்தில் மறைந்தனராக, அப்போதுதான் செய்யவேண்டு வது இன்னதெனத் தேருது திகைப்புக்கொண்ட அப்பிரளய பின்னாச் சிறிது தெளிந்து திருமலைத் துதித்துத் தனக்கு நேர்ந்த ஆபத்தை முறையிட அக்கடவுள் ஹயக்ரீவாவதாரஞ் செய்து அக்கடலிற்புக்கு இனியதோரிசையைப் பாட, அவ்வினிய கீதத்தைக்கேட்ட அவ்வசுரர்கள் அவ்வேதங்களை ஓரிடத்து வைத்திட்டு அவ்வொலி வந்தவழியைப் பிடித்துச் செல்லுமளவில் திருமால் அவ்வேதங்களுள்ளவிடத்திற் சென்று அவற்றைக் கொணர்ந்து பிரமனுக்குத் தந்தருள, அப்போது ஒருவரையுங் காணாதவராய் வேதங்களும் எடுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டதை யுணர்ந்த அவ்வசுரர்கள் மிகச்சினந்து அரவணையில் அறிதுயிலமரும் பரம்பொருளைக்கிட்பிப் போர்செய்யத் தொடங்கவே திருமாலுக்கும் அவ்வசுரர்க்கும் வெற்றிதோல்விகளின்றி நெடுங்காலம் பெரும்போர் நிகழ்ந்ததாக, முடிவில் திருமலை நோக்கி அவர்கள் ‘உனது ஆற்றலுக்கு உவந்தோம்; வேண்டும் வரம் பெற்றுக்கொள்’ என்ன; அக்கடவுள் ‘யான் உங்களைக் கொல்ல



வேண்டும்' என்று வரம்வேண்ட, அவர்களும் அதற்கு இணங்கு கையில் திருமாலும் 'உங்கட்கு வேண்டும் வரம் கொண்மின்' என்ன; 'ஒருவரும் இறவாது' இடத்தில் நாங்கள் இறக்க வேண்டும்' என்று அவர்கள் வேண்ட திருமாலும் அங்ஙனமே வரமளித்துத் தனது துடையைக்கொண்டு அவர்களை இறுக்கிக் கொன்றிட்டனன். (இவ்வரலாறு சிறிது வேறுபடக் கூறப்படு தலுமுண்டு.) (92)

### 93. உலகமுண்டதும் ஆலிலைத் துயின்றதும்

முடிவில் மஹாப்ரளயப் பெருங்கடல் வெள்ளத்தில் உலகங் களெல்லாம் அழியப்புக, திருமால் அவற்றை யெல்லாம் தனது விசித்ர சக்திவிசேஷத்தாலே சிறிய திருவயிற்றிலே விசாலமாக இருத்தி, ஆதிசேஷாம்சமான சிறியதோர் ஆலந்தளிரிலே யோகநித்திரை புரிவதாக நூற்கொள்கை. — (93)

### 94. "ஈசனைவென்ற சிலைகொண்ட" என்றவிடத்தடங்கிய வரலாறு

[திருமழிசைப்பிரானருளிய நான்முகன் திருவந்தாதியில்]

ஒரு சமயத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ருத்ரனை ஒரு சிலையால் வென்றார்; அந்த வில் பரசுராமனிடத்தில் வந்து சேர்ந்திருந் தது; அதனை ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் மிதிலையில் நின்று மீண் டெழுந்தருளும்போது அப்பரசுராமனிடத்திற் கொண்டார்; (இவ்வரலாற்றை விரித்துரைப்போம்.) முன்னொருகாலத்தில் தேவசில்பியான விச்வகர்மாவினால் நிரூமிக்கப்பட்ட சிறந்த இரண்டு விற்களுள் ஒன்றைச் சிவபிரானும் மற்றொன்றைத் திருமாலும் எடுத்துக் கொண்டார்கள். பின்பு ஒரு காலத்தில் அவ்விற்களுள் சிறந்தது இன்னதென்பதை அறிய விரும்பிய தேவர்களின் வேண்டுகோளால் பிரமன் அரனுக்கும் அரிக்கும் போரை முட்டிவிட அங்ஙனமே அவர்கள் அவ்விற்களைக் கொண்டு போர்புரிகையிற் சிவபிரானது வில் சிறிது முறிபட் டது; அவ்வாறு இற்றவில்லைச் சிவபிரான் ஜநககுலத்துத் தேவராதனென்னும் அரசனிடம் கொடுத்திட, அது வம்ச பரம் பரையாய் ஜநகமஹாராஜனளவும் வந்தது; இது நிற்க; இருத வலிய வில்லை விஷ்ணு ரிசீக முனிவனிடம் கொடுத்துச் செல்ல, அது அவன் குமாரனான ஜமதக்நியினிடத்தும் அவன் குமார னான பரசுராமனிடத்தும் பரம்பரையாய் வந்தது. முற்கூறிய சிவதநுஸ்ஸை ஸீதைக்குக் கந்யா சுலகமாக ஜநகன் வைத்

திருந்தான்: இராமபிரான் அந்த வில்லை முறித்துத் தன் பேராற்றலை விளங்கச்செய்து பிராட்டியை மணந்துகொண்டு மிதிலாபுரியினின்றும் புறப்பட்டு அயோத்திக்கு வரும்போது வழியிடையே செருக்குற்றுவந்த பரசுராமனது கையிலிருந்த விஷ்ணுதநுஸ்ஸை வாங்கி எளிதில் வளைத்து நானேற்றிக் கணைதொடுத்து இவ்வம்புக்கு இலக்கு என்? என்று வினாவ, பரசுராமன் அதற்கு இலக்காகத் தனது தபோபலம் முழுவதை யுங் கொடுக்க அவன் ஸுத்திரிய வம்சத்தைக் கருவறுத்தவனா யிருந்தாலும் வேதவித்தும் தவவிரதம் பூண்டவனுமா யிருத்தல் பற்றி அவனைக்கொல்லாமல் அவனது தவத்தைக் கவர்ந்த மாத் திரத்தோடு ஸ்ரீராமன் விட்டருளினன் என்ற வரலாறுகள் இதிஹாஸ ப்ரஸித்தம். ... (94)

### 95. பிரமனிடம் மறைந்துவந்த இராவணனைக் காட்டிக் கொடுத்தது

(முதல் திருவந்தாதியிலும் மூன்றாம் திருவந்தாதியிலும், நான்முகன் திருவந்தாதியிலும்)

முன்பு இராவணன் பத்துத் தலைகளை மறைத்துக்கொண்டு நான்முகனிடஞ் சென்று வரம் வேண்டிக்கொள்ளுமளவில் எம் பெருமான் ஒரு சிறு குழந்தை வடிவாய் அப்பிரமனுடைய மடி யிலே உறங்குவான்போலே கிடந்து, 'இவன் பத்துத்தலைகளை யுடைய இராவணன்! ஸ்வஸ்வருபத்தை மறைத்துக்கொண்டு உன்னை வஞ்சித்து வரம் வேண்டிக்கொள்ள வந்திருக்கிறான்; இவனுக்கு நீ வரமளித்தால் பெருந்தீங்காக முடியும்' என்று தெரிவிப்பவன் போன்று தன் திருவடியால் அவ்விராவண னுடைய பத்துத்தலைகளையும் எண்ணிக் காட்டினன். ... (95)

### 96. சிவபிரானுக்குத் திருமேனியில் கூறு கொடுத்தது

தாமஸதெய்வமான ருத்ரனுக்கும் தனது திருமேனியின் வலப்பக்கத்தில் இடங்கொடுத்து ஆதரிக்குமவனும் எம்பெரு மான். திருவாய்மொழியில் "வலத்தனை திரிபுரமெரித்தவன்" "1—3—9" என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் பச்சையகாதச மே ருத்ராந் தக்ஷிணம் பார்க்வமாச்சரிதாந்" என்ற மோக்ஷ தர்ம வசநத்தை எடுத்துக் காட்டியிருப்பது காணத்தக்கது. "தபஸா தோஷிதஸ் தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா—ஸ்வ பார்க்வே தக்ஷிணே சம்போர் நிவாஸ; பரிகல்பித:" என்றொரு வசநமும் இருபத்துநாலாயிரப்படியிற் காண்பதுண்டு. [சிவன் பண்ணின



தவத்தினால் திருவுள்ளமுவந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ்தானம் அமைத்துக் கொடுத்தருளினன்— என்பது இதன் பொருள்.]

“எருளுமிறையோனும் திசைமுகனுந் திருமகளும் கூருளுந் தனியுடம்பன்” என்றும், “அக்கும்புலியினதரு முடையாரவ ரொருவர், பக்கம் நிற்க நின்ற பண்பர்” என்றும் ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்கிறார்களே; சிவன் முதலானோர் எப் போதும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப் பற்றியிருக்கிறார்களோ? என்றொரு சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இந்த சங்கையும் இதற்குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களுரைத்த வியாக்கியானங்களிலேயே உள்ளன. கீழ் உதாஹரித்த திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானங்களிலேயே—“ஸர்வகாலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே யிருப்பார்களோ வென்னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியில் இடங்கொடுத்தருளும்; அது மஹாகுணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போது மொக்க அருளிச்செய்துகொண்டு போருவர்கள். ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கணக்கவுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியிரியையத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பார்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஒரோ கலஹங்களிலே அடையவனைந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து கலஹந் தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும் ‘இவ்விடம் இன்னார் பற்று’ என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்குமா போலே” என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் அறிக. ... (96)

### 97. முதலாழ்வார்கட்குத் திருக்கோவலிடைகழியில் காட்சி தந்தது

[முதல் திருவந்தாதியில் “நீயுந்திருமகளும் நின்றாயால்” என்ற பாசுரத்தில் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது.]

ஸ்ரீராமபரத லக்ஷ்மணர்போல அடுத்தடுத்த நாள்களில் அவதரித்தவர்களும் அயோநிஜர்களுமாகிய முதலாழ்வார்களென்று ப்ரஸித்தர்களான பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் என்கிற மூவர்க்கும், ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனுடைய திருவாணையினால் ஸேனை முதலியார் இந்திலத்திற் கெழுந்தருளிப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து திருமந்திரப் பொருள்களையும் உப தேசித்தருளினர். அதனால் இவர்கள் “முக்குணத் திரண்டவை

யகற்றி, ஒன்றினிலொன்றி நின்று” என்றப்போல ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் சிறிதுமற்று சுத்த ஸாத்விகர்களாய் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதையே பெரும் பேருக்க கொண்டு ஞான பக்திவிரக்திகளுக்குப் பிறப்பிடமென்னலாம்படி விளங்கி “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த்தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன்” என்றப்போல பகவத் குணநுபவத்தையே தாரகமும் போஷகமும் போக்யமுமாகக்கொண்டு அந்ந பாநாதிகளை யொழித்து, உண்டியே உடையே உகந்தோடு கின்ற இம்மண்டலத்தாரோடு கூடகில்லாமல் ஒருநாளிருந்த விடத்தில் மற்றொருநாளிராதபடி ஓடித்திரியும் யோகிகளாய், தம்மில் ஒருவரையொருவர் அறியாமல் தனித்தனியே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இப்படி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த இம்மூவரையும் ஓரிடத்திலே சேர்த்து ஆட்கொண்டு இவர்கள் மூலமாக உலகத்தை வாழ்விக்க வேனுமென்கிற குதூஹலம் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலுண்டாயிற்று.

ஸத்யகாமனாய் ஸத்யஸங்கல்பனான எம்பெருமானுடைய மனோரதம் பழுதுபடுமோ? அவனுடைய திருவுள்ளம் நிறைவேறுவதற்கு வழியுண்டாயிற்று. அதாவது—ஒருநாள் ஸூர்யன் வேறுவதற்கு வழியுண்டாயிற்று. அதாவது—ஒருநாள் ஸூர்யன் அஸ்தமித்த பின்பு பொய்கையாழ்வார் திருக்கோவலுரை யடைந்து அங்கு மருகண்டு மஹர்ஷியின் திருமாளிகையிற் சென்று அதன் இடைகழியிற் பள்ளிகொண்டிருந்தார். பிறகு பூதத்தாழ்வாரும் அவ்கே வந்துசேர, “வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வா தண்டவத் ப்ரணமேத் புவி” என்ற சாஸ்திர முறைப்படி ஒருவரையொருவர் வந்தனை வழிபாடுகள் செய்த வுடன், “இவ்விடம் ஒருவர் படுக்கலாம், இருவர் உட்கார்ந்திருக்கலாம்” என்று பொய்கையார் விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவ்விதமே இருவரும் அங்கு உட்கார்ந்திருந்தனர். அதன்பிறகு பேயாழ் வாரும் அவ்விடத்திற்கே வந்துசேர, ஒருவரையொருவர் தண்டன் ஸமர்ப்பித்து உபசரித்துக்கொண்டபின் “இவ்விடம் ஒருவர் படுக்கலாம், இருவர் இருக்கலாம், மூவர் நிற்கலாம்” என்று பொய்கை பூதத்தாரிருவரும் சொல்ல, அவ்விதமே மூவரும் அவ்விடத்திலே நின்றுகொண்டு பரஸ்பரம் பகவத்குணங்களைச் சொல்லுதலும் கேட்டலுஞ்செய்து களித்திருந்தனர்.

அப்பொழுது உலகளந்த மூர்த்தி அவர்கள் திறத்திலே திருவருள் செய்யும்பொருட்டுப் பெருத்த இருளையும் கனத்த மழையையுமுண்டாக்கி, பெரிய வடிவத்தோடு அவர்களிடையே



சென்று நின்று பொறுக்க முடியாத மிக்க நெருக்கத்தைச் செய்தருளினான். அதன்மேல் இவர்கள் 'இதுவரையிலும் இல்லாத நெருக்கம் இப்போது உண்டானதற்குக் காரணமென்கொல்?' பிறரெவரேனும் இங்கு வந்து புகுந்தவருண்டோ?' என்று சங்கிக்கையில், பொய்கையாழ்வார் பூமியாகிய தகழியில் கடல் நீரையே நெய்யாகக்கொண்டு ஸூரியனை விளக்காக ஏற்ற, பூதத்தாழ்வார் அன்பாகிய தகழியில் ஆர்வத்தை நெய்யாகவும் சிந்தையைத் திரியாகவுங்கொண்டு ஞானதீபத்தை ஏற்ற, இவ் விரண்டினொளியாலும் இருளற்றதனால், பேயாழ்வார் எம்பெருமானைத் தாம் ஸேவித்தமை கூறியவளவில் மூவரும் பகவத் ஸ்வரூபத்தை நன்கறிந்து அநுபவித்து ஆநந்தப் பெருவெள்ளமெய்தி அதனுக்குப் போக்கு வீடாகப் பிரபந்தங்களருளிச்செய்து உலகத்தாரை உய்விக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினார். ... (97)

### 98. சிவபிரான் திரிபுரமெரித்ததும் அப்போது திருமால் நிர்வாஹகராய் அமைந்ததும்

முற்காலத்தில் தாரகாஸுரனுடைய புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி, தாரகாஷன், கமலாஷன் என்னும் மூவரும் மிக்க தவஞ்செய்து பிரமனிடம் பெரு வரம் பெற்று வானத்துப் பறந்து செல்லுந் தன்மைவாய்ந்த மூன்று பட்டணங்களை யடைந்து மற்றும் பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்த விடங்களிற் பறந்துசென்று பலவிடங்களின் மேலும் இருந்து அவ்விடங்களைப் பாழாக்கி வருகையில் அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டு கோளினால் சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும் சந்திர ஸூர்யர்களைத் தேர்ச் சக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதியாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை வில்நாணியாகவுங் கொள்ள, வாயு வாகிய சிறகமைந்த அக்நியை முனையாகவுடைய அம்பின் ஸ்தானத்திலே விஷ்ணு நிற்க, இவ்வளவு அமைப்புடனே யுத்த ஸந்தத்தையுச் சென்று போர் தொடங்கும்போது சிரித்து அச்சிரிப்பில் நின்று உண்டான நெருப்பினால் அவ்வசுரர்களை அந்நகரங்களுடனே எரித்திட்டனன்—என்பது சிவபிரான் திரிபுரமெரித்த வரலாறு. இங்ஙன் திரிபுரஸம்ஹாரம் செய்தது சிவனே யாகிலும் இது நிறைவேறியதற்கு முக்கிய காரணம் திருமாலே யென்க. மஹாபாரதத்தில் கர்ண பருவத்தில் இருபத்துநான்கா மத்தியாயம் முதலாக நான்கு அத்யாயங்களில் இவ்வரலாறு விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. எம்பெருமான் சிவனுக்கு

அந்தராத்மாவாக இருந்ததனாலும் அப்பாக அமைந்ததனாலும் இக்காரியம் எளிதாகக் கைகூடிற்றென்றது. திருவாய்மொழியில் "புரமொரு மூன்றெரித்து" (1-1-8) என்று த்ரிபுரதனையில் நத்தை எம்பெருமானுடைய காரியமாகவே சொல்லிற்றும் இது பற்றியே. ... (98)

### 99. சிவபிரான் தக்கன் வேள்வி தகர்த்தது

[பெரிய திருமொழி 5-2-6 பாட்டில் காணும் கதை]

முன்பொருகால் தஷபரஜாபதி யென்பவர் ஒரு யஜ்ஞ ஸதஸ்ஸிலே செல்ல, அப்போது அங்கிருந்த தேவர்களும் மஹர்ஷிகளு மெல்லாரும் சடக்கென எழுந்து கௌரவிக்க, பிரமனும் சிவனும் எழுந்திராமல் இருந்தபடியே யிருக்க, தஷன் பிரமனை 'லோககுரு' என்னும் பிரதிபத்தியாலே நமஸ்கரித்து விட்டு, தன்னுடைய பெருமை விளங்குமாறு சிவன் தன்னை வணங்கி வழிபாடுகளொன்றுஞ் செய்தலெனென்று சீற்றங் கொண்டவனாய் இந்த 'ருத்ரன்' எனக்கு மாப்பிள்ளையானபோதே எனக்கு சிஷ்யனாய்வைத்து இங்ஙனே ஸ்தப்தனயுக் கிடக்கி ருனே, இவனில்மிக்க பாபி உலகிலுண்டோ? க்ருத்யாக்ருத்ய விவேக சூந்யனான இந்த மூர்க்கனுக்கு அநியாயமாய் அருமருந் தன்ன பெண்ணைக் கொடுத்துக் கெட்டேன்; என்று பலவாருக நிந்தித்து, "இந்த ருத்ரன் யாகங்களில் தேவதைகளோடுகூட ஹவிர்ப்பாகம் அடையக்கடவனல்லன்" என்று சபித்துவிட்டு மஹா கோபத்துடனே எழுந்து தன்னிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந் தான். பிறகு நெடுநாளைக்கப்பால் அந்த தஷன் ப்ருஹஸ்பதி ஸ்வ மென்றொரு யஜ்ஞம் பண்ணத் தொடங்கின செய்தியைப் பார்வதி கேள்விப்பட்டு 'தந்தை நிகழ்த்தும் வேள்வியின் விபவங்களை நாமும் கண்டுவருவோம்' என விரும்பிப் புறப்பட, ருத்ரன் பழைய வைரத்தை நினைத்து 'அங்கே நீ போகலாகாது' என்று தடுத்தவளவிலும் அவள் கோளாதே குதூஹலாதிசயத்தினால் விரைந்து புறப்பட்டுத் தந்தையின் மாளிகையில் வந்து சேர அங்கே இவளைக்கண்டு தந்தை நல்வரவு கூறுதல், யோக கேடமம் வினவுதல் ஒன்றுஞ்செய்யாது விமுகனயிருக்கு மிருப் பையும் ருத்ர பாகமில்லாமல் யாகம் நடைபெறுவதையுங் கண்டு அளவுகடந்த கோபமடைந்தவளாய் 'இந்த மஹாபாபியான தஷனிடத்தில் நின்றுமுண்டான இந்த சரீரம் இனி முடிந்து போவதே நன்று' என்று அறுதியிட்டு யோகபலத்தினால் ஒரு அக்நியையுண்டாக்கி அதுதன்னிலே சரீரத்யாகம் பண்ணிவிட,



இங்ஙனே பார்வதி அவமானம் பொறுக்கவில்லாமல் இறந்தொழிந்தாளென்றுணர்ந்த சடையான் மிகக்கினைந்து தக்கன் வேள்வியைப் பலபடிகளாலும் தகர்த்துவிடக் கடவோமென்று நிச்சயித்துத் தனது சடையில் நின்றும் ஒரு மயிரையெடுத்துக் கீழே எறிய, அதில் நின்றும் கோரூபியான வீரபத்ரன் கிளம்பி, ருத்ரனுடைய ஆஜ்ஞையைப்பெற்று தஷயாக பூமியிலே சென்று வாசாமகோசரமான கோபாங்களை யுண்டுபண்ண, ருத்ரனும் கூடச்சென்று தஷனைத் தலையறுத்து ஸ்வாஹாகாரங்களை யெல்லாம் ஹாஹாகாரமாக்கி, 'தஷாத்த்வரத்வம்ஸீ' என்றும் 'தக்கன் வேள்வி தகர்த்த தலைவன்' என்றும் பெயர் பெற்றருளென்கிற வரலாறு ஸ்ரீபாகவதத்தில் நான்காம் ஸ்கந்தத்தின் ஆதியில் விவரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. ... (99)

#### 100. சிவபிரான் நால்வர்க்கு உபதேசித்தது

[பொய்கையாழ்வாரும் திருமழிசையாழ்வாரும் தமது  
'திருவந்தாதிகளில் அநுஸந்தித்த கதை இது]

சிவன் ஒரு காலத்தில் அகஸ்தியர் புலஸ்தியர் தஷர் மார்க்கண்டேயர் என்கிற நான்கு முனிவர்களைச் சிஷ்யர்களாக அமைத்துக்கொண்டு ஆலமரத்தடியிலே ஸ்ரீமந்நாராயண தத்வோபதேசம் செய்தருளினன். ... (100)

#### 101. மந்தேஹரென்னும் அசுரர் மாய்வது

[திருவிருத்தத்தில் 'ஏரிகொள் செந்நாயிறு' என்னும்  
பாசுரத்தில் அநுஸந்தித்தது]

மந்தேஹாருண மென்னும் தவீபத்தில் வாழும் மந்தேஹரென்னும் அசுரர்கள் உக்ரமான தவத்தைச்செய்து பிரம னிடத்து வரம்பெற்று அதனாற் செருக்கடைந்து எப்பொழுதும் ஸூரியனை வளைந்து ஏதிர்த்துத் தடுத்துப் போர் செய்கின்றனர். அந்தணர் முதலியோர் செலுத்தும் அர்க்கியத்தின் ஆற்றலால் ஸூரிய மண்டலத்தினிடையே ஒரு செந்தீ எழுந்து ஜ்வலிக்க, (விளக்கில் விட்டில்போல்) அத்தீயில் அவ்வசுரர்கள் விழுந்து மாள்வர். (இது வேதத்தில் ஓதின கதை) ... (101)

#### 102. வாஸவதத்தை துணைக்காலன் பின்சென்றது

[சிறிய திருமடலில் காணும் கதை]

ஸுபந்து என்னுமொரு மஹாகவியால் இயற்றப்பட்ட வாஸவதத்தா என்று ப்ரஸித்தமான ஸம்ஸ்கிருத—ஆக்க்யாயி

காப்ரபந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட வாஸவதத்தை யென்ற கதாநாயகிதான் சிறிய திருமடலில் உதாஹரிக்கப்பட்டவ ளென்று பலர் ப்ரமித்திருக்கின்றனர். அந்த வாஸவதத்தை கவியினால் கல்பித்துக் கொள்ளப்பட்டவளேயன்றி ஒரு புராண நாயகியல்லள்; காதம்பரீ, மாலதீ வஸந்தா என்று சில வ்யக்தி களைக் கவிகள் தாமே கல்பித்துக்கொண்டு நாவல் போன்ற க்ரந்தங்களை எழுதினாற்போல் ஸுபந்துகவியும் வாஸவதத்தை யென்ற பெயரால் ஒரு வ்யக்தியைக் கல்பித்துக்கொண்டு தனது புத்தி சமத்காரத்தால் ஒரு கதை எழுதிவைத்தான்; அர்வாசீந மாகிய அந்த நூலில் வருணிக்கப்பட்ட வாஸவதத்தை திருமட லில் உதாஹரிக்கப்பட்டவ ளல்லள்; அந்த வாஸவதத்தையின் சரிதையே வேறு. அவள் ஒரு சாப விசேஷத்தால் கல்லுருவ மடைந்ததாகவும் தனது காதலனாகிய கந்தர்ப்பகேதுவின் கரஸ்பர்சத்தாலே சாபம் நீங்கிப் பெண்ணுருவம் பெற்று அக் காதலனைக்கூடி மகிழ்ந்ததாகவும் அதிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. திருமடலில் ஆழ்வார் எடுத்துக்காட்டும் வாஸவதத்தையின் சரிதை அங்ஙனன்று; காதலனும் அப்பெயருடையனல்லன், "தோழிமாருடைய பெரிய திரளைக் கடுகவிட்டு, விலங்கிட்டிருக் கிற வத்ஸராஜன் பின்னே போனான்" என்று பெரியவாச்சான் பின்னே அருளிச்செய்துள்ளமையால், இவளது காதலனுடைய பெயர் வத்ஸராஜனென்றும், இவளது வரலாறே வேறுவகை யானதென்றும் நன்கு விளங்கக் குறையில்லை. இவளுடைய சரித்திரம் ஏதோ ஒரு புராணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கவேண்டும்; ஸ்ரீமஹாபாரதம் முதலிய சில புராண இதிஹாஸங்களை ஆராய்ந்து பார்த்ததில் அடியேனுடைய சிற்றறிவிற்கு இவ ளுடைய வரலாறு எட்டவில்லை. இவளது கணவனான வத்ஸ ராஜனுடைய பெயர் மாத்திரம் மஹாபாரதத்தில் ஒரு மூலையில் படிக்கப்பட்டுள்ளது. எங்கேயெனில்; ஆதிபர்வத்தில் த்ரௌபதி யின் ஸ்வயம்வரத்திற்காகத் திரண்ட அரசர்களின் பெயர்களைச் சொல்லிவரும் ப்ரகரணத்தில், இருநூற்றோராமத்தியாயத்தில் இருபத்திரண்டாம் ச்லோகத்தில் [வத்ஸராஜச்ச மதிமாந்] என்றுள்ளது காண்க. அந்த வத்ஸராஜனே திருமடலில் "தாரார் தடந்தோள் தனைக்காலன்" என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டா னைக் கொள்க. இந்த வரலாறு விரிவாக வந்தவிடத்தே கண்டு கொள்க. அரும்பதவுரைகாரரொருவர்—"வாஸவதத்தையான் ராஜபுத்ரி வத்ஸராஜனென்பானோடே ஸங்கதையாக, அவனை ராஜா சிறையிலே வைக்க, அவனையுங் கூட்டிக்கொண்டு அவன் பின்னே போனானென்கிற கதை" என்றெழுதி வைத்திருக்கக் காண்கிறோமித்தனை. ஆனால், "கதாஸரித்ஸாகரம்" என்கிற



வடமொழிப் புத்தகமொன்றில் பன்னிரண்டாவது தரங்கத்தில் இந்த வாஸவதத்தையின் சரித்திரம் இவ்விடத்திற்குச் சிறிது பொருத்தமாக மிகவும் விரிவாயெழுதப்பட்டுள்ளது; கண்டு கொள்க. அப்புத்தகத்திற்கு எந்தப் புராணம் மூலமென்று ஆராயவேண்டும். ... 102)

### 103. வேகவதி யென்பாள் தன் கணவனுடன் சேர்ந்தது

[பெரிய திருமடலில் காணும் கதை]

வேகவதி என்னும் தெய்வமாதின் சரிதைபை எடுத்துக் காட்டுகிறார் பெரிய திருமடலில். சிறிய திருமடலிற் சொல்லப் பட்ட வாஸவதத்தையின் சரித்திரத்திற்கு மூலமாகிய புராணம் இன்னதென்று தெரியாதது போலவே இவ் வேகவதியின் சரிதைக்கு மூலமான புராணமும் இன்னதென்று தெரியவில்லை. தமிழ்நாடுகளில் ப்ரஸித்தமான பெருங்கா)தை என்ற தொகுதியில் உதயணன் சரித்திரப் பகுதியில் இத்தெய்வமாதுகளின் வரலாறு ஒருவிதமாக எழுதப்பட்டுள்ளது வடமொழியிலும் கதாஸரித்ஸாகரம் என்ற கதைப் புத்தகத்தில் இவர்களின் சரித்திரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பிற்காலத்தவர்கள் எழுதிய அப்புத்தகங்களை ஆழ்வார் ஸ்ரீஸங்கீதிகட்கு மூலமாகச் சொல்ல வொண்ணாது. கதைப் போக்கிலும் வேறுபாடு உள்ளதுபோலும். ஆகையாலே இக்கதையை இங்கு விரித்துரைக்க விரும்புகின்றி லோம்.

அழகிற் சிறந்த வேகவதி என்னுமோர் தேவகன்னிகை தனது கணவன் முகத்திலே தான் விழிக்க வொண்ணாதபடி தன்னைத் தனது தமையன் தடைசெய்து இழுத்துக்கொண்டு போக, அவள் அவனை லக்ஷியம் பண்ணாமல் திரஸ்கரித்து உதறித்தள்ளி விட்டுத் தனது காதலன் ஒருபோர்க்களத்திலே யுத்தம் செய்துகொண்டிருப்பதாகத் தெரிந்து அங்கேபோய் 'இப்படித் தானே என்னை நீ கைவிட்டுத் திரிவது!' என்று தார்க்காணித்து அந்தப் போர்க்களத்திலே பலருமறிய அவன் கையைப் பிடித் திழுத்துத் தன்னுர்க்குக் கொண்டு சென்று இஷ்டமான போகங் களை அனுபவித்து வாழ்ந்தாள்—என்பதாக இவளது கதை ஏற் படுகிறது. இதன் விரிவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க....(103)

### 104. பன்னகராயன் மடப்பாவை பார்த்தனைப் புணர்ந்தது

[இதுவும் பெரிய திருமடலில் காணும் கதை]

அர்ஜுனன் தீர்த்த யாத்திரையாகச் செல்லும்போது ஸ்நா நஞ்செய்யக் கங்கையில் இறங்கி நீராடிக் கரையேறப் புகும்

போது உலூபி யென்னும் நாக கன்னிகை அவனைக்கண்டு காம மோஹமடைந்து ரமிக்க இவனைத் தண்ணீரினுள்ளே இழுத் துக்கொண்டு செல்ல, இவனும் உள்ளே சென்று நீயார்? என்னை ஏதுக்காக இங்கே கொணர்ந்தாய்? என்றுகேட்க, அவ் வுலூபி 'ஐராவத குலத்திற் பிறந்த கௌரவ்யனென்னும் ஸர்ப்ப ராஜனுடைய பெண் நான், உன்னைக் கண்டவாறே மன்மத பாணங்களுக்கு இலக்கானேன்; எப்படியாவது நீ என்னைப் புணர்ந்து மகிழ்விக்க வேணும்' என்று வேண்டி, அதற்கு அர்ஜு னன் 'அம்மா! நான் இப்போது ஸம்வத்ஸர ப்ரஹ்மசர்ய வர தத்தில் நிஷ்டனாயிருக்கிறேன்; ஆகையால் எங்ஙனே புணர்ச்சி செய்வேன்? உனது விருப்பை நிறைவேற்றவேணுமென்கிற ஆசையும் எனக்கு உளது; என்செய்வேன்? என்விரதமும்கெடா மல் உன் விருப்பமும் பழுதுபடாமல் காரியமாகும்படியான உபா யத்தை நீயே சொல்' என்ன, அதற்கு அவ்வுல்லூபிகை 'உன் விரதத்தின் வரலாறு எனக்குத் தெரியும்; நான் காமநோயைத் தாங்கமுடியாது உன்னைச் சரணமடைகிறேன்; அடைக்கலம் புகுந்தவர்களைக் கைவிடுதல் அதர்மமன்றோ; என்னை ரக்ஷிப்ப தற்காக நீ புணர்ச்சி செய்வாயாகில் இது உன் விரதத்தைக் கெடுக்கமாட்டாது; என்னைக் கைவிடுவாயாகில் இப்போதே என்னுயிர் அற்றொழியும்படி பாராய்' என்று மிக்க ஆர்த்தியுடன் சொல்ல, அர்ஜுனன் அதற்கிணங்கி அன்றிரவு அவனோடே கலந்திருந்து இராவாந் என்கிற அழகிய ஒரு புத்திரனையும் அவ ளிடத்திற் பிறப்பித்து மீண்டுசென்றான்—என்கிற கதை மஹா பாரதத்தில் ஆதிபர்வத்தில் இருதூற்று முப்பத்துநான்கா மத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. ... (104)

### 105. உஷை அநிருத்தனைப் புணர்ந்தது

[இதுவும் பெரிய திருமடலில் காணும் கதை]

பலிச்சக்ரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்தவனான பாண ஸுரனுடைய பெண்ணாகிய உஷை யென்பவள், ஒரு நாள் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியதாகக் கணக்கண்டு, அவனிடத்தில் மிக்க ஆசைபற்றியவளாய்த் தன் உயிர்த் தோழியான சித்ரலே கைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து, அவள் மூலமாய் அந்தப் புருஷன் க்ருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் ப்ரத்யும்நனது புத்தி பெறுதற்கு உபாயஞ் செய்யவேண்டும்' என்று அத்தோழியை வேண்டி, அவள் தன் யோகவித்தை மஹிமையினால் த்வார கைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து அந்தப்புரத்திலேவிட, உஷை அவனோடு போகங்களை அநுப



வித்து வந்தாள் என்கிற கதை அறியத்தக்கது. (இதற்குமேல் நடந்த வரலாறு வாணனைத் தோள்துணித்த வரலாற்றில் காணத் தக்கது.) ... (105)

106. பார்வதி பரமசிவனைத் தவஞ்செய்து பெற்றது

[இதுவும் பெரிய திருமடலில் காணும் கதை]

“சிவபிரான் தக்கன் வேள்வி தகர்த்தது” என்னுங் கதையிற் கண்ட விவரணத்தின்படி ருத்ரபத்ரியானவன் அக்நியிலே சரீரத்யாகம் பண்ணிவிட்ட பிறகு மலையரசனான ஹிமவானுக்குப் பெண்ணாய்ப் பிறந்து [பர்வத புத்ரி] என்னுங் காரணத்தால் பார்வதியென்று பெயர்பெற்று அப்பிறப்பிலும் அந்தப் பரமசிவனையே கணவனாகப் பெறவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு கடுந்தவம் புரிந்து அத்தவத்தின் பயனாக அங்ஙனமே மனோரதம் நிறைவேறி மகிழ்ந்தாள்.

மற்றொரு ஸமயத்திலும் பார்வதி தவம் புரிந்ததுண்டு; முன்னொரு காலத்திற் கைலாஸ மலையிலே சிவபிரானும் தானும் ஏகாஸநத்தில் நெருக்கமாக வீற்றிருந்த பொழுது ப்ருங்கி யென்னும் மாமுனி சிவனை மாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்ய விரும்பி ஒரு வண்டின் வடிவமெடுத்து அந்த ஆஸனத்தை இடையிலே துளைத்துக்கொண்டு அதன் வழியாய் நுழைந்து சென்று அம்பிகையை விட்டுச் சிவனை மாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்ய, அது கண்ட பார்வதிதேவி தன் பதியை நோக்கி ‘முனிவன் என்னைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யாமைக்குக் காரணம் என்ன? என்று கேட்க, அதற்கு சிவன் ‘இம்மை மறுமைகளில் இஷ்டஸித்திபெற விரும்புபவர்கள் உன்னை வழிபடுவார்கள்; முக்திபெற விரும்பு மவர்கள் என்னை வழிபடுவார்கள்; இது நூல் துணிபு’ என்று சொல்ல, அது கேட்ட பார்வதி ‘இறைவன் வடிவத்தைப் பிரிந்து தனியே யிருந்ததலைன்றோ எனக்கு இவ்விழிவு நேர்ந்தது’ என்று வருந்தி, தான் சிவபிரானை விட்டுப் பிரியாதிருக்குமாறு கருதி, புண்ணிய ஷேஷத்திரமான கேதாரத்திற் சென்று தவம் புரிந்து வரம்பெற்று அப்பிரானது வடிவத்திலே வாமபாகத்தைத் தனக்கு இடமாக அடைந்து அவ்வடிவிலேயே தான் ஒற்றுமைப் பட்டு நின்றனள் என்று சைவபுராணங்களிற் சொல்லப்போரும் கதையுமுண்டு. ... (106)

107. பாண்டியநாடன் மேருமலை முடியில் மகரகேது நாட்டியது

[பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 5—4—7 பாட்டிலுள்ள கதை]

பாண்டிய குலத்துத் தலைவனாயிருந்த ஒரு அரசன் தனது நாட்டில் நின்று மஹாமேருகிரியளவும் வழியிலுள்ள காடு

களைக் களைத்து, பகைவர்களைப் பாற்றித் தனக்கும் தனது பரி ஐநங்களுக்கும் நடை எளிதாம்படி பெருவழியாக்கிக்கொண்டு சென்று தனது வெற்றி தோன்றும்படி அம்மேருகிரியின் சிகரத்தில் தனது மகர கேதுவை நாட்டிப்போயினன். ... (107)

108. மலயத்வஜராஜன் திருமாலிருஞ்சோலையில் மண்டியது

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 4—2—7 பாட்டின் பிற்பாதியி

லுள்ள கதை இது]

அகஸ்தியமுனிவன் வீற்றிருக்கும் மலய பர்வதத்திற்சென்று ‘தர்மமே நடத்தக் கடவேன்’ என்று மலயபர்வதத்தை யெழுதிக் கொடியெடுத்த ‘மலயத்வஜன்’ என்ற அரசன் தேரேறிக் கங்கை நீராடப் போகாநிற்கச் செய்தே, \* மதி தவழ் குடுமியளவிலே சென்றவாறே தேர்வடக்கு ஓடாமல் நிற்க, அவ்வரசன் அவ்விடத்திலே தேரை நிறுத்தி, ‘இங்கே தீர்த்த விசேஷமும் எம் பெருமானும் ஸந்திதிபண்ணி யிருக்கவேணும்’ என்று நினைத்து இறங்கி ஆராய்ந்து பார்க்க அவ்விடத்தில் நித்யஸந்திவிதரான அழகர் அவ்வரசனை நோக்கி, ‘இவ்வாற்றிலே நீராடு’ என்று நியமித்தருள, நாமங்கேட்டுணர்ந்து நீராட வேண்டுகையால் ‘இவ்வாற்றுக்குப் பெயர் என்?’ என்று அரசன் கேட்க, முன்பு நாம் உலகளந்த போது பிரமன் திருவடி விளக்கின காலத்தில் நம் பாதச்சிலம்பில் நீர் இதிலே தெறித்துச் ‘சிலம்பாறு’ என்று பெயர்பெற்றது என்று அழகர் அருளிச்செய்ய, அதுகேட்ட அரசன் அவ்வாற்றில் நீராடி, கங்காஸ்நாநவிரும்புத்தையும் தவிர்த்து அத்திருமாலிருஞ்சோலை மலையிற்றுனே பேரன்பு பூண்டிருந்தனன்.

109. மல்லிகை மாமாலையால் பிராட்டி பெருமானைக் கட்டியது

(பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 3—10—2 பாட்டில் மட்டும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட கதை)

அயோத்தியிலிருந்த காலத்தில் பிராட்டியும் பெருமானும் ராத்ரி வேளையில் ஏகாந்தமான இடத்தில் உல்லாசமாக இருக்கையில் பிரணய ரோஷத்தினால் பிராட்டி பெருமானை மல்லிகை மாலையைக் கொண்டு கட்டியதை அநுமான் அடையாளமாகக் கூறுவதாகப் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்கிறார். இந்த வருத்தாந்தம் இதிஹாஸ புராணங்களில் இல்லையென்றும் ஆழ்வார் தாமே ஸாக்ஷாத்கரித்த தென்றும் பெரியோர் கூறுவர்.) ... (109)



## 110. ஷத்ரபந்து பரகதி கண்டது

[திருமாலையில் நான்காவது பாட்டில் மட்டும் அநுஸந்திக்கப் பட்ட கதை இது.]

மிகக்கொடிய நடத்தைகளையுடையவனாய், பல்வகைப் பாவங் களும் உருவெடுத்து வந்தனனென்னும்படி மஹாபாபியான ஷத்ரபந்து என்பானொருவன் இருந்தான்; அவன் தனது கொடுமையினால் தாய்தந்தை மக்கள் மித்திரர் அனைவராலும் கைவிடப்பட்டவனாய், காட்டிலே திரிந்துகொண்டு ஜீவஹிம்ஸை யினால் வயிறுவளர்த்து வந்தான். இங்ஙனம் நெடுநாள் சென்றவளவில், ஒருநாள் ஒரு மாமுனிவர் கொடிய வெய்யில் வேளையில் வழிபோகா நிற்கையில் வழிதப்பி இப்பாவி திரியுங் கானகத்திலே புருந்து இவனது கண்ணுக்கு இலக்காயினர்; அவரைக்கண்டதும் அவரது பரிதாபத்தைக் கண்ட இவனுக்குத் தன்னையுமறியாமல் அம்முனிவர் விஷயத்தில் காரணியமுண் தப்பி வந்தீர்போலும்; உற்றுநோக்கிப்பாரும்' என்று முனிவரை தோக்கிக்கூற, அவரும் உணர்ந்து பொறுக்கமுடியாத தாஹத்தையுடையராய் ஒரு தடாகத்தைத் தேடிச் செல்லுகை யில் அருகே ஒரு அழகிய பொய்கையைக்கண்டு, தாபமிசுதியால் சடக்கை அக்குளத்திற்போய் விழுந்திட்டார். அப்போது அருகிருந்த ஷத்ரபந்து தனது கையிலிருந்த வில்லையும் அம்பு தேற்றித் தர்மரைக் கிழங்குகளை உணவாகக் கொடுத்து விடா யைப்போக்கி மகிழ்வித்தான். பிறகு அவர் கரைமீதேறி ஒரு மரத்தடியில் உட்கார், அவரது கால்களின் நோவு தீர நன்றாகப் பிடித்து உபசாரங்களைச் செய்த ஷத்ரபந்துவை நேர்க்கி அம் முனிவர், 'பேருபகாரம் புரிந்த பெரியோனே! யாருடைய சிறந்த குலத்திற் பிறந்தவன் நீ? உனது வரலாறுகளைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்ன; அதுகேட்ட அவனும் 'முனிவர் கோமானே! நான் ஸூர்யவம்சத்தில் விச்வரதன் என்பவற்கு மகனாய்த் தோன்றியவன்' என்று தொடங்கித் தனது கொடுமை களை யெல்லாம் ஒன்றும் ஒளிக்காமல் உள்ளபடி சொல்ல; அவற்றைச் செவியுற்ற முனிவர் இவனை நல்வழியிற் செலுத்த வேனுமென்ற கருத்துக்கொண்டு 'அப்பா! இனி இத்தீய குணங்களையெல்லாம் விட்டிட்டு ஜீவகாருண்யத்தையே பரம தர்மமாகக் கடைப்பிடிக்க உன்னாலாகாதோ?, என்று கேட்க; அதற்கு அவன் 'காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம் மாத்ஸர்யம் என்னும் தீக்குணங்கட்குப் பிறப்பிடமான நான் அவற்றைவிட்டுப் பிரிந்து ஒரு ஷண்ணகாலமும் இருக்கவில்லை;

என் மனம் என் வசமன்று; இது தவிர வேறு நியமநமுண் டாகில் சிரமேற்கொள்ளக் காத்திருக்கிறேன்' என்ன; எப்படி யாவது இவனை வழிபடுத்த வேனுமென்னும் பேரவாக்கொண்ட முனிவர், 'இது மாட்டாயாகில், எப்போதும் கோவிந்த! கோவிந்த! என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கவாவது உன்னால் முடியுமோ? இருமினாலும் தும்பினாலும் கோவிந்த! என்றே சொல்லிக்கொண்டிருப்பாயாகில் உனக்கு மிக்க நன்மையுண் டாம்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போயினர். அது முதலாக ஷத்ரபந்து கோவிந்த நாமத்தை இடைவிடாது ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். சிலகாலங் கழித்து அவன் மரண மடைந்து அந்தணர் குலத்தில் பூர்வஜநம் ஸ்மரணத்துடன் பிறந்தான்; உடனே அவனுக்கு இக்கொடிய ஸம்ஸாரத்தில் மிக்க நிர்வேதம் உண்டாயிற்று. இப்படிப்பட்ட உத்தமோத்தம மான ப்ராஹ்மண குலத்தில் எனக்குப் பிறவி நேர்ந்ததும் பூர்வஜநம் ஸ்மரணமுண்டானதும் நான் முன்பு பண்ணின கோவிந்தநாம ஸங்கீர்த்தனத்தின் பயனன்றோ? ஆகவே எனக்கு மேலான நன்மையை விளைத்த அந்த ஸ்ரீகோவிந்த னையே நான் ஆராதனஞ்செய்து, 'தீண்டாவமும்புஞ் செந்நீருஞ் சீயநரம்புஞ் செறிதசையும் வேண்டா நாற்றமிகு முடலைவிட்டு' மாய வன்சேற்றள்ளந் பொய்ந்நிலத்தைக் கடந்து நலமந்த மில்லதோர் நாடாகிய பரமபதத்தை அடையக்கடவேன் என்ப தாகத் துணிந்து அங்ஙனமே செய்து பரமபகவதனாகி வீடு பெற்றனன்.

### 111. நமனும் முற்கலனும் பேசியது (திருமாலையில் 12-ஆவது பாட்டில் மட்டும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட கதை இது)

முத்கலோபாக்யாநம் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே தொண்ணூ ருவது அத்யாயத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. அதன் சுருக்கம் வருமாறு. முத்கலனென்பவன் பெரும்பாவிகளில் தலைவன்; அவன் ஒருநாள் கோதாநம் பண்ணும்போது, 'க்ருஷ்ணய' என்று சொல்லி தாநஞ் செய்தான். பின்பு அவன் மாண்ட பிறகு யமகிங்கரர் வந்து நெருக்கி அவனை யமன் பக்கலிலே கொண்டுவந்தான், யமன் இவனை எதிர்கொண்டு ஸம்பாவனை செய்தான். அதுகண்ட முத்கலன், 'உன்னுடைய படர்கள் என்னை நெருக்கிக் கொண்டுவராநிற்க, நீ என்னைக் கௌர விப்பதற்கு என்ன காரணம்?' என்று கேட்க; 'உன்னுடைய மேன்மையை அவர்களும்றிந்திலர், நியுமறிந்திலர். — க்ருஷ்ண நாமத்தை நீ ஒருகால் சொன்னாய்காண்!' என்று யமன்



அதனைப் புகழ்ந்துகூற, இப்படி ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸக்தமான இந்த ஸம்வாதம் நரகாநுபவம் பண்ணுகிறவர்களுடைய காதிலே விழுந்தவாறே அந்த நரகந்தானே துக்காநுபவத்திற்குரிய நிலையிருந்த நிலைமாறி ஆநந்தாநுபவ நிலையிட்டுத்தென்ருல் இத்திருநாமத்தின் வைபவம் எப்படிப்பட்டதாயிருக்க வேணும்?' 'என்னை நீ ஸத்கரிப்பதற்குக் காரணமென்ன?' என்று முத்தகலன் கேட்க, 'முன்பு கிருஷ்ணநாமம் சொன்னாய்' என்று யமன் உத்தரமுரைத்த இவ்வளவேயாய்த்துப் பிறந்தது; யமன் தனக்குப் பாவநமாக அத்திருநாமத்தை உச்சரித்தவனுமல்லன்; முத்தகலன் ப்ரார்த்திக்க அவனுக்கு உபதேசித்தவனுமல்லன்; நரகாநுபவம் செய்கிறவர்களின் காதிலே இது விழுந்து அவர்கள் உய்வுபெறவேணுமென்று நினைத்துச் சொன்னவனுமல்லன்; இனி இதனைக் கேட்டவர்களோ பாபம் பண்ணுகிற ஸமயத்திலே அநுதபித்து மீண்டு ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளக்கூடிய காலத்திலே கேட்டவர்களல்லர்; பாபத்தினுடைய பலன்களை அநுபவிக்கும்போதாயிற்றுக் கேட்டது. அப்போது தானும் இச்சையோடு கேட்டாருமல்லர்; யாத்ருச்சிகமாகத் திருநாமம் செவிப்பட்டவித்தனையே; இப்படிப்பட்ட திருநாமமே இவ்வளவு பெருமையுடைத்தானால், பின்னை என் சொல்லவேண்டும்?' ... (111)

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

எழுதிய

திவ்யப்ரபந்த பகவத் கதாம்ருதம் முற்றுப் பெற்றது

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.